

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I Säädökset, jotka on julkaistava

.....

II Säädökset, joita ei tarvitse julkaista

Komissio

2004/89/EY:

- ★ **Komission päätös, tehty 9 päivänä heinäkuuta 2003, tukiohjelmasta, jonka Italia on toteuttanut 31 päivään joulukuuta 1999 asti luonnonmullistusten seurauksena (tiedoksiannettu numerolla K(2003) 2048)** 1

2004/90/EY:

- ★ **Komission päätös, tehty 23 päivänä joulukuuta 2003, jalankulkijoiden ja muiden loukkaantumiselle alttiiden tienkäyttäjien suojelusta ennen törmäystilannetta ja törmäystilanteessa moottoriajoneuvon kanssa ja direktiivin 70/156/ETY muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/102/EY 3 artiklan täytäntöönpanoon liittyvistä teknisistä erittelyistä (tiedoksiannettu numerolla K(2003) 5041) ⁽¹⁾** 21

Hinta: 18 EUR

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyyppillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyyppillä ja merkitty tähdellä.

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 9 päivänä heinäkuuta 2003,

tukiohjelmasta, jonka Italia on toteuttanut 31 päivään joulukuuta 1999 asti luonnonmullistusten seurauksena

(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 2048)

(Ainoastaan italiankielinen teksti on todistusvoimainen)

(2004/89/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 88 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan,

on mainitun artiklan mukaisesti kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa ⁽¹⁾ ja ottanut huomioon nämä huomautukset,

sekä katsoo seuraavaa:

tausta Italian viranomaisilta, se kehotti 15 päivänä kesäkuuta 1993 päivätyllä kirjeellä edellä mainittuja viranomaisia toimittamaan pyydetty tiedot 15 päivän kuluessa. Komissio lähetti seuraavan tietopyynnön 20 päivänä elokuuta 1993.

(3) Italian viranomaiset toimittivat pyyntöön epätäydellisen vastauksen 16 päivänä syyskuuta 1993 päivätyllä ja 26 päivänä syyskuuta 1993 saapuneeksi rekisteröidyllä kirjeellä. Komissio kehotti 14 päivänä lokakuuta 1993 Italian viranomaisia vastaamaan tyhjentävästi 17 päivänä maaliskuuta 1993 päivätyssä kirjeessä esitettyihin kysymyksiin.

(4) Italian viranomaiset toimittivat vastauksensa 14 päivänä helmikuuta 1994 päivätyllä ja 22 päivänä helmikuuta 1994 vastaanotetuksi rekisteröidyllä kirjeellä.

(5) Vastauksesta kävi ilmi, että Italian viranomaisten 22 päivänä helmikuuta 1993 ilmoittama luonnos tukitoimenpiteiksi oli sillä välin hyväksytty 12 päivänä tammikuuta 1993 annetuksi alueelliseksi laiksi nro 6 ⁽²⁾ (jäljempänä 'alueellinen laki nro 6/93') ja että uuteen lakiin sisältyi myös muita toimenpiteitä, joita ei ollut mainittu komissiolle perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti tehdyssä alkuperäisessä ilmoituksessa. Tämän vuoksi komissio päätti tukiohjelman kirjaamisesta ilmoittamattomien tukien rekisteriin numerolla NN 31/94.

I MENETTELY

(1) Italian pysyvä edustusto Euroopan unionissa ilmoitti perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti komissiolle 22 päivänä helmikuuta 1993 päivätyllä ja 26 päivänä helmikuuta 1993 vastaanotetuksi rekisteröidyllä kirjeellä luonnoksesta tukitoimenpiteiksi, jotka Sicilian alue aikoi toteuttaa luonnonmullistusten aiheuttamista vahingoista kärsineiden maatalousyritysten hyväksi, sekä olemassa oleviin maatalousalan tukijärjestelmiin tehtävistä muutoksista. Luonnos rekisteröitiin valtioneuvoston numerolla N 126/93.

(2) Komissio pyysi lisätietoja 17 päivänä maaliskuuta 1993 päivätyllä kirjeellä. Koska komissio ei ollut saanut vas-

⁽²⁾ Säädökset, joiden mukaisesti poikkeuksellisten luonnonilmiöiden aiheuttamia vahinkoja kärsineet tilat pääsevät osallisiksi 30 päivänä tammikuuta 1991 annetussa laissa nro 31 säädetyistä tuesta. Maaliskuun 25 päivänä 1986 annetun alueellisen lain nro 13 uudelleenrahoitus ja 21 päivänä joulukuuta 1987 annetun presidentin säädöksen nro 524 mukaisten valtion tukitoimenpiteiden ennakkomaksut asetuksen (ETY) N:o 857/84 mukaisesti. Sicilian alueen virallinen lehti 16.1.1993.

⁽¹⁾ EYVL C 295, 10.11.1995, s. 5.

- (6) Komissio pyysi 30 päivänä maaliskuuta 1994 päivätyllä teleksillä Italian viranomaisia toimittamaan lopullisen tekstin ja lisätietoja alueellisesta laista nro 6/93.
- (7) Koska komissio ei saanut vastausta edellä mainittuun kirjeeseen, se pyysi 21 päivänä kesäkuuta 1994 Sicilian viranomaisia toimittamaan pyydetty tiedot.
- (8) Italian viranomaiset vastasivat komission pyyntöön 14 päivänä heinäkuuta 1994 päivätyllä kirjeellä ja 14 päivänä syyskuuta 1994 päivätyllä, 16 päivänä syyskuuta 1994 saapuneeksi rekisteröidyllä kirjeellä.
- (9) Komissio ilmoitti 2 päivänä maaliskuuta 1995 päivätyllä kirjeellä Italialle, että se ei vastustanut alueellisen lain nro 6/93 5 ja 7 pykälässä säädettyjä tukitoimenpiteitä, koska ne eivät olleet perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea. Komissio ei myöskään vastustanut alueellisen lain (Sicilia) nro 13/86 ⁽³⁾ 9 pykälään ja 15 pykälän 3 momenttiin ja sitä seuraaviin momentteihin sisältyvien tukien uudelleenrahoitusta. Samassa kirjeessä komissio kuitenkin ilmoitti Italialle aikovansa tarkastella kyseisiä tukia perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan mukaisesti lyhytaikaisina korotettuina lainoina myönnettyjen tukien yleisten arviointiperusteiden vahvistamisen yhteydessä.
- (10) Samassa kirjeessä komissio ilmoitti Italialle myös päätöksestään aloittaa perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdan mukainen menettely alueellisen lain nro 6/93 1 ja 6 pykälän sekä luonnonmullistusten seurauksena myönnettävää maataloustukea koskevien Italian kansallisen lainsäädännön säännösten osalta.
- (11) Komissio perusteli päätöstään aloittaa perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely sekä alueellisen lain nro 6/93 1 ja 6 pykälän että luonnonmullistusten seurauksena myönnettävää maataloustukea koskevien Italian kansallisen lainsäädännön säännösten osalta sillä, että oli mahdotonta arvioida käytännössä alueellisen lain nro 6/93 1 ja 6 pykälän (joissa otetaan käyttöön tukitoimenpiteitä luonnonmullistuksista kärsineiden maatalousyritysten hyväksi) yhteensopivuutta asiaa koskevien yhteisön säännösten kanssa, jollei samalla oteta huomioon myös asiaa koskevaa kansallista lainsäädäntöä, johon laissa nro 6/93 jatkuvasti viitataan ja jossa säädetyn tuen kasautumisen mahdollisuutta tarkasteltavana olevien tukien kanssa ei voida sulkea pois ⁽⁴⁾.
- (12) Voidakseen tarkastella alueellista lakia nro 6/93 ja arvioida luonnonmullistuksiin liittyvää kansallista lainsäädäntöä komissio kehotti menettelyä aloittaessaan Italian viranomaisia toimittamaan seuraavat tekstit, joita sille ei ollut annettu tiedoksi perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti:
- kaikki kyseiseen ajankohtaan mennessä annetut säädökset, jotka liittyvät 15 päivänä lokakuuta 1981 annetun kansallisen lain nro 590 (kansallisen solidaarisuusrahaston uudet säännöt) sisältöön, muuttamiseen tai soveltamiseen; kyseinen laki oli luonnonmullistuksia koskeva kansallinen puitesäädös, johon laissa nro 6/93 viitattiin ja jonka kanssa lakia nro 6/93 oli arvioitava,
 - kaikki kyseiseen ajankohtaan mennessä annetut säädökset, jotka liittyvät 6 päivänä joulukuuta 1990 annetun säädöksen nro 367 sisältöön, muuttamiseen tai soveltamiseen; kyseisen säädöksen sisältö siirrettiin lainsäädäntöön parlamentin 30 päivänä tammikuuta 1991 vahvistamalla lailla nro 31 (maatalousvuonna 1989—1990 vallinneen poikkeuksellisen kuivuuden koettelemien maatalous- ja karjankasvatustilojen hyväksi toteutettavat hätätoimenpiteet) ⁽⁵⁾, jota koskevista erityisistä poikkeuksista ja helpotuksista säädetään lain nro 6/93 1 ja 6 pykälässä,

⁽⁴⁾ Erityisesti menettelyä aloittaessaan komissio totesi, että vaikka tiettyssä mielessä olisikin ollut mahdollista arvioida erillään toisaalta lain nro 6/93 1 ja 6 artiklaa ja toisaalta sitä kansallista lainsäädäntöä, johon kyseinen laki perustuu, käytännössä oli mahdotonta olla huomioimatta yhteyksiä alueellisen säädöksen sisällön ja luonnonmullistuksia koskevan kansallisen lainsäädännön välillä, kun tarkasteltavana olevassa laissa sekä viitattiin tähän lainsäädäntöön että säädettiin sen uudelleenrahoituksesta ja muuttamisesta. Molemmissa kansallisissa säädöksissä vahvistettiin uusia tukitoimenpiteitä, joiden kasaantumisen mahdollisuutta alueellisten tukien kanssa ei kyseisenä ajankohtana käytettävissä olleiden tietojen perusteella voitu sulkea pois. Lisäksi alueellisessa laissa tarkoitettua tuen saamisedellytykset vahvistettiin kansallisissa säädöksissä. Edellä mainittujen tietojen puuttuessa komissio päätteli, että sillä ei ollut käytettävissään riittävästi tietoa sen varmistamiseksi, ovatko alueelliset tukitoimenpiteet luonnonmullistusten tiloille aiheuttamien vahinkojen korvaamista koskevien yhteisön vaatimusten mukaisia.

⁽⁵⁾ Joulukuun 6 päivänä 1990 annettu säädös nro 367 (julkaistu Italian tasavallan virallisen lehden yleisen sarjan numerossa 285, 6.12.1990); säädöksen sisältö siirrettiin lainsäädäntöön parlamentin 30 päivänä tammikuuta 1991 vahvistamalla lailla nro 31 maatalousvuonna 1989—1990 vallinneen poikkeuksellisen kuivuuden koettelemien maatalous- ja karjankasvatustilojen hyväksi toteutettavista hätätoimenpiteistä (saman virallisen lehden sivulla 3).

⁽³⁾ Vrt. alaviite 2.

- 14 päivänä helmikuuta 1992 annettu laki nro 185 (kansallisen solidaarisuusrahaston soveltamista koskevat uudet säännöt) sekä kaikki sen muuttamista, sisällyttämistä ja soveltamista koskevat säännökset; kyseinen säädös oli — ja on edelleen — luonnonmullistuksia koskeva kansallinen puitelaki,
- 13 päivänä toukokuuta 1985 annettu kansallinen laki nro 1985⁽⁶⁾, jota koskevista erityisistä poikkeuksista ja helpotuksista säädetään lain nro 6/93 1 ja 6 pykälässä, sekä kaikki sen muuttamista, sisällyttämistä ja soveltamista koskevat säännökset,
- kaikki edellä mainittuihin säädöksiin liittyvät tiedot, joiden avulla voidaan määritellä niihin sisältyvien toimenpiteiden soveltamisala, tukien myöntämisperusteet sekä valtion, alueiden ja provinssien tukien myöntämiseen liittyvät toimivaltuudet.
- (13) Komission päätös menettelyn aloittamisesta julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (7). Komissio on kehottanut asianomaisia esittämään huomautuksensa.
- (14) Italian viranomaiset esittivät komissiolle 12 huhtikuuta 1995 päivätyllä kirjeellä huomautuksensa luonnonmullistuksia koskeviin kansallisiin säännöksiin liittyvän menettelyn aloittamisesta sekä kaikki menettelyn aloittamisen yhteydessä pyydytetyt kansalliset säädökset. Italian viranomaisten mukaan alueellista lakia nro 6/93 koskevien huomautusten esittäminen kuului Sicilian alueviranomaisille; nämä eivät kuitenkaan ole esittäneet huomautuksia.
- (15) Komissio pyysi 19 huhtikuuta 2000 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisilta lisätietoja luonnonmullistuksiin liittyvästä kansallisesta lainsäädännöstä ja alueellisesta laista nro 6/93. Viimeksi mainitun lain osalta komissio pyysi edellä mainitussa kirjeessä uudelleen eräitä tietoja, joita se oli toivonut jo aiemmissa Italian viranomaisille lähettämässään lisätietopyynnöissä mutta joihin se ei ollut saanut näiltä vastausta. Samassa kirjeessä⁽⁸⁾ komissio korosti Italian viranomaisille tarvetta vastata täsmällisesti tällaisiin pyyntöihin, koska muussa tapauksessa komission olisi pakko tehdä päätöksensä yksinomaan senhetkisten käytettävissä olevien tietojen perusteella.
- (16) Italian viranomaiset toimittivat komissiolle 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyllä kirjeellä luonnonmullistuksiin liittyvää kansallista lainsäädäntöä koskevat tiedot, joita se oli pyytänyt 19 päivänä huhtikuuta 2000. Alueellisen lain nro 6/93 osalta Italian viranomaiset täsmensivät, että ne olivat pyytäneet Sicilian alueviranomaisia toimittamaan selvityksen asiasta. Komissio ei kuitenkaan koskaan saanut kyseistä selvitystä.
- (17) Tammikuun 29 päivänä 2001 Italian viranomaiset toimittivat myös kaksi muuta lakiin nro 185/92 liittyvää säädöstä: ministeriön säädös (18.3.1993) nro 100460 lain nro 185/92 6 pykälän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä ja presidentin asetus (17.5.1996) nro 324. Samassa kirjeessä Italian viranomaiset ilmoittivat, että ministeriön säädöstä (18.3.1993) nro 100460 ei ollut koskaan sovellettu käytännössä.
- (18) Komission yksiköt päättivät 13 päivänä marraskuuta 2002 jakaa tarkasteltavana olevan kokonaisuuden kolmeen erilliseen osaan: valtioneutuki C 12/A/95, joka koskee kaikkia Italian 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185 mukaisesti 31 päivään joulukuuta 1999 asti myöntämiä tukia luonnonmullistusten aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi; valtioneutuki C 12/B/95, joka koskee kaikkia Italian viranomaisten 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185 mukaisesti 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen myöntämiä tukia; valtioneutuki C 12/C/95, joka koskee 12 päivänä tammikuuta 1993 annetun alueellisen lain nro 6 1 ja 6 pykälää sekä muita niissä mainittuja kansallisia säännöksiä.
- (19) Tämä päätös koskee ainoastaan Italian 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185 mukaisesti 31 päivään joulukuuta 1999 asti myöntämiä valtioneutukia, toisin sanoen valtioneutuen C 12/A/95 yhteydessä tarkasteltavia tukia. Italian 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185 mukaisesti 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen myöntämiä tukia (valtioneutuki C 12/B/95) sekä 12 päivänä tammikuuta 1993 annetun alueellisen lain nro 6 1 ja 6 pykälää ja muita niissä mainittuja kansallisia säädöksiä (valtioneutuki C 12/C/95) käsitellään erillisessä päätöksessä.

II KUVAAUS

Lain nro 185/1992 sisältö

(6) ”Toimenpiteet poikkeuksellisten luonnonmullistusten sekä joulukuussa 1984 ja tammikuussa 1985 vallinneiden epäsuotuisien sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi. Uudet säännökset, joilla helpotetaan pääsemistä osalliseksi 15 päivänä lokakuuta 1981 annetussa laissa nro 590 säädetyistä maatalousalan tuesta.” Italian tasavallan virallinen lehti nro 118, 21.5.1985.

(7) EYVL C 295, 10.11.1995.

(8) Komission kirje VI/10837, 19.4.2000.

(20) Helmikuun 14 päivänä 1992 annettu laki nro 185 on luonnonmullistuksia koskeva kansallinen puitelaki. Edel-

leen voimassa olevassa laissa säädetään toimenpidekokonaisuudesta viljelijöiden maataloustuotannolle tai tuotantovälineille luonnonmullistusten, epäsuotuisten sääolosuhteiden tai eläintautien seurauksena aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi.

- (21) Varat edellä mainittujen tapahtumien viljelijöille aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi ovat peräisin kansallisesta solidaarisuusrahastosta, josta myönnetään yksittäisille alueille korvausten edellyttämät määrät. Vuonna 1970 perustetun rahaston myötä otettiin käyttöön automaattinen mekanismi, jonka avulla voidaan toteuttaa erityisiä toimenpiteitä aktiivisen ja passiivisen varautumisen turvaamiseksi maatalousalalla ilman että joudutaan joka kerta soveltamaan erillisiä rahoitussäädöksiä.
- (22) Laki sisältää kaksitoista pykälää, ja siinä säädetään neljään ryhmään jaotelluista toimenpiteistä:
1. Viljelijöille myönnettävät tuet luonnonmullistusten ja epäsuotuisten sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi
 2. Eläintautien torjumiseen myönnettävät tuet
 3. Tuet aktiivista varautumista epäsuotuisiin sääolosuhteisiin koskeville aloitteille
 4. Vakuutusmaksujen maksamiseen myönnettävät tuet (passiivinen varautuminen).

- (23) Laissa ei täsmennetä tuen myöntämistä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä. Lain yksityiskohtaiset soveltamissäännöt on esitetty muun muassa 28 päivänä toukokuuta 1992 päivätyssä kiertokirjeessä nro 7 (jäljempänä 'kiertokirje'), jonka Italian maatalousministeriö on lähettänyt kaikille alueille, Bolzanon ja Trenton autonomisille provinssille, maatalousalan luottolaitoksille ja useille maatalousalan ammatillisille järjestöille. Italian viranomaiset toimittivat kiertokirjeen komissiolle heti perustamissopimuksen 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä aloittamisen jälkeen. Lakia nro 185/92 ei voida tarkastella perehtymättä myös kiertokirjeeseen, joten niitä molempia on arvioitava yhdessä.

Viljelijöille myönnettävät tuet luonnonmullistusten ja epäsuotuisten sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi (lain nro 185/92 3, 4 ja 5 pykälä)

- (24) Lain nro 185/92 3 pykälässä määritellään maatalousalan hyväksi toteutettavat erityyppiset tukitoimenpiteet, joilla

pyritään edistämään tuotantotoiminnan elpymistä luonnonmullistusten tai epäsuotuisten sääolosuhteiden jälkeen. Edellä mainitussa pykälässä tarkoitettu tuesta pääsevät osalliseksi yksittäiset maatalousyritykset tai niiden yhteenliittymät sellaisilla alueilla, joiden toimivaltaiset alueviranomaiset ovat todenneet kärsineen luonnonmullistuksesta tai epäsuotuisista sääolosuhteista. Näin ollen alueviranomaisten tehtävänä on vahvistaa, että kyseessä on poikkeuksellinen tapahtuma, josta on aiheutunut tosiasiallista vahinkoa.

- (25) Tukikelpoisuuden edellytyksenä on, että asianomaisille maatalousyrityksille aiheutuneiden menetysten arvo on vähintään 35 prosenttia niiden myyntikelpoisesta bruttotuotannosta, lukuun ottamatta eläintappioita. Menetyksen prosenttiosuutta laskettaessa otetaan huomioon myös aikaisempien poikkeuksellisten tapahtumien samalle tilalle ja sadolle saman markkinointivuoden aikana aiheuttamat tappiot.

- (26) Laissa nro 185/92 ei täsmennetä, millaisista "luonnonmullistuksista tai poikkeuksellisista epäsuotuisista sääolosuhteista" viljelijät voivat saada korvausta. Italian viranomaiset täsmensivät kuitenkin 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että erityyppisten tapahtumien luonne eritellään 28 päivänä toukokuuta 1992 päivätyssä kiertokirjeessä nro 7. Kiertokirjeen liitteinä olevassa vakiolomakkeessa, johon mahdollisten tuensaajien on merkittävä aiheutuneet vahingot, luetellaan seuraavat tapahtumat: raekuurot, jäätyminen, pitkäaikaiset sateet, kuivuus, poikkeuksellisen runsaat lumisateet, kaatosade, scirocco-tuuli, maanjäristys, trombi, halla, myrskytuuli ja myrsky merialueella. Samassa kirjeessä Italian viranomaiset täsmensivät myös, että kyseiset tapahtumat katsotaan poikkeuksellisiksi ainoastaan silloin, kun niiden myyntikelpoiselle bruttotuotannolle aiheuttamien vakavien vahinkojen suuruus on vähintään 35 prosenttia.

- (27) Sen paremmin laissa kuin kiertokirjeessäkään ei esitetä myyntikelpoisen bruttotuotannon laskemisessa käytettäviä yksityiskohtaisia sääntöjä. Marraskuun 20 päivänä 2000 päivätyssä kirjeessään Italian viranomaiset ilmoittivat, että käytetty laskentamenetelmä on seuraavanlainen:

a) Tavanomainen myyntikelpoinen bruttotuotanto:

- tilan tuotantovälineiden perusteella arvioidaan tavanomaisissa olosuhteissa (ei vahinkoja) saatettavan tuotannon määrät, joista vähennetään tilalla käytetyn tuotannon määrä. Määritetään kyseisen tuotannon rahallinen arvo,

- määritetään muut kyseisen vuoden aikana saadut tai odotettavissa olevat lisätulot, mukaan luetuna mahdollinen tulotuki,
- tavanomainen myyntikelpoinen bruttotuotanto on tuotannon arvon ja lisätulojen yhteenlaskettu määrä.
- b) Tosiasiallinen myyntikelpoinen bruttotuotanto vahingon jälkeen:
- edellä käytettyjen perusteiden mukaisesti arvioidaan poikkeuksellisen tapahtuman jälkeen saavutettavan tuotannon määrät ja rahallinen arvo,
- määritetään muut kyseisen vuoden aikana saadut tai odotettavissa olevat lisätulot, mukaan luetuna mahdollinen tulotuki,
- vahingon jälkeen saavutettavan tuotannon arvon ja lisätulojen yhteenlaskettu määrä on tosiasiallinen myyntikelpoinen bruttotuotanto vahingon jälkeen.
- c) Vahingon vaikutuksen laskeminen
- vahingon aiheuttaneen poikkeuksellisen tapahtuman jälkeen saavutettavan myyntikelpoisen bruttotuotannon ja tavanomaisen myyntikelpoisen bruttotuotannon välinen suhde ilmaisee vahingon prosentuaalisen vaikutuksen myyntikelpoisen bruttotuotantoon.
- (28) Infrastruktuureille ja maanparannustöille aiheutuneiden vahinkojen osalta kiertokirjeessä määrätään, että vuoden-aikaan liittyvistä tavanomaisista olosuhteista, laiminlyönnistä, taitamattomuudesta, puutteellisesta huollosta tai luonnollisesta kulumisesta johtuvat vahingot eivät ole oikeutettuja solidaarisuusrahaston rahoitukseen. Tapahtuman poikkeuksellinen luonne arvioidaan virallisista lähteistä saatujen kiistattomien teknisten tietojen perusteella vertaamalla niitä edellisten vuosien vastaaviin tietoihin, joiden on oltava riittävän pitkältä aikaväliltä tilastollisen luotettavuuden varmistamiseksi.
- (29) Italian viranomaisten 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessä toimittamien tietojen mukaan vahinko lasketaan yksittäisen tilan osalta ottaen huomioon mahdollisten vakuutustukijärjestelmien piiriin kuuluvat satovahingot ja muut tavanomaiset kustannukset, jotka eivät kuulu viljelijälle.
- (30) Lain nro 185/92 3 pykälässä säädetään, että edellä mainitut vaatimukset täyttävät tilat voivat päästä osallisiksi seuraavista toimenpiteistä:
- a) Kiireelliset hätätoimenpiteet
- Pykälässä viitataan 15 päivänä lokakuuta 1981 annetun lain nro 590 1 pykälässä ja sen myöhemmissä muutoksissa tarkoitettuihin kiireellisiin hätätoimenpiteisiin.
- Edellä mainitun kiertokirjeen perusteella voidaan otaksua, että tällaista tukea myönnetään huomattavan vakavien vahinkojen ja erityistilanteiden yhteydessä, jolloin kiireelliset toimenpiteet ovat tarpeen. Tähän luokkaan kuuluvat kertaluonteiset tuet, joiden tarkoituksena on kattaa osittain viljelijälle aiheutunut vahinko, ottaen huomioon erityisesti tuotteille aiheutuvien vahinkojen rajoittamisesta johtuvat kustannukset, kuten kuljetus-, varastointi-, käsittely- ja jalostuskustannukset. Italian viranomaisten alueille lähettämässä kiertokirjeessä luetellaan seuraavat toimenpiteet:
- hehtaarituki kokonaan tai osittain menetetyn sadon yhteydessä,
- tuki, jonka määrä on enintään 40 prosenttia karjan menetyksestä johtuvista vahingoista ja enintään 30 prosenttia kalustovahingoista,
- enintään 5 miljoonan Italian liiran suuruinen tuki tilan rakennelmien kiireellisiin korjaustöihin ⁽⁹⁾,
- enintään 50 miljoonan Italian liiran suuruinen tuki tilan infrastruktuurien peruskorjaamiseen,
- tuki, jonka määrä on enimmillään 100 prosenttia karjan keräämisestä, suojaamisesta ja ruokinnasta aiheutuvista kustannuksista; tämä korvaus on rajattu hätätilanteen kestoajaksi, ja sitä maksetaan enintään kuuden kuukauden ajalta,
- tuki, jonka määrä on enintään 90 prosenttia tuotteille aiheutuvien vahinkojen lieventämiseksi tarvittavista kustannuksista.
- b) Enintään 3 miljoonan Italian liiran suuruinen pääomatuki päätoimisille viljelijöille ja maatalousyrityksille, jotka harjoittavat päätoimisesti maanviljelystä. Tuki voidaan nostaa 10 miljoonaan liiraan sellaisten tilojen osalta, jotka ovat kärsineet erikoistuneeseen kasvihuoneviljelyyn kohdistuneita vahinkoja. Tuki

⁽⁹⁾ Kyseiset määrät on vahvistettu laissa nro 185/92 ja siihen liittyvässä kiertokirjeessä; niissä ei ole otettu huomioon myöhempiä muutoksia.

- voi kattaa enimmillään 80 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista, ja sen tarkoituksena on auttaa viljelijöitä käyttöpääoman uudelleenmuodostamisessa. Muut kuin päätoimista viljelyä harjoittavat maataloustuottajat voivat saada yksinomaan viisivuotisia korkotukilainoja.
- c) Viisivuotiset korkotukilainat, jotka mahdollistavat tilan toiminnan jatkumisen poikkeuksellisen tapahtuman ilmenemisvuonna ja sitä seuraavana vuonna. Laina voi kattaa myös tapahtuman ilmenemisvuonna erääntyvät lainojen lyhennyserät edellyttäen, että takaisinmaksua lykätään ainoastaan kerran ja enintään 24 kuukaudella.
- d) Kymmenvuotiset korkotukilainat vahingoittuneiden tilan rakennelmien ja kiinteistöjen peruskorjaamista, uudelleenrakentamista ja muutostöitä varten, puiden ja taimien istuttaminen, kasvihuoneet ja tilan liikennöintialueet mukaan luettuina. Tämä tuki voidaan vaihtoehtoisesti myöntää pääomatukena, jonka määrä on 80 prosenttia pienten tilojen, 65 prosenttia keskisuurten tilojen ja 50 prosenttia suurten tilojen tosiasiallisista kustannuksista. Tukea voidaan myöntää rakennusten uudelleenrakentamiseen ja peruskorjaamiseen, maa-alueiden kunnostamiseen, puiden istuttamiseen, koneiden ja kaluston korjaamiseen ja huoltoon, tuotteiden säilytys- ja jalostustilojen kunnostamiseen, siementen hankintaan ja tuotannon tekijöiden palauttamiseen liittyviin toimenpiteisiin.
- e) Viisivuotiset korkotukilainat kaupan pitämistä ja jalostustoimintaa harjoittaville osuuskunnille ja yhteisön lainsäädännön mukaisesti hyväksytyille tuottajien yhteenliittymille, joille on niiden jäsenten tuotannon kärsimien vahinkojen seurauksena aiheutunut tulonmenetyksiä, joiden määrä on vähintään 35 prosenttia kahden viimeisen vuoden keskimääräiseen tulosuoraan ja kaupan pidettyyn tuotantoon verrattuna. Huomioon otetaan ainoastaan sellaiset tulonmenetykset, jotka johtuvat poikkeuksellisen tapahtuman välittömästi aiheuttamasta menetetyistä tuotannosta. Mukaan ei lasketa muista tekijöistä, kuten osuuskuntien toiminnassa tapahtuneista muutoksista, jäsenten lukumäärän vaihteluista tai muutuneista maatalouskäytännöistä johtuvaa tulotason alenemista. Tuen piiriin eivät myöskään kuulu osuuskunnat, jotka ostavat markkinoilta enemmän kuin puolet jalostamastaan kokonaismäärästä.
- f) Hedelmä- ja vihannesalan osuuskunnille ja hyväksytyille tuottajien yhteenliittymille voidaan myöntää erityistukea sellaisten sitruhedelmien varastointiin, joita ei voida pitää kaupan.
- g) Alueet voivat lisäksi myöntää tukea enimmillään 100 prosenttia tie- ja vesiliikenneverkon kunnostamiseen.
- (31) Edellä mainittujen lain nro 185/92 3 pykälässä säädettyjen toimenpiteiden lisäksi saman lain 4 pykälässä säädetään tukikelpoisuusedellytykset täyttävien maatalousyritysten toimintaansa varten ottamien lainojen takaisinmaksuaikojen pidentämisestä. Näihin maksueriin sovelletaan korkotukea. Lain 5 pykälässä samat yritykset vapautetaan osittain tapahtuman ajankohtaa seuraavien kahdentoista kuukauden aikana erääntyvistä maatalousyrittäjien sosiaaliturvamaksuista. Alennuksen määrä on 20–50 prosenttia maksettavasta määrästä.
- Eläintautien torjumiseen myönnettävät tuet (lain nro 185/92 6 pykälä)**
- (32) Lain 6 pykälässä sallitaan, että tuottajien yhteenliittymät myöntävät tulotukea sellaisten eläintautien vuoksi vaikeuksiin joutuneille karjankasvattajille, joiden osalta 2 päivänä kesäkuuta 1988 annetussa laissa nro 218 edellytetään karjan pakkoteurastusta. Tukea vahvistettaessa otetaan huomioon toimivaltaisten viranomaisten määräämän karjankasvatuksen keskeyttämisen seurauksena menetetty tuotanto. Valtion rahoitusosuus on enimmillään 50 prosenttia sosiaaliturvakassan tosiasiallisista kustannuksista.
- (33) Kyseisessä pykälässä mainitaan, että lain soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään maatalousministeriön antamassa erillisessä säädöksessä. Komission pyynnöstä Italian viranomaiset toimittivat asianomaisen säädöksen (18 päivänä maaliskuuta 1993 annettu ministeriön säädös nro 100460), jota viranomaisten ilmoituksen mukaan ei ole koskaan sovellettu käytännössä.
- (34) Siinä säädetään tukitoimenpiteistä seuraavien eläintautien vuoksi vaikeuksissa olevien karjankasvattajien hyväksi: suu- ja sorkkatauti, klassinen sikarutto, afrikkalainen sikarutto, vesicular stomatitis -tauti ja paiseinen keuhkotulehdus. Tukea voivat saada ainoastaan sellaiset maatalousyritykset, jotka ovat jonkin maataloustuottajien etua valvovan yhteenliittymän jäseniä, jotka ilmoittavat tilalla olevien eläinten lukumäärän kunkin vuoden 30 päivään maaliskuuta mennessä, maksavat jäsenmaksunsa ja sitoutuvat noudattamaan kaikkia karjatilojen terveyttä ja hygieniää koskevia sääntöjä ja määräyksiä. Tuki voi olla enintään 40 prosenttia teurastettua karjaa vastaavasta myyntikelpoisesta bruttotuotannosta, jolle säädöksessä vahvistetaan vuotuinen arvo täysikasvuista eläintä kohden. Tuen määrässä (enintään 40 prosenttia) otetaan huomioon tilan kiinteät kustannukset ja se, onko eläimet merkitty kantakirjaan. Tuki on suhteessa karjankasvatustoiminnan keskeyttämisen kesto aikaan, joka saa olla enintään kuusi kuukautta nautaeläinten ja kolme kuukautta sikojen, lampaiden ja vuohien kohdalla. Valtiontuki maksetaan yhteenliittymille vasta niiden lopullisen tilien hyväksymisen jälkeen, toimivaltaisille aluei-

ranomaisille esitettyä hakemusta vastaan. Vaihtoehtoisesti yhteenliittymät voivat päättää käyttää lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin b alamomentissa tarkoitettuja vakuutus sopimuksia.

Tuet aktiivista varautumista epäsuotuisiin sääolosuhteisiin koskeville aloitteille (lain nro 185/92 8 artikla)

- (35) Tukea, jonka määrä on enintään 80 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista, voidaan myöntää (peltoviljelyä harjoittavien) tilojen aktiivista varautumista⁽¹⁰⁾ epäsuotuisiin sääolosuhteisiin koskeville aloitteille, pilottihankkeet mukaan luettuina. Niihin kuuluvat erityisesti suoja verkot raekuuroja vastaan. Tuet on tarkoitettu yhteenliittymille, jotka vastaavat hankkeiden toteuttamisesta. Lisäksi edellä mainitun tuen avulla toteutettujen laitteiden käytöstä ja kunnossapidosta aiheutuviin kustannuksiin voidaan myöntää 50 prosentin tukea. Aktiiviset varautumishankkeet voidaan rahoittaa ainoastaan siinä tapauksessa, että aloite osoittautuu taloudellisesti kannattavaksi suhteessa vastaavista passiivisen varautumisen toimenpiteistä aiheutuviin kustannuksiin. Maatalousministeriö vahvistaa vähimmäisrajat, joiden alapuolella aktiivisia varautumishankkeita ei voida pitää taloudellisesti kannattavina.
- (36) Italian viranomaisten 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyn kirjeen sisältämien tietojen mukaan aktiivista varautumista koskevia aloitteita ei ole toteutettu, koska käytettävissä ei ole asianmukaisia teknisiä keinoja luonnonmullistusten tai poikkeuksellisten sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen ehkäisemiseksi.

Vakuutus sopimukset (lain nro 185/1992 9 pykälä)

- (37) Lain nro 185/1992 9 pykälässä sallitaan, että 25 päivänä toukokuuta 1970 annetussa laissa nro 364 ja 15 päivänä lokakuuta 1981 annetussa laissa nro 590 tarkoitettujen yhteenliittymät voivat tehdä vakuutus sopimuksia poikkeuksellisten sääolosuhteiden sekä kasvi- ja eläintautien aiheuttamien tappioiden kattamiseksi. Viljelijöiden valittavana on kolme sopimusvaihtoehtoa.
- a) raekuuron, hallan, jäätymisen tai muun poikkeuksellisen sääilmiön tietyille viljelmälle aiheuttamien vahinkojen korvaaminen (yksittäisen sääilmiön koetelema yksittäinen viljelmä);
- b) kaikkien poikkeuksellisten sääolosuhteiden tilan rakennelmille ja tietyille viljelmille aiheuttamien vahinkojen korvaaminen silloin, kun kyseisten il-

miöiden vaikutus ylittää liiketoimintaan liittyvän tavanomaisen riskin. Vahingot voivat olla myös epäsuotuisiin sääolosuhteisiin kiinteästi sidoksissa olevien kasvi- tai eläintautien aiheuttamia (useampien poikkeuksellisten sääilmiöiden koetelema yksittäinen viljelmä tai rakennelma). Tällaisiin vakuutus sopimuksiin voivat sisältyä myös laadulle aiheutuneet vahingot;

- c) kaikkien poikkeuksellisten sääolosuhteiden tilan pääasiallisille viljelmille aiheuttamien vahinkojen korvaaminen silloin, kun kyseisten ilmiöiden vaikutus ylittää liiketoimintaan liittyvän tavanomaisen riskin (useampien poikkeuksellisten sääilmiöiden useamman viljelmään tai rakennelmaan kohdistama vaikutus).
- (38) Liiketoimintaan liittyvän tavanomaisen riskin osalta Italian viranomaiset ovat ilmoittaneet, että se vahvistetaan yleensä 10—15 prosentiksi.
- (39) Vakuutusmaksut maksetaan sosiaalirahastosta, jonka varat saadaan:
- 1) jäsenmaksuista;
 - 2) valtion rahoitusosuudesta, joka on 50 prosenttia kokonaiskustannuksista;
 - 3) alueiden sekä muiden julkisten ja yksityisten elinten myöntämästä rahoituksesta.
- (40) Kiertokirjeessä täsmennetään, että ministeriön vahvistamalla sääolosuhteiltaan korkeariskisillä alueilla tehtäviin vakuutus sopimuksiin voidaan myöntää julkista (valtion, alueen jne.) tukea, jonka määrä on enimmillään 65 prosenttia kokonaiskustannuksista. Italian viranomaiset ilmoittivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivättyssä kirjeessään, että valtion rahoitusosuus tosiasiallisista kustannuksista on keskimäärin 30—40 prosenttia. Niissä harvoissa tapauksissa, joissa myönnetään alueellista tukea, kuten Trenton provinssissa, julkisen tuen kokonaismäärä ei saa ylittää 65:tä prosenttia.

Vakuutus sopimuksia koskeva säädös (17 päivänä toukokuuta 1996 annettu presidentin säädös nro 324)

- (41) Italian viranomaiset täsmensivät 20 päivänä marraskuuta 2000 päivättyssä kirjeessään, että lain nro 185/92 9 pykälä oli korvattu 17 päivänä toukokuuta 1996 annetulla presidentin säädöksellä nro 324 (maalouden vakuutustuesta 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun

⁽¹⁰⁾ Vaihtoehtona vakuutusjärjestelmien kautta tapahtuvalle passiiviselle varautumiselle.

lain nro 185/92 pykälän korvaamisesta). Sen vuoksi arvioitaessa luonnonmullistusten aiheuttamien vahinkojen korvaamista koskevaa Italian lainsäädäntöä ennen uusien suuntaviivojen ⁽¹¹⁾ voimaantuloa myös kyseinen säädös on otettava huomioon.

- (42) Italian viranomaisten mukaan säädös annettiin asiaa koskevan Italian lainsäädännön saattamiseksi yhteisön lainsäädännön mukaiseksi. Vuoden 2001 varainhoitolakiin sisältyy pykälä, jossa muutetaan edelleen Italian vakuutustukia koskevaa lainsäädäntöä sen saattamiseksi maatalousalan valtiontukia koskevien uusien yhteisön suuntaviivojen mukaiseksi. Viimeksi mainittu säädös ei kuulu tämän päätöksen soveltamisalaa.
- (43) Säädös nro 324/96 koskee tuettuja vakuutus sopimuksia. Julkista tukea voidaan myöntää samantyyppisille sopimuksille kuin ne, joista säädetään laissa nro 185/92. Tällaisten sopimusten yhteydessä valtiontuen osuus voi olla 50 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista, ja se voidaan nostaa 65 prosenttiin sääolosuhteiltaan korkeariskisillä alueilla.

III ARVIOINTI

- (44) EY:n perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätään, että jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.
- (45) Laissa nro 185/92 säädetään tuen myöntämisestä julkisista varoista tietyille maatalousyrityksille, joille kiistatta koituu siitä taloudellista ja rahallista etua verrattuna muihin maatalousyrityksiin, jotka eivät pääse osallisiksi samasta tuesta. Tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan valtiontuki, joka vahvistaa tietyn yrityksen asemaa sen kilpailijayrityksiin nähden, uhkaa johtaa kilpailun mahdolliseen vääristymiseen muiden kilpailevien yritysten jäädessä tukitoimenpiteen ulkopuolelle ⁽¹²⁾.
- (46) Tarkasteltavana olevat toimenpiteet vaikuttavat jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, koska maataloustuotteiden yhteisön sisäinen kauppa on määrällisesti merkittävää. Tämä ilmenee myös seuraavasta taulukosta ⁽¹³⁾, jossa esitetään Italian ja muun EU:n välisen maataloustuotteiden tuonnin ja viennin kokonaisarvo ja prosentiosuudet vuosina 1992—1999.

	KAIKKI TUOTTEET			MAATALOUS YHTEENSÄ			Maatalouden osuus kokonaiskaupasta	
	VIENTI	TUONTI	(+Tase (E-I))	VIENTI	TUONTI	(+Tase (E-I))	VIENTI	TUONTI
1992	79 388 214	85 692 624	-6 304 409	6 562 005	14 020 411	-7 458 406	8,27	16,36
1993	77 274 764	70 223 928	7 050 836	6 714 141	12 741 140	-6 026 999	8,69	18,14
1994	86 512 176	80 515 251	5 996 925	7 360 628	13 390 286	-6 029 659	8,51	16,63
1995	102 383 525	95 845 379	6 538 146	8 364 233	13 629 860	-5 265 628	8,17	14,22
1996	110 160 747	100 188 306	9 972 440	9 191 731	14 525 682	-5 333 951	8,34	14,50
1997	116 528 196	113 098 493	3 429 703	9 458 357	15 356 986	-5 898 629	8,12	13,58
1998	124 669 240	120 903 295	3 765 945	9 996 756	15 628 673	-5 631 917	8,02	12,93
1999	128 692 641	127 285 283	1 407 359	10 665 255	15 927 386	-5 262 131	8,29	12,51

⁽¹¹⁾ Maatalousalan valtiontukea koskevat yhteisön suuntaviivat (EYVL C 28, 1.2.2000, julkaistu oikaistuna uudelleen EYVL C 232, 12.8.2000).

⁽¹²⁾ Vrt. asia C-730/79, Kok. 1980, s. 2671, perusteluosan 11 ja 12 kohta.

⁽¹³⁾ Lähde: Comext.

- (47) Edellä olevan perusteella olisi kuitenkin muistutettava, että tuomioistuimen mukaan yritykselle myönnetty tuki voi olla luonteeltaan sellaista, että se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja vääristää kilpailua, jos kyseinen yritys kilpailee muista jäsenvaltioista tulevien tuotteiden kanssa, vaikka se ei itse toimittaisikaan omaa tuotantoaan vientiin. Jos tietty jäsenvaltio myöntää tukea yritykselle, maan sisäinen tuotanto voi joko pysyä ennallaan tai kasvaa, jolloin muiden jäsenvaltioiden yritysten mahdollisuudet viedä tuotteitaan kyseisen jäsenvaltion markkinoille heikkenevät. Siksi tällainen tuki voi vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja aiheuttaa kilpailun vääristymistä ⁽¹⁴⁾.
- (48) Tämän vuoksi komissio päätyi siihen johtopäätökseen, että tarkasteltavana olevat tukitoimenpiteet kuuluvat perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätyn kiellon soveltamisalaan.
- (49) Perustamissopimuksen 87 artiklan 2 ja 3 kohdassa määrätään poikkeuksista 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun kieltoon.
- (50) Perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan a ja c alakohdassa määrättyjä poikkeuksia ei ilmeisestikään voida soveltaa tarkasteltavana olevassa tapauksessa tukien luonteen ja tarkoituksen vuoksi, eikä Italia ole myöskään vedonnut 87 artiklan 2 kohdan a tai c alakohdan soveltamiseen.
- (51) Myöskään 87 artiklan 3 kohdan a alakohdassa ei voida soveltaa, koska tukia ei ole tarkoitettu taloudellisen kehityksen edistämiseen alueilla, joilla elintaso on poikkeuksellisen alhainen tai joilla vajaatyöllisyys on vakava ongelma.
- (52) Perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan b alakohdan osalta voidaan todeta, että kyseisiä tukia ei ole tarkoitettu Euroopan yhteistä etua koskevan tärkeän hankkeen edistämiseen tai Italian taloudessa olevan vakavan häiriön poistamiseen.
- (53) Tukia ei ole myöskään tarkoitettu — eivätkä ne sovellu — 87 artiklan 3 kohdan d alakohdassa määrättyjen tavoitteiden saavuttamiseen.
- (54) Tarkasteltavana olevien tukien luonteen ja tarkoituksen perusteella ainoat poikkeukset, joita mahdollisesti voitaisiin soveltaa, ovat 87 artiklan 2 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen poikkeukset.
- Sovellettavat säännökset ja määräykset**
- (55) Mahdollisuutta soveltaa jompaakumpaa edellä mainituista poikkeuksista on arvioitava valtiontuen myöntämi-
- seen maatalousalalla sovellettavien sääntöjen perusteella. Nämä säännöt on määritelty maatalousalan valtiontukia koskevissa yhteisön suuntaviivoissa ⁽¹⁵⁾ (jäljempänä 'suuntaviivat'), jotka tulivat voimaan 1 päivänä tammikuuta 2000.
- (56) Suuntaviivojen 23.3 kohdan mukaisesti komissio soveltaa kyseisiä suuntaviivoja 1 päivästä tammikuuta 2000 sellaisiin uusiin valtiontukiin, joista tehdään ilmoitus tai joista on ilmoitus mainittuna päivänä vireillä. Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 88 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 ⁽¹⁶⁾ 1 artiklan f alakohdan mukaista sääntöjenvastaista tukea tarkastellaan niiden sääntöjen ja suuntaviivojen mukaisesti, jotka olivat voimassa, kun tuki myönnettiin.
- (57) Laista nro 185/92 ei ollut koskaan ilmoitettu komissiolle, joten se tuli voimaan perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan vastaisesti. Sen vuoksi tapaus kuuluu asetuksen (EY) N:o 659/1999 1 artiklan f alakohdan soveltamisalaan, ja sitä olisi tarkasteltava kyseisten tukien myöntämisaikana voimassa olleiden sääntöjen mukaisesti. Näin ollen edellä mainitun lain mukaisesti 31 päivään joulukuuta 1999 asti myönnettyjä tukia on arvioitava ennen uusien suuntaviivojen voimaantuloa sovellettujen sääntöjen perusteella. Tammikuun 1 päivästä 2000 alkaen myönnettyjä tukia puolestaan on arvioitava uusien suuntaviivojen perusteella.
- (58) Kuten edellä 19 kohdassa täsmennetään, tämä päätös koskee yksinomaan Italian lain nro 185/1992 mukaisesti 31 päivään joulukuuta 1999 asti myöntämiä tukia. Lain nro 185/1992 mukaisesti 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen myönnettyjä tukia sekä alueellisen lain nro 6/93 1 ja 6 pykälän ja muiden edellä mainittujen kansallisten säädösten mukaisesti myönnettyjä tukia tarkastellaan valtiontukien C 12/B/95 ja C 12/C/95 yhteydessä ja niistä tehdään erilliset päätökset.
- Viljelijöille myönnettävät tuet luonnonmullistusten ja epäsuotuisten sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi (lain nro 185/92 3, 4 ja 5 pykälä)**
- (59) Kyseisissä pykälissä otetaan käyttöön tuet luonnonmullistusten ja epäsuotuisten sääolosuhteiden viljelijöille aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi. Myöntämishetkellä tällaisia tukia arvioitiin maataloustuotannolle ja maatalouden tuotantovälineille aiheutuneiden vahinkojen

⁽¹⁴⁾ Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 102/87, komissio vastaan Ranska, 13 päivänä heinäkuuta 1988 antama tuomio (Kok. 1988, s. 4067).

⁽¹⁵⁾ EYVL C 232, 12.8.2000, s. 19.

⁽¹⁶⁾ EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1.

korvaamiseksi myönnettyjä kansallisia tukia ja tällaisiin riskeihin varautumiseksi otettujen vakuutusmaksujen osittaisen korvaamisen muodossa myönnettyjä kansallisia tukia koskevien sääntöjen⁽¹⁷⁾ perusteella. Kyseisten sääntöjen ja komission vakiintuneen käytännön mukaan perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvina pidettiin jäsenvaltion myöntämiä tukia, joiden tarkoituksena oli korvata maanjäristysten, tulvien, lumivyöryjen ja maanvieremien aiheuttamat erilaiset aineelliset menetykset. Komission mukaan tällaisiin mullistuksiin rinnastettavia olivat myös poikkeukselliset tapahtumat, kuten sodat, sisäiset levottomuudet tai lakot sekä tietyin varauksin ydinkatastrofit ja tulipalot (niiden laajuudesta riippuen). Vahingon laajuudesta riippumatta jokainen näistä tapahtumista on itsessään riittävä peruste yksityishenkilöille aiheutuneiden vahinkojen korvaamiselle.

- (60) Sitä vastoin komission vakiintuneen käytännön mukaan sääolosuhteita, kuten pakkasta, raekuuroja, hallaa, sateita ja kuivuutta voitiin pitää perustamissopimuksessa tarkoitettuna luonnonmullistuksena ainoastaan silloin, kun yksittäiselle tuensaajalle aiheutunut vahinko oli tietyn suuruinen. Se oli vahvistettu 30 prosenttiin tavanomaisesta tuotannosta (20 prosenttia epäsuotuisilla alueilla) ja laskettiin toisaalta aiheutuneiden menetysten korvaamista hakeneen yksittäisen tilan kyseisen tapahtuman johdosta kärsineen määrällisen bruttotuotannon ja toisaalta tilan vastaavan tavanomaisen vuotuisen bruttotuotannon perusteella. Määrä vahvistettiin vertaamalla asianomaisten tilojen tavanomaista keskimääräistä tuotantoa, joka todettiin objektiivisesti käyttäen viiteajanjaksona kyseisen tapahtuman ilmenemisvuotta edeltäneiden kolmen vuoden jaksoa, jättäen tarvittaessa ottamatta huomioon edeltäneen vuoden, jonka osalta oli aiheutunut samoista syistä maksettavia korvauksia, ja kyseisessä tapauksessa aiheutunutta tuotannon vähenemistä tai menetystä.

Lain kattamien tapahtumien luonne ja korvaukseen oikeuttava vahingon taso

- (61) Italian lainsäädännössä mainitaan yleisesti luonnonmullistukset ja poikkeukselliset sääolosuhteet yksilöimättä niitä millään tavalla. Komissio pyysi Italian viranomaisia täsmentämään, millaiset tapahtumat oikeuttivat tietyin edellytyksin viljelijät saamaan korvauksia. Italian viranomaiset vastasivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivättyssä kirjeessään, että lain kattamat tapahtumat oli yksilöity alueille ja muille asianosaisille lähetetyssä kiertokirjeessä. Sen liitteenä olevassa lomakemallissa, joka mahdollisten tuensaajien oli täytettävä aiheutuneiden vahinkojen todentamiseksi, mainittiin seuraavat tapahtumat: raekuurot, jäätyminen, pitkään jatkuneet sateet, kuivuus, poikkeuksellisen runsaat lumisateet, kaatosateet, scirocco-tuuli, maanjäristykset, trombit, halla, poikkeuksellisen kova tuuli ja myrsky merialueella.

- (62) Edellä mainituista tapahtumista ainoastaan tulvat ja maanjäristykset ovat perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvia luonnonmullistuksia ja ovat siten peruste korvausten myöntämiseksi vahingon laajuudesta riippumatta. Muiden tapahtumien osalta tukikelpoisuuden edellytyksenä on, että tilan kärsimän vahingon laajuus on vähintään edellä mainitussa asiakirjassa vahvistetut 30 prosenttia samassa asiakirjassa esitetyn menetelmän mukaisesti laskettuna. Italian lainsäädännön mukaan luonnonmullistuksien koettelemat maatalousyritykset ovat oikeutettuja korvaukseen ainoastaan siinä tapauksessa, että vahinkojen suuruus on vähintään 35 prosenttia niiden myyntikelpoisesta bruttotuotannosta.

- (63) Sen paremmin laissa kuin sen selvityksenä olevassa kiertokirjeessäkään ei täsmennetä vahinkojen laskentamenetelmää. Vastauksena komission nimenomaiseen pyyntöön Italian viranomaiset antoivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivättyssä kirjeessään selvityksen käytetystä laskentamenetelmästä. Kuten edellä olevassa 27 kohdassa annetusta kuvauksesta ilmenee, Italian viranomaisten valitsema menetelmä tuotannonmenetysten laskemiseksi poikkeaa jossakin määrin komission ehdottamasta menetelmästä.

- (64) Kun komissio edellyttää menetyksen olevan vähintään 30 prosenttia kolmen vuoden viiteajanjakson perusteella lasketusta tavanomaisesta tuotannosta, Italian viranomaisten vaatimuksena on 35 prosenttia ”myyntikelpoisesta bruttotuotannosta” tapahtuman ilmenemisvuonna. Italian käyttämässä menetelmässä ei näin ollen edellytetä tavanomaisen tuotannon määrittämistä kolmen vuoden viiteajanjakson perusteella. Koska viiteajanjakson tarkoituksena on nimenomaan varmistaa, että laskentatulokset tosiasiallisesti edustava eikä perustu poikkeuksellisen runsaisiin satoihin, on aiheellista pohtia, tekeekö kolmi-vuotisen viiteajanjakson puuttuminen Italian käyttämästä laskentamenetelmästä mahdollisesti tavanomaisen keskimääräisen tuotannon kannalta epäluottettavan, tarjoten siten mahdollisuuden väärinkäyttöihin ja vääristymiin.

- (65) Tässä yhteydessä on pantava merkille, että Italian viranomaisten valitsema laskentamenetelmä perustuu tilalla normaaliolosuhteissa (ts. ilman vahinkoja) saavutettavaan tuotannon tasoon. Siinä otetaan huomioon tilan kokonaistuotanto, josta vähennetään tilalla käytetyn tuotannon osuus. Tuotannon taso lasketaan sellaisten ”objektii-visten” tekijöiden (tilan pinta-ala, tuotantopanokset) perusteella, jotka ovat ominaisia kyseiselle tuotantoyksikölle ja joihin eivät voi vaikuttaa kausittaiset ulkopuoliset tekijät, jotka aiheuttaisivat muutoksia kyseisen tilan keskimääräiseen tuotantotasoon. Tällaisten tekijöiden käyttäminen tekee näin ollen tarpeettomaksi ”edustavan” arvon saamiseksi käytetyn kolmi-vuotisen viiteajanjakson. Tämän menetelmän mukaan laskettua tavanomaista tuotantoa ei voida kasvattaa poikkeuksellisen runsaaseen satoon johtaneilla ulkopuolisilla tekijöillä. On myös otet-

⁽¹⁷⁾ Valmisteluasiakirja VI/5934/86-2, 10.11.1986.

tava huomioon, että menetykset lasketaan yksittäisen tilan tasolla eikä useampaan tilaan sovellettavan keskiarvon perusteella, mikä saattaa johtaa epätarkkaan arvioon yksittäisten tilojen kärsimistä vahingoista ja sitä kautta mahdollisesti liian suuriin korvauksiin.

Tuen intensiteetti ja liian suurten korvausten mahdollisuus

- (66) Yhteisön lainsäädännön mukaan siinä tapauksessa, että edellä olevan johdanto-osan 60 kappaleen edellytykset täyttyvät, viljelijöille aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi myönnettävä tuki voi nousta 100 prosenttiin. Missään tapauksessa myönnettävä tuki ei saa ylittää viljelijöille aiheutuneiden tosiasiallisten menetysten arvoa.
- (67) Tarkasteltavana olevassa laissa säädetään, että tapahtumasta kärsineet viljelijät voivat päästä osallisiksi yhdestä tai useammasta laissa mainitusta tukitoimenpiteestä vahingon luonteesta ja tilatyypistä riippuen. Italian viranomaiset ovat myös täsmentäneet, että vaikka viljelijät voivat saada useamman tyyppistä tukea, liian suurten korvausten mahdollisuutta ei ole olemassa. Viranomaisten mukaan tuotannon kärsimien vahinkojen korvaamiseksi myönnettävä tuki on suhteutettava vahinkoon eikä sen määrä saa ylittää tuotantoketjuun investoitua pääomaa, joka on mennyt hukkaan tuotannonmenetyksen vuoksi; tuki on myös suhteutettava tilalle mahdollisesti aiheutuviin lisäkustannuksiin, jotka ovat välttämättömiä tuotantoketjun saattamiseksi päätökseen. Viranomaiset ovat myös selittäneet, että tilan rakennelmien korjaamiseen myönnettävä tuki kattaa ainoastaan osan korjaustöihin tarvittavista kustannuksista. Tukea myöntävän viranomaisen on aina varmistettava, että vahingoista maksettavat korvaukset eivät milloinkaan ylitä itse vahingon määrää, koska muussa tapauksessa olisi kyse laittomasta ansionnoususta. Lisäksi tukien maksamisesta vastaavien toimivaltaisten viranomaisten on otettava huomioon muut mahdolliset yhteisön, jäsenvaltion tai alueen tuet, jotka on myönnetty samaan tarkoitukseen kuin tarkasteltavana olevassa laissa säädetty tuki.
- (68) Italian viranomaiset vahvistivat myös, että myönnettävän tuen määrästä vähennetään vakuutusjärjestelmästä mahdollisesti saadut korvaukset ja että siinä otetaan huomioon toteutumatta jääneet viljelijän tavanomaiset kustannukset esimerkiksi siinä tapauksessa, että sato jää korjaamatta.
- (69) Edellä mainittujen näkökohtien perusteella voidaan päätellä, että lain nro 185/92 3, 4 ja 5 pykälässä säädetty tuet, jotka on tarkoitettu korvaamaan luonnonmullistusten ja poikkeuksellisten sääolosuhteiden viljelijöille aiheuttamat vahingot, soveltuvat yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisena tukena luonnonmullistusten aiheuttaman vahingon korvaamiseksi.

Maataloustuotteiden kaupan pitämistä ja jalostusta harjoittavien osuuskuntien hyväksi myönnettävät tuet (lain nro 185/92 pykälä)

- (70) Laissa nro 185/92 säädetään, että myös maataloustuotteiden kaupan pitämistä ja jalostusta harjoittavat osuuskunnat, joiden tulot ovat vähentyneet niiden jäsenille luonnonmullistuksista aiheutuneiden vahinkojen ja sitä kautta toimitusten pienenemisen seurauksena, voivat päästä osallisiksi kyseisessä laissa säädetystä tukitoimenpiteestä. Vähentämisen on oltava vähintään 35 prosenttia viimeisten kahden vuoden toimitusten ja kaupan pidetyn tuotannon keskiarvosta.
- (71) Ennen maatalousalan valtiontukea koskevien uusien yhteisön suuntaviivojen voimaantuloa tämänkaltaiset tuet kaupan pitämistä ja jalostusta harjoittavien osuuskuntien hyväksi olivat komission vakiintuneen käytännön⁽¹⁸⁾ mukaan sallittuja. Komission kanta perustui periaatteeseen, jonka mukaan viljelijät olivat pakotettuja vähentämään toimituksiaan osuuskunnille, joiden jäseniä he olivat ja jotka pitivät kaupan heidän tuotantoon, koska tuotanto aleni epäsuotuisten sääolosuhteiden tai luonnonmullistusten seurauksena. Luonnonmullistusten koettelemat viljelijät kärsivät kaksinkertaisen vahingon. Ensinnäkin heidän satonsa oli mennyttä, ja toisaalta osuuskunnat, joiden jäseniä he olivat ja joille he yleensä toimittivat tuotantonsa, kärsivät tappioita. Pahimmassa tapauksessa viimeksi mainitut saattoivat joutua luonnonmullistuksen vuoksi supistuneiden toimitusten seurauksena toimimaan tappiollisesti, koska kiinteät kustannukset oli silti hoidettava. Komission silloisen käytännön mukaan ei ollut mitään syytä jättää jalostusta ja kaupan pitämistä harjoittavia osuuskuntia osattomiksi laissa säädetystä eduista.
- (72) Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella voidaan päätellä, että lain nro 185/92 3, 4 ja 5 pykälässä säädetty toimenpiteet, joiden tarkoituksena oli korvata maataloustuotteiden jalostusta ja kaupan pitämistä harjoittaville osuuskunnille epäsuotuisten sääolosuhteiden aiheuttamat vahingot, soveltuvat yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

Eläintautien torjumiseen myönnettävät tuet (lain nro 185/92 6 pykälä)

- (73) Lain nro 185/92 6 pykälässä sallitaan yleisesti, että tuottajien yhteenliittymät voivat päättää tulotuen myöntämisestä eläintaudeista kärsineille tiloille. Toimenpiteiden yksityiskohtaiset soveltamissäännöt, joita ei ole täsmennetty kyseisessä pykälässä, oli määrä vahvistaa maatalousministeriön antamassa erillisessä säädöksessä. Tältä

⁽¹⁸⁾ Vrt. esim. valtiontuet N 877/95 ja N 435/95.

osin laissa nro 185/92 ei säädetä välittömän suoran tuen myöntämisestä viljelijöille, koska asia kuuluu edellä tarkoitettun säädöksen soveltamisalaan. Tämän vuoksi lain nro 185/92 6 pykälässä säädetty tuki ei ole perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.

18 päivänä maaliskuuta 1993 annettu ministeriön säädös nro 100460

(74) Säädöksessä vahvistetaan lain nro 185/92 6 pykälässä yleisluonteisesti määriteltyjen toimenpiteiden soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, minkä vuoksi säädös kuuluu perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.

(75) Ennen maatalousalan valtiontukia koskevien uusien yhteisön suuntaviivojen voimaantuloa komission vakiintuneen, 10 päivänä marraskuuta 1986 julkaistun valmisteluasiakirjaan VI/5934/86-rev.2⁽¹⁹⁾ perustuneen käytännön mukaan tuet eläintaudeista kärsineille tiloille aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi sallittiin sillä edellytyksellä, että:

- tuet liittyivät kyseisen valtion tai yhteisön lainsäädännössä edellytettyihin pakollisiin toimiin ja myönnettiin siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella kyseiset toimet toteutettiin,
- toimet kuuluivat osana kansalliseen ohjelmaan, jonka kesto kattoi ainoastaan taudin tosiasiallisen torjumisen kannalta tarvittavan ajan,
- tukien tarkoituksena oli toteuttaa ennalta ehkäiseviä, korvaavia tai molempiin edellisiin päämääriin tähtäviä toimia.

(76) Ministeriön säädöksessä tarkoitettua tukea myönnetään yksinomaan silloin, kun on kyse eläintaudeista, joiden osalta on säädetty suu- ja sorkkatautia sekä muita eläintauteja koskevista torjuntatoimenpiteistä 2 päivänä kesäkuuta 1988 annetun lain nro 218 mukaisesta pakollisesta torjuntaohjelmasta. Tuki kattaa ainoastaan sen ajanjakson, jonka karjankasvatustoiminta on keskeytyksissä pakollisen teurastuksen vuoksi, ja sen kesto on rajattu enintään kolmeen tai kuuteen kuukauteen. Toimenpide on luonteeltaan korvaava, koska sen tarkoituksena on korvata tuottajille taudin hävittämishojelman mukaisesta karjan pakollisesta teurastamisesta aiheutuneet tulonmenetykset. Tuki ei voi johtaa liian suuriin korvauksiin, koska sen määrä ei saa ylittää 40:tä prosenttia teurastetun eläinlajin myyntikelpoisesta bruttotuotannosta.

⁽¹⁹⁾ Komission valmisteluasiakirja "Maataloustuotannolle tai maatalouden tuotantovälineille aiheutuneiden vahinkojen korvaamiseksi myönnettävää valtiontukea sekä tällaisten riskien varalta otettujen vakuutusten maksujen kattamiseksi osittain myönnettävää valtiontukea koskevat säännöt".

(77) Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella ministeriön säädöksessä nro 100460 tarkoitettut tuet ovat kyseisenä ajankohtana sovellettujen, edellä 75 kohdassa tarkoitettujen yhteisön sääntöjen mukaisia. Näin ollen niitä voidaan pitää perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna yhteismarkkinoille soveltuvana tukena.

(78) Italian viranomaiset ilmoittivat 29 päivänä tammikuuta 2001 päivätyssä kirjeessä, että kyseistä ministeriön säädöstä ei ollut koskaan sovellettu käytännössä.

Tuet aktiivista varautumista koskeville aloitteille (lain nro 185/92 8 pykälä)

(79) Lain nro 185/92 8 pykälässä vahvistetaan tuen määräksi 80 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista aktiivista varautumista koskeviin aloitteisiin liittyvien investointien osalta, mukaan luettuina suojaverkot raakuuroja vastaan, ja 50 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista investointien avulla toteutettujen laitteiden käytön ja kunnossapidon osalta. Investointien tarkoituksena on ehkäistä epäsuotuisten sääolosuhteiden ja muiden poikkeuksellisten tapahtumien aiheuttamat vahingot. Italian viranomaisten toimittamien tietojen mukaan kyseisiä investointeja on pidettävä vaihtoehtoisina ratkaisuna passiivista varautumista (vakuutukset) koskeville aloitteille silloin, kun ne osoittautuvat kannattavammiksi ja taloudellisesti toteuttamiskelpoisemmiksi kuin vastaavat passiiviseen varautumiseen liittyvät kustannukset.

(80) Huolimatta 8 pykälässä säädettyjen tukien tarkoituksesta niitä ei voida arvioida maataloustuotannolle ja maatalouden tuotantovälineille aiheutuneiden vahinkojen johdosta tai tällaisia riskejä vastaan otettujen vakuutusmaksujen osittaisen kattamisen muodossa maksettavia kansallisia tukia koskevan komission valmisteluasiakirjan⁽²⁰⁾ perusteella. Kyseisessä asiakirjassa käsitellään yksinomaan tukia, joita myönnetään jälkikäteen tapahtuman aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi, sekä tukia, joita myönnetään ennalta tällaisiin riskeihin varautumiseksi otettuihin vakuutusmaksuihin. Asiakirjassa ei käsitellä tukia lain nro 185/92 8 pykälän säännösten kaltaisille aktiivista varautumista koskeville aloitteille.

(81) Tämän vuoksi kyseisessä pykälässä tarkoitettuja tukia onkin arvioitava maatilojen investointeihin liittyviin tukiin sovellettavien sääntöjen perusteella. Kyse on siis alkutuotantoon suunnatuista investoinneista, jotka lain julkaisemisajankohtana kuuluivat maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta 15 päivänä heinäkuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2328/91⁽²¹⁾, sellaisena kuin se on korvattuna asetuksella (EY) N:o 950/97⁽²²⁾, soveltamisalaan.

⁽²⁰⁾ Valmisteluasiakirja VI/5934/86, 10.11.1986.

⁽²¹⁾ EYVL L 218, 6.8.1991, s. 1.

⁽²²⁾ EYVL L 142, 2.6.1997, s. 1.

- (82) Periaatteessa asetuksessa (ETY) N:o 2328/91 otettiin käyttöön järjestelmä yhteisön osallistumiseksi maatalouden rakenteiden tehokkuuden lisäämiseen tähtävien erilaisten toimien rahoitukseen. Siinä vahvistettiin puitteet yhteiselle toiminnalle, jonka mukaisesti jäsenvaltioilla on mahdollisuus tai velvollisuus panna täytäntöön erilaisia tukijärjestelmiä, joiden rahoitukseen yhteisö osallistuu. Asetuksessa säädettiin myös siitä, millaisia kansallisia tukia jäsenvaltiot voivat myöntää. Asetuksen (ETY) N:o 2328/91 35 artiklassa säädettiin edellytyksistä, joiden mukaisesti jäsenvaltioiden sallittiin myöntää valtiontukea asetuksessa vahvistettuihin tarkoituksiin. Artiklassa 35 säädettiin erityisesti, että asetus ei rajoita jäsenvaltioiden mahdollisuutta toteuttaa muita tukitoimenpiteitä asetuksen soveltamisalalla, lukuun ottamatta 2, 6—9 ja 11 artiklassa, 12 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa sekä 17 artiklassa tarkoitettua alaa, jos tukitoimenpiteitä koskevat edellytykset tai yksityiskohtaiset säännöt myöntämisestä eroavat kyseisessä asetuksessa säädetystä tai jos tukimäärät ovat asetuksessa säädettyjä enimmäismääriä suurempia, jollei kyseisiä toimenpiteitä ole toteutettu perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artiklan mukaisesti. Asetuksen 35 artiklan 2 kohdassa säädettiin, että perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artiklan määräyksiä, lukuun ottamatta 92 artiklan 2 kohtaa, ei sovelleta 2, 6—9 ja 11 artiklassa, 12 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa sekä 17 artiklassa säädettyihin tukitoimenpiteisiin.
- (83) Tuet, joita jäsenvaltioiden sallittiin myöntää, oli siten määritelty selkeästi 35 artiklan säännöksissä, joissa vahvistettiin jäsenvaltioiden toimivallan rajat yksinomaan valtion varoista rahoitettavaan tukeen nähden. Käytännössä jäsenvaltioiden oli ilmoitettava komissiolle päätöksistään myöntää tukea asetuksen soveltamisalaan kuuluville aloitteille joko samassa asetuksessa yhteisön osarahoituksen saamiseksi säädetyn menettelyn mukaisesti tai valtiontukea koskevien perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan määräysten mukaisesti. Italian viranomaiset eivät ilmoittaneet komissiolle lain nro 185/92 8 pykälän mukaisesta tuesta joko asetuksessa (ETY) N:o 2328/91 yhteisön osarahoituksen saamiseksi säädetyn menettelyn mukaisesti tai saman asetuksen 12 artiklan 2, 3 ja 4 kohdan säännösten mukaisesti myönnettävän tuen osalta. Tämän vuoksi tukia on arvioitava suhteessa perustamissopimuksen 87, 88 ja 89 artiklaan edellä mainitussa asetuksessa vahvistettujen rajoitusten ja edellytysten mukaisesti.
- (84) Asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklassa määritellään investoinnit, joita jäsenvaltioiden sallittiin rahoittaa yksinomaan omista varoistaan. Saman asetuksen 35 artiklan mukaisesti perustamissopimuksen 87, 88 ja 89 artiklan määräyksiä ei sovelleta 12 artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa säädettyihin tukitoimenpiteisiin. Tämän vuoksi lain nro 185/92 8 pykälässä säädettyä tukea voidaan arvioida yksinomaan asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 1 ja 5 kohdan perusteella.
- (85) Asetuksen 12 artiklan 1 kohdassa säädetään, että 5 ja 9 artiklassa säädetyt edellytykset täyttävillä maataloilla tehtäviin investointeihin myönnettävä tuki, joka on 7 artiklan 2 kohdassa annettua enimmäismäärää suurempi, korotettuna tarvittaessa 11 artiklassa tarkoitettulla tuella, on kielletty lukuun ottamatta tukea, joka on tarkoitettu maatalon rakennusten rakentamiseen, maatalon rakennusten uudelleensijoittamiseen yhteisen edun vuoksi, maanparannustoimenpiteisiin tai ympäristönsuojeluun ja ympäristön tilan parantamiseen liittyviin investointeihin, jos suurempi tuki myönnetään tämän asetuksen 6 artiklan ja perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan mukaisesti.
- (86) Kuten kyseisen säännöksen sanamuodosta ilmenee, 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tuki on lisätukea, jota jäsenvaltiot voivat tarkasti määritellyin edellytyksin myöntää asetuksessa (ETY) N:o 2328/91 säädetyn yhteisön osarahoittaman tukijärjestelmän lisäksi. Tällaista lisätukea voidaan myöntää ainoastaan tiloille, jotka täyttävät kaikki asetuksessa (5—9 artikla) vahvistetut edellytykset yhteisön tuen saamiseksi, ja sillä täydennetään ainoastaan jo aiemmin hyväksytyt osarahoitettuja tukitoimenpiteitä. Lain nro 185/92 8 pykälässä säädetyt tuet sitä vastoin myönnetään riippumatta asetuksen (ETY) N:o 2328/91 mukaisen ennalta hyväksytyin osarahoitusjärjestelmän olemassaolosta, ja ne on tarkoitettu tiloille, jotka mitä todennäköisimmin eivät täytä asetuksen (ETY) N:o 2328/91 5—9 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä. Määritelmän perusteella kyseiset tuet eivät kuulu asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.
- (87) Asetuksen 12 artiklan 5 kohdassa luetellaan tapaukset, joissa jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön tukia, joihin ei sovelleta samassa artiklassa säädettyjä kieltoja ja rajoituksia, jos ne ovat perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan määräysten mukaisia:
- maanhankintaa koskevat tukitoimenpiteet,
 - tuetut käyttölainat, joiden laina-aika on enintään yksi markkinointivuosi,
 - urospuolisten siitoseläinten hankintaa koskevat tukitoimenpiteet,
 - lainojen takaukset, mukaan luettuina niiden korot,
 - investointitoimenpiteet, jotka koskevat ympäristönsuojelua ja ympäristön tilan parantamista, jos ne eivät lisää tuotantoa,

- investointitoimenpiteet, jotka liittyvät karjankasvatuksen hygienian parantamiseen ja eläinten hyvinvointiin liittyvien yhteisön vaatimusten tai kansallisten vaatimusten noudattamiseen, jos ne ovat yhteisön vaatimuksia tiukempia ja jos kyseiset investoinnit eivät lisää tuotantoa.
- (88) Lain nro 185/92 8 artiklassa säädetyt tuet määritellään yleisesti aktiiviseen varautumiseen tarkoitetuiksi investoinneiksi ja ne toteutetaan vaihtoehtona passiiviselle varautumiselle (vakuutukset). Italian viranomaisia kehoitettiin toimittamaan kuvaus ja esimerkkejä määritelmään sisältyvien investointien luonteesta. Marraskuun 20 päivänä 2000 päivätyssä kirjeessään Italian viranomaiset mainitsivat yleisesti ainoana esimerkkinä mahdollisista investoinneista suojaverkot raakuuroja vastaan ja ilmoittivat samalla, että asianmukaisen tekniikan puuttumisen vuoksi tällaisia investointeja ei ollut tehty lainkaan. Vaikka Italian viranomaisilta ei olekaan saatu täsmällisempiä tietoja, voidaan todeta, että lain nro 185/92 8 pykälässä säädettyjä tukia ei ole tarkoitettu maanhankintaan tai urospuolisten siitoseläinten hankintaan eivätkä ne myöskään ole ympäristönsuojeluun, karjankasvatuksen hygienian parantamiseen tai eläinten hyvinvointia koskevien yhteisön vaatimusten noudattamiseen liittyviin investointeihin taikka lainojen takauksiin myönnettävää tukea. Tämän vuoksi niiden ei voida katsoa sisältyvän mihinkään asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 5 kohdassa mainituista luokista.
- (89) Edellä olevien näkökohtien lisäksi olisi pidettävä mielessä, että lain nro 185/92 8 pykälässä vahvistetaan kyseisten investointien tuen määräksi enintään 80 prosenttia. Komissio hyväksyi alkutuotantoon suunnattujen yleisten investointien tuen enimmäismääräksi 35 prosenttia normaaleilla alueilla ja 75 prosenttia 28 päivänä huhtikuuta 1975 annetussa direktiivissä 75/268/ETY⁽²³⁾ tarkoitetuilla epäsuotuisilla alueilla. Poikkeuksena on urospuolisten siitoseläinten hankinta, jonka osalta tuen määräksi oli vahvistettu 40 prosenttia. Italian viranomaisten vahvistama 80 prosentin tuki ylittää siten komission salliman enimmäismäärän.
- (90) Tämän vuoksi komissio katsoo, että lain nro 185/92 8 pykälässä säädettyyn aktiivista varautumista koskeviin investointeihin myönnettävään 80 prosentin tukeen ei voida soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrättyistä poikkeuksista, minkä vuoksi tuki ei sovellu yhteismarkkinoille.
- (91) Lisäksi lain nro 185/92 8 pykälässä otetaan käyttöön tuki, jonka määrä on 50 prosenttia edellisessä kohdassa kuvatun tuen avulla rahoitettujen laitteiden käyttöön ja kunnossapitoon liittyvistä tukikelpoisista kustannuksista. Komissio kehotti 19 päivänä huhtikuuta 2000 päivätyssä kirjeessä Italian viranomaisia perustelemaan tällaisen tuen myöntämisen, koska tuki vaikutti olevan tarkoitettu kattamaan käyttökustannukset, jotka normaalisti kuuluvat tilan vastattaviksi osana sen tavanomaista toimintaa. Italian viranomaiset vastasivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että laissa tarkoitettu aktiivinen varautuminen on luonteeltaan kollektiivinen toimenpide, josta huolehtivat yhteenliittymät tai muut elimet ja johon liittyvät kustannukset eivät kuulu yksittäisille tiloille aiheutuviin kustannuksiin. Tuen määräksi vahvistettiin 50 prosenttia, eli sama kuin vakuutusmaksuihin myönnettävän tuen määrä.
- (92) Italian viranomaisten vastauksessa vahvistettiin 50 prosentin suuruisen tuen myöntäminen edellä tarkoitettujen investointien avulla toteutettujen varautumista epäsuotuisia sääolosuhteita vastaan koskevien laitteiden käyttö- ja kunnossapitokustannuksiin. Se, että tuki myönnetään yhteenliittymille, jotka myös hallinnoivat sitä, ei vaikuta asiaan, koska lopullisia tuensaajia ovat kuitenkin yksittäiset viljelijät, jotka käyttävät aktiivista varautumista varten toteutettuja laitteita. Tämän vuoksi kyseessä on tuki, joka on yksinkertaisesti tarkoitettu vähentämään viljelijöille tuen kestoaikana aiheutuvia, tilan jokapäiväiseen toimintaan liittyviä tavanomaisia kustannuksia (mukaan luettuina tilan rakenteiden kunnossapitoon ja investointeihin liittyvät kustannukset). Tuet, joilla rahoitetaan viljelijöille normaalisti aiheutuvia kustannuksia, ovat määritelmän mukaan toimintatukea⁽²⁴⁾, toisin sanoen tukea, josta aiheutuva taloudellinen hyöty on kestoaltaan hyvin rajoitettu. Tällaisella tuella ei ole rakenteellista vaikutusta alan kehitykseen, eikä sitä voida pitää tietyn taloudellisen toiminnan tai talousalueen kehityksen edistämiseen tarkoitettuna tukena. Tämän vuoksi voidaan päätellä, että tähän tukeen ei voida soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrättyistä poikkeuksista. Siksi se ei sovellu yhteismarkkinoille.
- Lain nro 185/92 8 pykälässä säädetyt tuet arvioiminen asetuksen (EY) N:o 950/97 perusteella**
- (93) Asetus (ETY) N:o 2328/91 on kumottu maatalouden rakenteiden tehokkuuden parantamisesta 20 päivänä toukokuuta 1997 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 950/97⁽²⁵⁾, joka tuli voimaan kesäkuussa 1997. Perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamista asetuksen soveltamisalaan kuuluviin tukitoimenpiteisiin koskevat säännökset eivät ole muuttuneet verrattuna asetukseen (ETY) N:o 2328/91.
- (94) Asetuksen (EY) N:o 950/97 37 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltioille annettiin mahdollisuus toteuttaa muita

⁽²³⁾ EYVL L 128, 19.5.1975, s. 1.

⁽²⁴⁾ Vrt. yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-459/93, Siemens SA vastaan komissio, 8 päivänä kesäkuuta 1995 antama tuomio (Kok. 1995, s. 1675).

⁽²⁵⁾ EYVL L 142, 2.6.1997, s. 1.

tukitoimenpiteitä asetuksen soveltamisalalla, lukuun ottamatta 5—9 ja 11 artiklassa, 12 artiklan 4 kohdassa sekä 17 artiklassa tarkoitettua alaa, jos näiden tukitoimenpiteiden myöntämistä koskevat edellytykset tai yksityiskohdalliset säännöt eroavat asetuksessa säädettyistä tai joiden osalta tukimäärät ovat asetuksessa säädettyjä enimmäismääriä suurempia, edellyttäen, että kyseiset toimenpiteet toteutetaan perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artiklan mukaisesti. Asetuksen 37 artiklan 2 kohdassa säädettiin, että perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artiklaa, lukuun ottamatta 92 artiklan 2 kohtaa, ei sovelleta asetuksen 5—9 ja 11 artiklassa, 12 artiklan 4 kohdassa sekä 17 artiklassa säädettyihin tukitoimenpiteisiin. Asetuksen 12 artiklassa säädettiin, että maataloilla tehtäviin investointeihin tarkoitettuun valtiontukeen, joka myönnetään II osaston mukaisen tukijärjestelmän ulkopuolella, sovelletaan samassa artiklassa säädettyjä edellytyksiä. Kyseistä artiklaa sovelletaan, vaikka jäsenvaltiot eivät ottaisikaan käyttöön II osastossa tarkoitettua tukijärjestelmää.

(95) Asetuksen (EY) N:o 950/97 12 artiklan 2 kohdassa luetellaan yleisesti sallitut investointituet, joihin sovelletaan perustamissopimuksen 92, 93 ja 94 artiklaa. Kyseeseen tulevat seuraavat investointituet:

- maanhankintaa koskevat tukitoimenpiteet,
- tuetut käyttölainat, joiden laina-aika on enintään yksi markkinointivuosi,
- urospuolisten siitoseläinten hankintaa koskevat tukitoimenpiteet;
- lainojen takaukset, mukaan luettuina niiden korot,
- investointitoimenpiteet, jotka koskevat ympäristönsuojelua ja ympäristön tilan parantamista, jos ne eivät lisää tuotantoa,
- investointitoimenpiteet, jotka liittyvät karjankasvatuksen hygienian parantamiseen ja eläinten hyvinvointiin liittyvien yhteisön vaatimusten tai kansallisten vaatimusten noudattamiseen, jos ne ovat yhteisön vaatimuksia tiukempia ja jos kyseiset investoinnit eivät lisää tuotantoa,
- investointituki sellaisiin tilalla toteutettaviin toimenpiteisiin, jotka eivät koske viljelyä tai karjankasvatusta.

(96) Ainoa ero verrattuna asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 5 säännöksiin on se, että uudessa asetuksessa sallittiin mahdollisuus myöntää tukea sellaisiin maatalilla toteutettaviin toimenpiteisiin, jotka eivät koske viljelyä tai karjankasvatusta. Lain nro 185/92 8 pykälässä tarkoitettut investoinnit eivät kuulu viimeksi mainittuihin toimenpiteisiin, koska ne liittyvät selvästi viljelyyn ja kar-

jankasvatukseen, joille aiheutuvien vahinkojen ehkäisemiseen ne on tarkoitettu. Tämän perusteella kyseiset investoinnit eivät kuulu asetuksen (EY) N:o 950/97 12 artiklan 2 kohdan eivätkä myöskään asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 5 kohdan soveltamisalaa.

(97) Asetuksen (EY) N:o 950/97 12 artiklan 3 kohta vastaa täsmälleen asetuksen (ETY) N:o 2328/91 12 artiklan 1 kohtaa, minkä vuoksi sen suhteen pätevät samat näkökohdat.

(98) Myöskään sovellettavien tuen määrien osalta asetuksessa (EY) N:o 950/97 ei ollut muutoksia asetuksen (ETY) N:o 2328/91 verrattuna. Sallittu tuen enimmäismäärä oli edelleen 35 prosenttia tavallisilla alueilla ja 75 prosenttia epäsuotuisilla alueilla. Lain nro 185/92 8 pykälässä tarkoitettujen tuen määrät eivät ole edellä mainittujen enimmäismäärien mukaisia.

(99) Tämän perusteella lain nro 185/92 8 pykälässä säädettyihin tukiin ei voitu soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätyistä poikkeuksista, eivätkä ne siksi sovellettu yhteismarkkinoille.

(100) Laitteiden käyttöön ja kunnossapitoon myönnetyn 50 prosentin tuen osalta pätevät huomautukset, jotka on esitetty edellä 91 ja 92 kappaleessa. Ne ovat tukia, jotka on tarkoitettu viljelijöille normaalisti aiheutuvien kustannusten rahoittamiseen, ja näin ollen ne ovat määrätelmän mukaan toimintatukea, jolla ei ole rakenteellista vaikutusta alan kehitykseen, eikä sitä voida pitää tietyn taloudellisen toiminnan tai talousalueen kehityksen edistämiseen tarkoitettuna tukena. Tämän vuoksi kyseiseen tukeen ei voida soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätyistä poikkeuksista, eikä se näin ollen sovellettu yhteismarkkinoille.

Vakuutusoppimukseen myönnettävät tuet (lain nro 185/92 9 pykälä)

(101) Lain nro 185/92 9 artiklassa vahvistetaan edellytykset, joiden mukaisesti uudesta kansallisesta solidaarisuusrahastosta voidaan myöntää tukea vakuutusmaksuista aiheutuviin kustannuksiin.

(102) Uusien suuntaviivojen voimaantuloon asti tällaisia tukia arvioitiin edellä mainitun epäsuotuisen sääolosuhteiden viljelijöille aiheuttamien vahinkojen korvaamista koskevan komission valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 perusteella. Sen mukaan tuen myöntämistä viljelijöille epäsuotuisen sääolosuhteiden ja muiden poikkeuksellisten tapahtumien varalta otettujen vakuutusten maksujen kattamiseksi pidettiin vaihtoehtona luonnonmullistusten

aiheuttamien vahinkojen korvaamiselle jälkikäteen. Näin ollen molempia tukityyppäjä tarkasteltiin saman asiakirjan pohjalta. Asiakirjan mukaan vakuutusmaksuihin voitiin myöntää tukea seuraavien edellytysten ja määrällisten rajoitusten mukaisesti:

- a) Jos vakuutus koskee yksinomaan sellaisia menetyksiä, jotka jäsenvaltiot voisivat vakuutuksen puuttuessa korvata sataprosenttisesti luonnonmullistusten tai muiden poikkeuksellisten tapahtumien vuoksi perustamissopimuksen 92 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisella tuella tai perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisella tuella korvauksena kasvi- ja eläintautien aiheuttamista vahingoista, vakuutusmaksuihin myönnettävä valtiontuki voi kattaa pysyvästi enimmillään 80 prosenttia vakuutusmaksuista viljelijän vastatessa itse vähintään 20 prosentin suuruudesta loppuosuudesta, jota pidetään kohtuullisena osuutena valtion lähes kokonaisuudessaan takaamasta vakuutusturvasta.
- b) Osuus lasketaan 50 prosenttiin, kun on kyse vakuutuksesta, joka kattaa myös muita sadolle tai karjalle aiheutuviin menetyksiin liittyviä riskejä, joista valtio ei voi vastata tosiasiallisen tapauksen sattuessa asiakirjan VI/5934/86-2 2.2 ja 3.2 kohdassa esitettyjen perusteiden mukaisesti.
- c) Jos vakuutus ei kata luonnonmullistuksiin liittyviä riskejä, vakuutusmaksuihin voidaan myöntää alenevasti enintään 30 prosentin suuruista tukea (tuen määrää voidaan asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa nostaa alueilla, joilla on erityisen suuria ilmastollisia riskejä) enintään 10 vuoden ajan.

Asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa on kuitenkin mahdollista korottaa tuen määrää ilmastollisesti erityisen suuririskisillä alueilla ⁽²⁶⁾.

- (103) Edellä mainittujen sääntöjen ymmärtämiseksi on syytä muistuttaa, että saman valmisteluasiakirjan mukaan poikkeuksellisia sääolosuhteita, kuten hallaa, raekuuroja, jäätymistä, sateita ja kuivuutta voidaan pitää perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuina luonnonmullistuksina silloin, kun niiden aiheuttamat menetykset vastaavat vähintään 30:tä prosenttia (epäsuotuisilla alueilla 20:tä prosenttia) tavanomaisesta tuotannosta, joka lasketaan kyseisessä asiakirjassa esitettyjen perusteiden mukaan. Näissä perusteissa täsmennetään, että vakuutusmaksu, jotka kattavat yksinomaan perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja luonnonmullistuksia sekä niihin rinnastettavia sääilmiöitä, kuten hallan, raekuuroja, sateita jne., kuuluvat edellä mainittuun a-ryhmään, minkä vuoksi niille myönnettävän tuen määrä voi olla 80 pro-

senttia. Vakuutusmaksut, jotka kattavat perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvien riskien lisäksi myös muita riskejä, jotka eivät vastaa asetettuja vaatimuksia niiden rinnastamiseksi perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin, kuuluvat edellä mainittuun b-ryhmään, ja niille myönnettävän tuen määrä voi siten olla enintään 50 prosenttia. Vakuutusmaksut, jotka kattavat yksinomaan sellaiset sääilmiöt, joita ei voida rinnastaa perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin, kuuluvat edellä mainittuun c-ryhmään. Niille myönnettävän asteittain alenevan tuen määrä voi olla enintään 30 prosenttia, ja tukea voidaan myöntää enintään 10 vuoden ajan.

- (104) Laissa nro 185/92 viitataan yleisesti epäsuotuisien sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen varalta tehtyihin kolmenlaisiin vakuutusmaksuihin:

- a) raekuuron, hallan, jäätyminen tai muun poikkeuksellisen sääilmiön tietyille viljelmille aiheuttamien vahinkojen korvaaminen (9 pykälän 1 momentin a alamomentti);
- b) kaikkien poikkeuksellisten sääolosuhteiden tilan rakennelmille ja tietyille viljelmille aiheuttamien vahinkojen korvaaminen silloin, kun kyseisten ilmiöiden vaikutus tilan tuotannon arvoon ylittää tavanomaisen riskitason. Vakuutusmaksut voivat koskea myös suoraan poikkeuksellisiin sääolosuhteisiin sidoksissa olevien kasvitautien tai eläintautien aiheuttamia vahinkoja sekä tuotannon laadun vahingoittumista (9 pykälän 1 momentin b alamomentti);
- c) kaikkien poikkeuksellisten sääolosuhteiden tilan pääasiallisille viljelmille aiheuttamien vahinkojen korvaaminen silloin, kun kyseisten ilmiöiden vaikutus ylittää liiketoimintaan liittyvän tavanomaisen riskin ⁽²⁷⁾ (9 pykälän 1 momentin c alamomentti).

- (105) Edellä mainittuja vakuutusmaksuja on tarkasteltava asiakirjan VI/5934/86-2 4.2 kohdan määräysten mukaan. Kutakin vakuutusmaksutyyppiä arvioidaan sen pääkohtien osalta.

⁽²⁷⁾ Italian viranomaiset selvittivät 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että kolmen erilaisen vakuutusmaksun merkittävien ero on se, että a alakohdassa tarkoitettuja vakuutusmaksuja kattavat yksittäisten sääilmiöiden yksittäisille viljelmille aiheuttamat riskit, b alakohdassa tarkoitettuja vakuutusmaksuja kattavat useampien sääilmiöiden yksittäisille viljelmille tai rakennelmille aiheuttamat riskit ja c alakohdassa tarkoitettuja vakuutusmaksuja kattavat useampien sääilmiöiden useammille viljelmille aiheuttamat riskit.

⁽²⁶⁾ Komission 21 päivänä maaliskuuta 1989 päivätty kirje jäsenvaltioille (SG(89) D/3659), jossa vahvistetaan, että ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla 80, 50 ja 30 prosentin tukiosuudet voidaan ylittää asianmukaisesti perustelluissa erityistapauksissa.

9 pykälän 1 momentin a alamomentissa tarkoitetut sopimukset

- (106) Lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin a alamomentin mukaan on mahdollista myöntää tukea sellaisten vakuutus- sopimusten maksuihin, jotka kattavat raakuuron, hallan, jäätymisen tai muun poikkeuksellisen sääilmion tietyille viljelmälle aiheuttamat vahingot. Kyseisessä pykälässä ei mainita perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja luonnonmullistuksia tai muita poikkeuksellisia sääilmiöitä. Epäsuotuisten sääolosuhteiden osalta pykälässä ei täsmennetä, kattavatko kyseiset vakuutus- sopimukset sellaiset riskit, jotka täyttävät vaaditut edellytykset niiden rinnastamiseksi perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin (vähintään 30 prosentin tappiot normaaleilla alueilla ja 20 prosentin tappiot epäsuotuisilla alueilla). Laissa ei täsmennetä vahingon vähimmäismäärää, josta alkaen vakuutus- turva kattaa vahingon. Tämän perusteella voidaan päätellä, että lain 9 pykälän 1 momentin a alamomentin mukaan viljelijät voivat saada tukea erilaiset sääriskit kattavien vakuutus- sopimusten vakuutusmaksujen maksamiseen riippumatta kärsimiensä tosiasiallisten tappioiden laajuudesta.
- (107) Saadakseen paremman käsityksen edellä mainitusta seikasta komissio pyysi 19 päivänä huhtikuuta 2000 päivätyssä kirjeessä Italian viranomaisia täsmentämään, liittyikö lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin a alamomentissa tarkoitettu tuki raakuurojen, hallan ja muiden epäsuotuisten sääolosuhteiden aiheuttamien vahinkojen kattamiseksi tehtyihin vakuutusjärjestelyihin riippumatta kyseisten tapahtumien aiheuttamien vahinkojen laajuudesta vai käynnistykö korvaamisenettely vasta tietyn vähimmäismäärän ylittymisen jälkeen. Marraskuun 20 päivänä 2000 päivätyssä kirjeessään Italian viranomaiset jättivät vastaamatta tähän kysymykseen mutta ilmoittivat sitä vastoin, että lain nro 185/92 9 pykälä oli korvattu 17 päivänä toukokuuta 1996 annetulla presidentin säädöksellä nro 324 kansallisen lainsäädännön saattamiseksi yhteisön lainsäädännön mukaiseksi.
- (108) Koska Italian viranomaisilta ei ole saatu täsmällistä vastausta, voidaan olettaa, että lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin a alamomentissa tarkoitettujen tuen myöntämiselle ei ollut asetettu erityisiä edellytyksiä. Näin ollen tukea on voitu myöntää mihin tahansa vakuutukseen, joka kattaa epäsuotuisat sääolosuhteet riippumatta tapahtuman aiheuttaman vahingon tosiasiallisesta laajuudesta.
- (109) Tämän perusteella edellä esitetyn tyyppiset vakuutus- sopimukset eivät täytä asiakirjan VI/5934/86-2 4.2.a ja 4.2.b kohdan edellytyksiä, minkä vuoksi ne kuuluvat saman asiakirjan 4.2.c kohdan soveltamisalaan, joka koskee kaikenlaisten säähän liittyvien riskien kattamiseksi otettuja vakuutuksia riippumatta aiheutuneen vahingon laajuudesta. Tällaisiin vakuutus- sopimuksiin enintään 10 vuoden ajan myönnettävän asteittain alenevan tuen määrä voi olla enintään 30 prosenttia.

9 pykälän 1 momentin b ja c alamomentissa tarkoitetut sopimukset

- (110) Lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin b ja c alamomentissa käsitellään vakuutus- sopimuksia, jotka kattavat useampien sääilmiöiden aiheuttamat vahingot silloin kun niiden vaikutus tuotannon arvoon on tavanomaista suurempi. Tekstissä ei viitata perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin tai muihin poikkeuksellisiin tapahtumiin. Sen toteamiseksi, täyttävätkö tällaiset vakuutus- sopimukset asiakirjan 4.2.a tai 4.2.b kohdan edellytykset, onkin varmistettava, että ne liittyvät perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin tai muihin poikkeuksellisiin tapahtumiin rinnastettavissa oleviin epäsuotuisiin sääolosuhteisiin.
- (111) Saadakseen paremman käsityksen edellä mainitusta seikasta komissio pyysi 19 päivänä huhtikuuta 2000 päivätyssä kirjeessä Italian viranomaisia täsmentämään "tavanomaista suuremman vaikutuksen" käsitettä, jota ei ollut esitetty määrällisesti sen paremmin laissa kuin kiertokirjeessäkään. Italian viranomaiset ilmoittivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että ilmaisu "tavanomaista suurempi vaikutus" viittaa vahinkojen korvaamiseen ainoastaan silloin, kun ne ylittävät tietyn kynnyksen, joka vastaa tuottajan omalla vastuulla olevaa tavanomaista riskiä. Italian viranomaisten mukaan tavanomainen yritystoimintaan liittyvä riski on 10–15 prosenttia, joskin se saatetaan joissakin vakuutus- sopimuksissa kustannusten hillitsemiseksi vahvistaa myös sitä korkeammaksi. Missään asiakirjassa ei kuitenkaan ole tätä koskevia erityismääräyksiä.
- (112) Lain nro 185/92 9 pykälän 1 momentin b ja c alamomentissa tarkoitettujen vakuutus- sopimusten kattamia sääilmiöitä ei näin ollen voida rinnastaa perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luonnonmullistuksiin, koska ne eivät täytä asiakirjassa VI/5934/86-2 määrättyjä asiaa koskevia edellytyksiä. Tästä seuraa, että niihin liittyviin vakuutusmaksuihin myönnettävä tuki ei täytä edellä mainitun valmisteluasiakirjan 4.2.a ja 4.2.b kohdan edellytyksiä, vaan se kuuluu saman asiakirjan 4.2.c kohdan soveltamisalaan. Tällaisiin vakuutus- sopimuksiin voidaan myöntää enintään 30 prosentin suuruista asteittain alenevaa tukea enintään 10 vuoden ajan.
- (113) Laissa nro 185/92 ei vahvisteta siinä säädettyjen erityyppisten vakuutus- sopimusten tukimääriä. Tietoja tuen määristä ilmenee ainoastaan Italian viranomaisten alueille lähettämästä kiertokirjeestä, jossa mainitaan, että yhteenliittymän sosiaalirahaston (josta vakuutusmaksut maksetaan) pääoma muodostuu sen yksittäisten jäsenten jäsenmaksuista sekä valtion, alueiden ja muiden julkisten ja yksityisten elinten avustuksista. Valtion rahoitusosuus on 50 prosenttia tukikelpoisista kokonaiskustannuksista, ja se voidaan nostaa 65 prosenttiin ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla. Mitään tietoja maksettavan tuen

enimmäismäärästä valtiontuen kasaantuessa alueen tai muiden julkisten elinten mahdollisesti myöntämän tuen kanssa ei ole toimitettu.

- (114) Komissio kehotti 19 päivänä huhtikuuta 2000 päivätyssä kirjeessään Italian viranomaisia ilmoittamaan maksettavan tuen enimmäismäärän. Italian viranomaiset vastasivat 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että valtiontuen osuus on 50 prosenttia ja ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla se voidaan nostaa 65 prosenttiin. Italian viranomaisten mukaan korotettua 65 prosentin tukea ei ole koskaan myönnetty varojen puuttumisen vuoksi. Yleensä valtiontuki vaihtelee 30:stä 40:een prosenttiin. Viranomaisten mukaan niissäkään harvoissa tapauksissa, joissa myönnetään myös alueellista, enintään 25—30 prosentin suuruista tukea, kuten Trenton provinssissa, julkisen tuen kokonaismäärä ei ylitä 65:tä prosenttia.
- (115) Edellä olevassa 109 ja 112 kohdassa komissio päättää, että lain nro 185/92 9 pykälässä tarkoitettujen vakuutus- sopimukset täyttävät valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan edellytykset, joten niihin liittyviin vakuutusmaksuihin myönnettävä tuki saattoi olla ensimmäisenä vuonna enintään 30 prosenttia, se oli luonteeltaan alenevaa, ja sitä voitiin maksaa enintään 10 vuoden ajan. Samoissa kohdissa komissio päättää myös, että kyseiset vakuutus- sopimukset eivät täytä edellä mainitun valmisteluasiakirjan 4.2.a ja 4.2.b kohdan edellytyksiä, koska periaatteessa ne mahdollistavat erilaisten sääilmiöiden varalta otettujen vakuutusten maksuihin liittyvän tuen maksamisen viljelijöille riippumatta korvauksen perusteena olevan vahingon tasosta. Sen vuoksi tällaisiin vakuutus- sopimuksiin ei voida soveltaa edellä mainituissa kohdissa vahvistettuja korkeampia tukiprosentteja (80 prosenttia ja 50 prosenttia).
- (116) Koska Italian viranomaisten mukaan laissa nro 185/92 tarkoitettuihin vakuutusmaksuihin myönnettävä valtion- tuki saattoi olla enimmillään 50 prosenttia (65 prosenttia ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla), on mahdollista, että valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdassa vahvistettua 30 prosentin enimmäismäärää ei aina nou- datettu. Laissa ja kiertokirjeessä ei myöskään ole mainin- taa siitä, että tuen kesto on rajattu 10 vuoteen tai että julkisviranomaisen on yhteisön lainsäädännön mukai- sesti alennettava asteittain tuen määrää alkuperäisestä 30 prosentista. Tämän vuoksi ei voida sulkea pois mahdolli- suutta, että myöskään näitä edellytyksiä ei ole aina nou- datettu.
- (117) Tämän perusteella komissio päättää, että Italian lain nro 185/92 mukaisesti vakuutusmaksuihin myöntämät tuet soveltuvat yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti ainoastaan siinä tapauksessa, että ne on myönnetty valmisteluasi- akirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräysten mukaises- ti, toisin sanoen sillä edellytyksellä, että tuen määrä ei ole ylittänyt 30:tä prosenttia ja tukea on myönnetty asteittain alenevasti enintään 10 vuoden ajan. Lain nro

185/92 mukaisesti Italiassa mahdollisesti myönnettyihin tukiin, jotka eivät ole valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräysten ja samanaikaisesti myös sen 4.2.a ja 4.2.b kohdan vaatimusten mukaisia, ei voida soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määrätystä poikkeuksesta, minkä vuoksi kysei- set tuet eivät sovellu yhteismarkkinoille.

17 päivänä toukokuuta 1996 annettu presidentin säädös nro 324

- (118) Italian viranomaiset täsmensivät 20 päivänä marraskuuta 2000 päivätyssä kirjeessään, että lain nro 185/92 ma- atalouden vakuutustukea koskeva 9 pykälä oli korvattu 17 päivänä toukokuuta 1996 annetulla presidentin sää- döksellä nro 324 (asetus 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185/92 maatalouden vakuutustukea koskevan 9 pykälän korvaamisesta). Arvioitaessa luon- nonmullistusten aiheuttamien vahinkojen korvaamista koskevaa Italian lainsäädäntöä ennen uusien suuntavii- jojen voimaantuloa on siksi otettava huomioon myös edellä mainittu säädös.
- (119) Italian viranomaisten mukaan säädös annettiin vakuutus- tukea koskevan kansallisen säännösten mukauttamiseksi yhteisön lainsäädäntöön⁽²⁸⁾. Säädöksessä nro 324/96 vahvistetaan erityisesti tuettuja vakuutus- sopimuksia kos- kevat säännökset. Julkista tukea voidaan myöntää täs- mälleen samoille vakuutus- sopimustyypeille kuin ne, joista säädetään laissa nro 185/92. Tällaisiin sopimuksiin myönnettävä valtiontuki voi olla 50 prosenttia tukikel- poisista kustannuksista, ja se voidaan nostaa 65 prosent- tiin ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla.
- (120) Ainoa ero uuden säädöksen ja sillä korvattun lain nro 185/92 9 pykälän välillä on se, että vakuutusmaksuihin myönnettävän tuen määrät ilmoitetaan selkeästi, mitä ei tehty lain 9 pykälässä. Mutta kuten lain nro 185/92 9 pykälässä, myöskään uudessa säädöksessä ei mainita mitään tietoja perusteista, jotka erityyppisten vakuutus- sopimusten on täytettävä tuen saamiseksi. Kuten edelli- sessä tapauksessa, nytäkään ei voida todeta, voidaanko kaikkiin säädöksessä nro 324/96 mainittuihin vakuutus- sopimuksiin tosiasiallisesti soveltaa säädöksessä vahvis- tettua 50 prosentin — tai ilmastollisesti korkeariskisillä alueilla 65 prosentin — tukimäärää. Säädöksen tekstin perusteella on edelleen mahdollista uskoa, että kaikkiin

⁽²⁸⁾ Vuoden 2001 varainhoitoasetukseen sisältyy pykälä, jolla muu- tetaan vakuutustukea koskevaa Italian lainsäädäntöä sen mukautta- miseksi maatalousalan valtiontukea koskevien uusien yhteisön suuntaviivojen mukaiseksi. Kyseistä säädöstä ei käsitellä tässä pää- töksessä.

siinä mainittuihin vakuutus sopimuksiin liittyviin vakuutusmaksuihin voitiin enintään 10 vuoden ajan soveltaa asteittain alenevasti 30 prosentin perustukimäärää, jonka komissio hyväksyi sellaisten vakuutus sopimusten osalta, jotka eivät kata perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja luonnonmullistuksia.

- (121) Lisäksi säädöksessä viitataan ainoastaan vakuutusmaksuihin myönnettävän valtiontuen enimmäismääriin täsmen-tämättä, että on kyse nimenomaan tällaisten tukitoimen-piteiden yhteydessä sallituista enimmäismääristä. Säädök-sessä ei viitata tuen mahdolliseen kasaantumiseen mui-den samaa tarkoitusta varten alueen tai provinssin julki-sista varoista rahoitettujen tukitoimenpiteiden kanssa. Tämän vuoksi ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että säädöksessä vahvistettu 50 (tai 65) prosentin tukimäärä saattaa nousta huomattavasti yhteisön säännöstössä sal-littua tasoa korkeammaksi.
- (122) Tässäkin tapauksessa komissio päätelee, että Italian lain nro 185/92 mukaisesti vakuutusmaksuihin myöntämä tuki soveltuu yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti ainoastaan sillä edellytyksellä, että se on myönnetty valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräysten mukaises-ti, että sen määrä ei ole ylittänyt 30:tä prosenttia ja että sitä on myönnetty asteittain alenevasti enintään 10 vuo-den ajan. Italian lain nro 185/92 mukaisesti mahdolli-sesti maksamaan tukeen, joka ei täytä valmisteluasiakir-jan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan edellytyksiä ja saman-aikaisesti myös asiakirjan 4.2.a ja 4.2.b kohdan vaa-timuksia, ei voida soveltaa mitään perustamissopimuk-sen 87 artiklan 1 kohdassa määräytyistä poikkeuksista, minkä vuoksi kyseinen tuki ei sovellu yhteismarkkinoil-le.

IV PÄÄTÖS

- (123) Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella 14 päivänä helmikuuta 1992 annetun lain nro 185/92 luonnonmul-listusten aiheuttamiin vahinkoihin liittyviä toimenpiteitä koskevassa 3, 4 ja 5 pykälässä säädettyjä tukia voidaan pitää perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b ala-kohdassa tarkoitettuna yhteismarkkinoille soveltuvana tukena luonnonmullistusten aiheuttamien vahinkojen korvaamiseksi.
- (124) Maaliskuun 18 päivänä 1993 annetun ministeriön sää-döksen nro 100460 mukaisesti täytäntöön pannussa lain nro 185/92 6 pykälässä säädetty tuki soveltuu yhteis-markkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 3 koh-dan c alakohdan mukaisesti.
- (125) Lain nro 185/92 8 artiklassa säädettyyn tukeen ei voida soveltaa mitään perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa määräytyistä poikkeuksista, minkä vuoksi se ei sovellu yhteismarkkinoille.
- (126) Italian viranomaisten 20 päivänä marraskuuta 2000 päi-vätysssä kirjjeessä ⁽²⁹⁾ toimittamien tietojen mukaan täl-laista tukea ei ole koskaan myönnetty käytännössä, minkä vuoksi sitä ei ole tarpeen periä takaisin.
- (127) Lain nro 185/92 9 pykälässä säädetty tuki vakuutusmak-suihin soveltuu yhteismarkkinoille, mikäli se on valmis-teluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräysten mukaista, toisin sanoen sen määrä on enintään 30 pro-senttia ja sitä myönnetään alenevasti enintään 10 vuoden ajan. Sellainen Italian viranomaisten vakuutusmaksuihin lain nro 185/92 9 pykälän nojalla mahdollisesti myön-tämä tuki, joka ei täytä edellä mainitun 4.2.c kohdan edellytyksiä (tuen enimmäismäärä 30 prosenttia, aleneva tuki, jota myönnetään enintään 10 vuoden ajan) ja joka ei täytä komission valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.a ja 4.2.b kohdan edellytyksiä edellä mainittua enim-mäismäärää suuremman tuen myöntämiseksi viljelijöille, ei sovellu yhteismarkkinoille.
- (128) Toukokuun 17 päivänä 1996 annetussa presidentin sää-döksessä nro 324 tarkoitettu vakuutusmaksuihin myön-nettävä tuki soveltuu yhteismarkkinoille, mikäli se on valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan mää-räysten mukaista, toisin sanoen sen määrä on enintään 30 prosenttia ja sitä myönnetään alenevasti enintään 10 vuoden ajan. Sellainen Italian viranomaisten vakuutus-maksuihin 17 päivänä toukokuuta 1996 annetun presi-dentin säädöksen nro 324 nojalla mahdollisesti myön-tämä tuki, joka ei täytä edellä mainitun 4.2.c kohdan edellytyksiä (tuen enimmäismäärä 30 prosenttia, aleneva tuki, jota myönnetään enintään 10 vuoden ajan) ja joka ei täytä komission valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.a ja 4.2.b kohdan edellytyksiä edellä mainittua enim-mäismäärää suuremman tuen myöntämiseksi viljelijöille, ei sovellu yhteismarkkinoille.
- (129) Periaatteessa sääntöjenvastaisesti myönnetty tuki, joka ei sovellu yhteismarkkinoille, on perittävä takaisin (vrt. ase-tuksen (EY) N:o 659/1999 14 artikla). Tarkasteltavana olevassa tapauksessa komissio on kuitenkin päätenyt sii-hen, että takaisinperintä olisi yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden ja erityisesti oikeusvarmuusperiaatteen vas-taista seuraavista syistä. Komissio korostaa erityisesti, että valmisteluasiakirjaa VI/5934/86 ei ole julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* Euroopan yhteisö-jen virallisessa lehdessä. Se ei sinänsä ole riittävä peruste takaisinperinnästä luopumiselle, koska valtiontuen saajan asiana on varmistaa, että tuki on komission asianmukai-sesti hyväksymä siinäkin tapauksessa, että komissio ei ole julkaissut asianomaista alaa koskevaan politiikkaan liittyviä asiakirjoja. Tarkasteltavana olevassa tapauksessa komissio on kuitenkin todennut, että vuonna 2000 jul-

⁽²⁹⁾ Vrt. 15 kappale.

kaistujen (EYVL C 232, 12.8.2000) maatalousalan valtiontukea koskevien yhteisön suuntaviivojen italiankielissä toisinnossa esiintyy muista kielitoisinnosta poiketen maatalouden vakuutuksiin liittyvää epäselvyyttä. Se johtuu siitä, että suuntaviivojen italiankielisen toisinnon 11.5.1 kohdan viimeisestä virkkeestä puuttuu sana "myös". Edellä mainittujen suuntaviivojen epätavallinen italiankielinen käännös sekä ilmaisu "tukiosuus on 50 prosenttia vakuutusmaksuista aiheutuneista kustannuksista" ja valmisteluasiakirjan VI/5934/86 julkaisematta jättäminen virallisessa lehdessä ovat voineet saada Italian toimijat uskomaan, että komission vakiintuneen käytännön mukaan aivan viime aikoihin asti sallittiin yli 50 prosentin tuki myös sellaisiin vakuutuksiin, jotka eivät kattaneet luonnonmullistuksia ja muita poikkeuksellisia tapahtumia. Näissä olosuhteissa takaisinperintä ei ole aiheellista. Komissio julkaisee kuitenkin mahdollisimman pian oikaisun suuntaviivojen italiankieliseen toisintoon,

misteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräyksiä, toisin sanoen tuen enimmäismäärä on 30 prosenttia, sitä myönnetään alenevasti ja enintään 10 vuoden ajan.

6. Italian viranomaisten lain nro 185/92 9 pykälän mukaisesti vakuutusmaksuihin myöntämät tuet, jotka eivät vastaa komission valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräyksiä eivätkä myöskään täytä saman asiakirjan 4.2.a ja 4.2.b kohdan enimmäismäärää suuremman tuen myöntämistä viljelijöille koskevia edellytyksiä, eivät sovellu yhteismarkkinoille.

7. Toukokuun 17 päivänä 1996 annetussa presidentin säädöksessä nro 324 säädetty tuet vakuutusmaksuihin soveltuvat yhteismarkkinoille, mikäli ne vastaavat valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräyksiä, toisin sanoen tuen enimmäismäärä on 30 prosenttia, sitä myönnetään alenevasti ja enintään 10 vuoden ajan.

8. Italian toukokuun 17 päivänä 1996 annetun presidentin säädöksen nro 324 mukaisesti vakuutusmaksuihin myöntämät tuet, jotka eivät vastaa komission valmisteluasiakirjan VI/5934/86-2 4.2.c kohdan määräyksiä (tuen enimmäismäärä on 30 prosenttia, tuki on asteittain alenevaa ja sitä myönnetään enintään 10 vuoden ajan) eivätkä myöskään täytä saman asiakirjan 4.2.a ja 4.2.b kohdan enimmäismäärää suuremman tuen myöntämistä viljelijöille koskevia edellytyksiä, eivät sovellu yhteismarkkinoille.

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

1. Luonnonmullistusten viljelijöille aiheuttamien vahinkojen korvaamiseen tarkoitettu tuki, josta säädetään lain nro 185/92 3, 4 ja 5 pykälässä, soveltuu yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

2. Lain nro 185/92 6 pykälässä säädetty toimenpiteet eivät ole perustamissopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tukea.

3. Maaliskuun 18 päivänä 1993 annetussa presidentin säädöksessä nro 100460 säädetty tuet soveltuvat yhteismarkkinoille perustamissopimuksen 87 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisesti.

4. Lain nro 185/92 8 pykälässä säädetty tuet aktiivista varautumista epäsuotuisiin sääolosuhteisiin koskeville aloitteille soveltuvat yhteismarkkinoille.

5. Lain nro 185/92 9 pykälässä säädetty tuet vakuutusmaksuihin soveltuvat yhteismarkkinoille, mikäli ne vastaavat val-

2 artikla

Italian on ilmoitettava komissiolle kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta sen noudattamiseksi toteuttamansa toimenpiteet.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Italian tasavallalle.

Tehty Brysselissä 9 päivänä heinäkuuta 2003.

Komission puolesta

Franz FISCHLER

Komission jäsen

KOMISSION PÄÄTÖS,**tehty 23 päivänä joulukuuta 2003,****jalankulkijoiden ja muiden loukkaantumiselle alttiiden tienkäyttäjien suojelusta ennen törmäystilannetta ja törmäystilanteessa moottoriajoneuvon kanssa ja direktiivin 70/156/ETY muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/102/EY 3 artiklan täytäntöönpanoon liittyvistä teknisistä erittelyistä***(tiedoksiannettu numerolla K(2003) 5041)***(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)***(2004/90/EY)*

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

*1 artikla*ottaa huomioon jalankulkijoiden ja muiden loukkaantumiselle alttiiden tienkäyttäjien suojelusta ennen törmäystilannetta ja törmäystilanteessa moottoriajoneuvon kanssa ja direktiivin 70/156/ETY muuttamisesta ... päivänä ... kuunta ... annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/102/EY ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 3 artiklan,

Direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdassa 3.1 ja 3.2 säädettyjen testien suorittamiseksi tarvittavat tekniset määräykset vahvistetaan tämän päätöksen liitteessä.

sekä katsoo seuraavaa:

2 artikla

(1) Direktiivissä 2003/102/EY vahvistetaan jalankulkijoiden suojelua koskevat perusvaatimukset testien ja raja-arvojen muodossa moottoriajoneuvojen EY-tyyppihyväksyntää varten.

Tätä päätöstä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2004.

3 artikla

(2) On tarpeen vahvistaa tekniset erittelyt kyseisen direktiivin liitteen I kohdassa 3.1 tai 3.2 säädettyjen testeihin liittyvien määräysten osalta sen varmistamiseksi, että jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset soveltavat direktiiviä yhdenmukaisesti.

Tämä päätös on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

(3) Nämä testit perustuvat Euroopan ajoneuvojen turvallisuuden parantamista käsittelevän komitean (EEVC) teolliseen työhön, ja myös niiden suorittamiseen liittyvien teknisten määräysten olisi perustuttava EEVC:n suosituksiin,

Tehty Brysselissä 23 päivänä joulukuuta 2003.

Komission puolesta

Erkki LIIKANEN

Komission jäsen⁽¹⁾ EUVL L 321, 6.12.2003, s. 15.

LIITE

SISÄLLYSLUETTELO

	Sivu
I OSA	
1. Yleistä	22
2. Määritelmät	22
II OSA	
I luku Sovellettavat yleiset ehdot	32
II luku Puskurin sääritestit	32
III luku Puskurin reisitestit	37
IV luku Konepellin etureunan reisitestit	40
V luku Konepellin päätestit lapsen / pienen aikuisen päätä edustavalla laitteella	48
VI luku Tuulilasin päätestit aikuisen päätä edustavalla laitteella	51
VII luku Konepellin päätestit lapsen ja aikuisen päätä edustavalla laitteella	54
LISÄYS I	
1. Sertifiointivaatimukset	59
2. Säätä edustava iskulaite	59
3. Reittä edustava iskulaite	60
4. Päätä edustavat iskulaitteet	61

I OSA

1. **Yleistä**

Kun ajoneuvolle tehdään tämän osan mukaisia mittauksia, sen on oltava tavanomaisessa ajoasennossa, joka määritellään kohdassa 2.3. Jos ajoneuvo on varustettu merkillä, keulatunnuksella tai muulla rakenteella, joka taipuu tai painuu alhaisen kuorman vaikutuksesta, kyseiseen rakenteeseen on kohdistettava tällainen kuorma ennen mittauksia ja/tai niiden aikana. Kaikki ajoneuvon osat, joiden muoto tai paikka voi muuttua, kuten esiin kääntyvät ajovalot, lukuun ottamatta pyöräntuennan osia ja jalankulkijoiden suojelemiseksi tarkoitettuja aktiivisia laitteita, on asetettava mittauksia tehtäessä sellaiseen asentoon, jonka testauslaitokset kuultuaan valmistajia katsovat sopivimmaksi.

2. **Määritelmät**

Tässä päätöksessä noudatetaan seuraavia määritelmiä:

2.1 'Ajoneuvotyypillä' tarkoitetaan sellaisten ajoneuvojen luokkaa, jotka eivät A-pylväiden etupuolella eroa seuraavien olennaisten seikkojen suhteen:

- rakenne,
- pääasialliset mitat,

- ajoneuvon ulkopintojen materiaalit,
- osien järjestely (ulkoinen tai sisäinen),

mikäli näillä voidaan katsoa olevan kielteinen vaikutus II osassa määrättyjen iskutestien tuloksiin.

M1-luokan ajoneuvoihin perustuvilla N1-luokan ajoneuvoilla viitataan niihin N1-luokan ajoneuvoihin, joiden A-pylväiden etupuolinen osa on rakenteeltaan ja muodoltaan samanlainen kuin perustana olevalla M1-luokan ajoneuvolla.

- 2.2 'Tärkeimmillä vertailumerkeillä' tarkoitetaan ajoneuvon rungossa olevia reikiä, pintoja, merkkejä ja tunnisteita. Ajoneuvon valmistajan on määriteltävä käytettyjen vertailumerkkien tyyppi ja kunkin merkin pystysuuntainen (Z) asema suhteessa maahan kohdassa 2.3 määritellyssä ajoasennossa. Nämä merkit on valittava niin, että niiden avulla on helppo määrittellä ajoneuvon etu- ja takaosan ajokorkeus ja ajoneuvon asento.

Jos tärkeimpien vertailumerkkien todetaan olevan pystyakselilla ± 25 mm:n rajoissa suunnitellusta asennosta, suunniteltu asento katsotaan tavanomaiseksi ajokorkeudeksi. Jos tämä ehto täyttyy, ajoneuvo on joko säädettävä suunniteltuun asentoon tai kaikki tehtävät mittaukset on sovitettava ja testit suoritettava niin, että ajoneuvon simuloidaan olevan suunnitellussa asennossa.

- 2.3 'Tavanomaisella ajoasennolla' tarkoitetaan ajoneuvon asentoa ajokunnossa maanpinnalla, kun renkaat on täytetty suositeltuun paineeseen, etupyörät osoittavat suoraan eteen, kaikkia ajoneuvon käyttämiseksi tarvittavia nesteitä on suurin mahdollinen määrä, ajoneuvossa on kaikki valmistajan tarjoamat vakiovarusteet, kuljettajan ja etumatkustajan istuimelle on sijoitettu 75 kg:n massa ja jousitus on säädetty ajonopeudelle 40 km/h tai 35 km/h valmistajan määrittelemissä tavanomaisissa ajo-olosuhteissa (koskee varsinkin ajoneuvoja, joissa on aktiivijousitus tai automaattinen korkeudensäätö).

- 2.4 'Maavertailulinjalla' tarkoitetaan maanpinnan suuntaista vaakatasoa, joka edustaa maan pintaa, kun ajoneuvo seisoo tasaisella pinnalla käsijarru päällä ja tavanomaisessa ajoasennossa.

- 2.5 'Puskurilla' tarkoitetaan ajoneuvon etuosan alemmaa ja ulompaa rakennetta. Puskuri sisältää kaikki rakenteet, joiden tarkoituksena on suojata ajoneuvoa alhaisella nopeudella tapahtuvassa törmäyksessä toisen ajoneuvon kanssa, sekä kaikki tähän rakenteeseen kiinnitetyt osat. Puskurin vertailukorkeus ja sivurajat määritellään kohdissa 2.5.1—2.5.5 esitetyllä tavalla kulmien ja vertailulinjojen mukaan.

- 2.5.1 'Puskurin ylävertailulinjalla' tarkoitetaan jalankulkijan ja puskurin välisten merkittävien kosketuspisteiden ylärajaa. Puskurin ylävertailulinja on se geometrinen jälki, joka muodostuu 700 mm:n mittaisen suorasyrjäviivaimen ja puskurin välisistä ylemmistä kosketuspisteistä, kun viivainta siirretään auton etuosan laidasta toiseen siten, että viivain pidetään samansuuntaisena auton pystysuoran pitkittäistason kanssa ja kallistettuna 20° taaksepäin ja että kosketus maahan ja puskurin pintaan säilyy (ks. kuva 1 a).

Tarvittaessa viivainta lyhennetään, jotta vältetään kosketus minkään puskurin yläpuolisen rakenteen kanssa.

- 2.5.2 'Puskurin alavertailulinjalla' tarkoitetaan jalankulkijan ja puskurin välisten merkittävien kosketuspisteiden alarajaa. Puskurin alavertailulinja on se geometrinen jälki, joka muodostuu 700 mm:n mittaisen suorasyrjäviivaimen ja puskurin välisistä alimmista kosketuspisteistä, kun viivainta siirretään auton etuosan laidasta toiseen siten, että viivain pidetään samansuuntaisena auton pystysuoran pitkittäistason kanssa ja kallistettuna 25° eteenpäin ja että kosketus maahan ja puskurin pintaan säilyy (ks. kuva 1b).

- 2.5.3 'Puskurin yläkorkeudella' tarkoitetaan maanpinnan ja kohdassa 2.5.1 määritellyn puskurin ylävertailulinjan välistä pystysuoraa etäisyyttä, kun ajoneuvo on tavanomaisessa ajoasennossa.

- 2.5.4 'Puskurin alakorkeudella' tarkoitetaan maanpinnan ja kohdassa 2.5.2 määritellyn puskurin alavertailulinjan välistä pystysuoraa etäisyyttä, kun ajoneuvo on tavanomaisessa ajoasennossa.

- 2.5.5 'Puskurin kulmalla' tarkoitetaan ajoneuvon kosketuspistettä pystysuoraan tasoon, jonka kulma auton pystysuoraan pituustasoon nähden on 60° ja joka on tangentin suuntaisesti puskurin ulkopintaan nähden (ks. kuva 2).

- 2.5.6 'Puskurin kolmanneksella' tarkoitetaan kohdassa 2.5.5 määriteltyjen "puskurin kulmien" välistä geometristä jälkeä, joka on mitattu taipuisalla mittanauhalla pitkin puskurin ulkokaarta, jaettuna kolmeen yhtä suureen osaan.
- 2.6 'Puskurin etenemällä' tarkoitetaan ajoneuvon minkä tahansa kohdan osalta kohdassa 2.5.1 määritellyn puskurin ylävertailulinjan ja kohdassa 2.9.2 määritellyn konepellin etureunan vertailulinjan vaakasuoraa etäisyyttä.
- 2.7 'Yläetupinnalla' tarkoitetaan ulompaa rakennetta, joka sisältää kaikkien ulompien rakenteiden yläpinnan lukuun ottamatta tuulilasia ja A-pylväitä ja niiden takapuolella olevia rakenteita. Tähän rakenteeseen kuuluvat siten konepelti, lokasuojat, rintalevy, pyyhkijän kara ja tuulilasin alakehys, mutta siihen voi kuulua myös muita osia.
- 2.8 '1 000 mm:n ulottumamitalla' tarkoitetaan yläetupinnalla sijaitsevaa geometristä jälkeä, jonka määrittää 1 000 mm:n pituinen taipuisa nauha, jota pidetään auton pitkittäistasolla ja joka kierretään puskurin ja konepellin päälle. Nauha pidetään koko mittauksen ajan tiukkana niin, että toinen pää koskettaa maahan pystysuoraan puskurin etureunan alapuolella ja toinen pää on kosketuksessa yläetupintaan (ks. kuva 3). Ajoneuvo on tavanomaisessa ajoasennossa.
- Samalla menetelmällä ja vastaavanmittaisilla mittanauhoilla mitataan 1 500 ja 2 100 mm:n ulottumamitat.
- 2.9 'Konepellillä' tarkoitetaan aluetta, jonka rajoina ovat kohdissa a, b ja c määritetyt linjat:
- a) kohdassa 2.9.2 määritelty konepellin etureunan vertailulinja;
 - b) kohdassa 2.9.4 määritelty konepellin sivuvertailulinjat;
 - c) kohdassa 2.9.7 määritelty konepellin takavertailulinja.
- 2.9.1 'Konepellin etureunalla' tarkoitetaan ylempää ja ulompaa eturakennetta, joka sisältää konepellin sekä lokasuojat, valonheittimen kehyksen ylä- ja sivuosat sekä muut mahdolliset lisäosat. Etureunan sijainnin määrittävä vertailulinja määritellään mittaamalla pystysuora etäisyys maahan ja vaakasuora etäisyys puskurista (puskurin etenemä), jotka määritellään kohdissa 2.6, 2.9.2 ja 2.9.3.
- 2.9.2 'Konepellin etureunan vertailulinjalla' tarkoitetaan sitä geometristä jälkeä, joka muodostuu 1 000 mm:n mittaisen suorasyrjäviivaimen ja konepellin etupinnan välisistä kosketuspisteistä, kun viivainta siirretään kosketuksessa konepellin etureunaan sen laidasta toiseen siten, että viivain pidetään samansuuntaisena auton pystysuoran pitkittäistason kanssa ja kallistettuna 50° taaksepäin ja viivaimen alemman pään etäisyys maasta on 600 mm (ks. kuva 4). Jos ajoneuvon konepelti on 50°:n kulmassa niin, että viivain koskettaa koko mitaltaan tai useista kohdista konepeltiin, vertailulinja määritellään niin, että suorasyrjäviivaimen kallistuskulma on 40°. Jos ajoneuvon muoto on sellainen, että ensimmäinen kosketus tapahtuu viivaimen alapäässä, tätä kosketuskohtaa pidetään konepellin etureunan vertailulinjana kyseisessä sivuttaiskohdassa. Jos ajoneuvon muoto on sellainen, että viivaimen yläpää tulee ensiksi kosketukseen, pidetään konepellin etureunan vertailulinjana kyseisessä sivuttaiskohdassa kohdan 2.8 mukaisesti määriteltyä 1 000 mm:n ulottumamittaa.
- Jos suorasyrjäviivain osuu tässä menettelyssä puskurin yläreunaan, pidetään puskurin yläreunaa tässä yhteydessä myös konepellin etureuna.
- 2.9.3 2.9.3 'Konepellin etureunan korkeudella' tarkoitetaan ajoneuvon missä tahansa kohdassa maanpinnan ja kohdassa 2.9.2 määritellyn konepellin etureunan vertailulinjan välistä pystysuoraa etäisyyttä, kun ajoneuvo on tavanomaisessa ajoasennossa.
- 2.9.4 'Konepellin sivuvertailulinjalla' tarkoitetaan sitä geometristä jälkeä, joka muodostuu 700 mm:n mittaisen suorasyrjäviivaimen ja konepellin sivun ylimmistä kosketuspisteistä, kun viivainta siirretään yläetupinnan sivua pitkin siten, että viivain pidetään samansuuntaisena auton pystysuoran sivuttaistason kanssa ja kallistettuna 45° sisäänpäin ja että kosketus ajoneuvon ulkokuoreen säilyy (ks. kuva 5).

- 2.9.5 'Kulman vertailupisteellä' tarkoitetaan konepellin etureunan vertailulinjan ja konepellin sivuvertailulinjan leikkauspistettä (ks. kuva 6).
- 2.9.6 'Konepellin etureunan kolmanneksella' tarkoitetaan kohdassa 2.9.5 määriteltyjen 'kulmien vertailupisteiden' välistä geometristä jälkeä, joka on mitattu taipuisalla mittanauhalla pitkin etureunan ulkokaarta, jaettuna kolmeen yhtä suureen osaan.
- 2.9.7. 'Konepellin takavertailulinjalla' tarkoitetaan geometristä jälkeä, joka muodostuu takimmaisista kosketuspisteistä pallon ja kohdassa 2.7 määritellyn yläetupinnan välillä, kun palloa siirretään yläetupinnan laidasta toiseen niin, että se on kosketuksessa tuulilasini (ks. kuva 7). Pyyhkijän sulat ja varret irrotetaan tämän mittauksen ajaksi. Direktiivin liitteen I kohdassa 3.1 kuvatuissa testeissä pallon halkaisija on 165 mm, jos tuulilasin alakehys ajoneuvon keskilinjan kohdalla sijaitsee kohdassa 2.8 määritellyn 1 500 mm:n ulottumamitan päässä tai kauempana maasta, ja pallon halkaisija on 130 mm, jos ulottumamitta on alle 1 500 mm. Jos konepellin takavertailulinja on yli 2 100 mm:n ulottumaetäisyydellä maasta, konepellin takavertailulinja on kohdassa 2.8 määriteltyjen 2 100 mm:n ulottumaetäisyyksien muodostama geometrinen jälki. Mikäli konepellin takavertailulinja ja konepellin sivuvertailulinja eivät leikkaa, konepellin takavertailulinjaa muutetaan kohdassa 2.9.9 esitetyn menettelyn mukaisesti.
- 2.9.8 'Konepellin kolmanneksella' tarkoitetaan kohdassa 2.9.4 määriteltyjen "konepellin sivuvertailulinjojen" välistä geometristä jälkeä mitattuna taipuisalla mittanauhalla konepellitä pitkin ja jaettuna kolmeen yhtä suureen osaan.
- 2.9.9 'Konepellin takavertailulinjan ja konepellin sivuvertailulinjan leikkauspiste' Mikäli konepellin takavertailulinja ja konepellin sivuvertailulinja eivät leikkaa, konepellin takavertailulinjaa jatketaan ja/tai muutetaan käyttämällä puolipyörän muotoista mallia, jonka säde on 100 mm. Malli tehdään ohuesta taipuisasta levyistä, joka taipuu helposti yhdensuuntaiselle kaarelle mihin tahansa suuntaan. Mallin tulisi mieluiten olla sellainen, että se ei taivu kahteen tai useaan suuntaan, jos tämä voisi aiheuttaa rypistymistä. Suositeltava materiaali on ohut vaahtopintainen muovilevy, joka "tarrautuu" ajoneuvon pintaan. Malliin merkitään neljä kohtaa A—D kuvan 8 mukaisesti, kun malli on tasaisella pinnalla.

Malli sijoitetaan ajoneuvon päälle siten, että kulmat A ja B ovat sivuvertailulinjalla. Mallia siirretään ajoneuvon takaosan suuntaan niin, että kulmat pysyvät sivuvertailulinjalla, kunnes mallin kaari koskettaa konepellin takavertailulinjaa. Prosessin aikana mallia taivutetaan siten, että se seuraa mahdollisimman läheltä ajoneuvon konepellin ulkokaarta, mutta ei rypisty tai taitu. Mikäli mallin ja konepellin takavertailulinjan kontakti on tangentiaalinen ja tangentiaalisuuskohta on kohtien C ja D välisen kaaren ulkopuolella, konepellin takavertailulinjaa jatketaan ja/tai muutetaan niin, että se seuraa mallin kaarta konepellin sivuvertailulinjalle saakka kuvan 9 mukaisesti.

Jos ei ole mahdollista, että malli koskettaa konepellin sivuvertailulinjaa kohdissa A ja B ja tangentiaalisesti konepellin takavertailulinjaa samanaikaisesti tai jos kohta, jossa konepellin takavertailulinja ja malli koskettavat, on kohtien C ja D rajaaman kaaren ulkopuolella, on valmistettava uusia malleja niin, että säteitä kasvatetaan asteittain 20 mm:n välein, kunnes yllämainittu peruste täyttyy.

Kun uusi konepellin takavertailulinja on määritetty, sitä käytetään kaikissa myöhemmissä kohdissa eikä alkuperäisen linjan loppuosaa enää oteta huomioon.

- 2.10 'Pään suorituskykyperuste (HPC)' lasketaan kiihtyvyyssmittarin aikasarjojen resultantista seuraavan lausekkeen maksimiarvona (johon t_1 ja t_2 vaikuttavat):

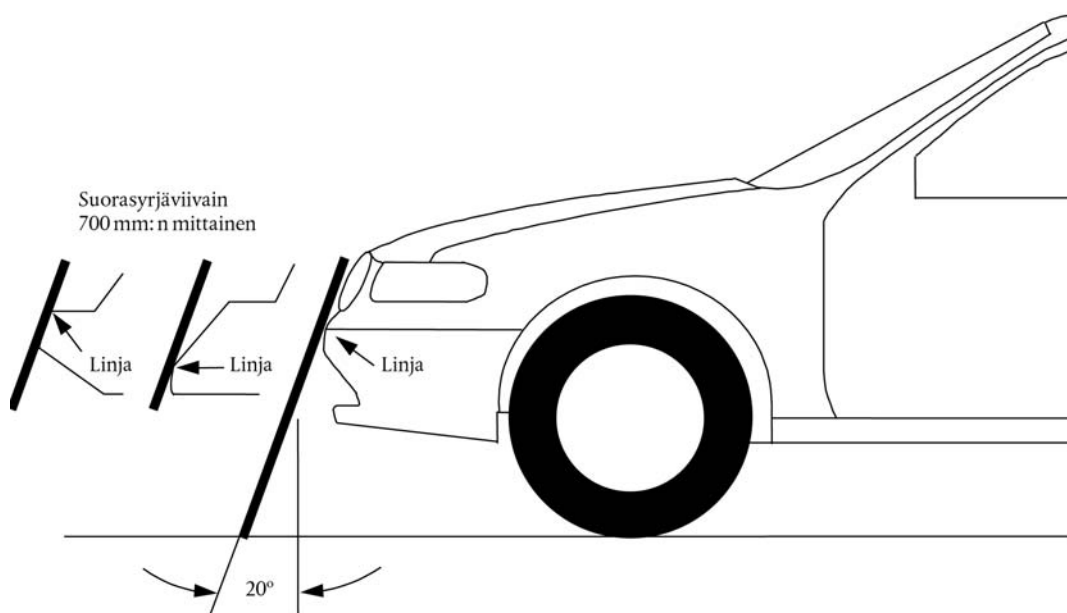
$$HPC = \left[\frac{1}{t_2 - t_1} \int_{t_1}^{t_2} a \, dt \right]^{2,5} (t_2 - t_1)$$

jossa "a" on resultanttikiihtyvyyden "g":n kerrannaisena, ja t_1 ja t_2 ovat iskun kaksi ajankohtaa (sekunteina), jotka määrittävät sen tallennusajan alun ja lopun, josta HPC on maksimiarvo. Niitä HPC:n arvoja, joiden aikaväli (t_1-t_2) on suurempi kuin 15 ms, ei oteta huomioon.

- 2.11 'Tuulilasilla' tarkoitetaan ajoneuvon etuikkunaa, joka täyttää kaikki asiaankuuluvat direktiivin 77/649/ETY liitteessä I olevat vaatimukset.
- 2.11.1 'Tuulilasin takavertailulinjalla' tarkoitetaan geometristä jälkeä, joka muodostuu etummaisista kosketuspisteistä pallon ja kohdassa 2.11 määritellyn tuulilasin välillä, kun palloa, jonka halkaisija on 165 mm, siirretään tuulilasin yläkehysten (mahdolliset listat mukaan luettuina) laidasta toiseen niin, että se on kosketuksessa tuulilasiin (ks. kuva 10).

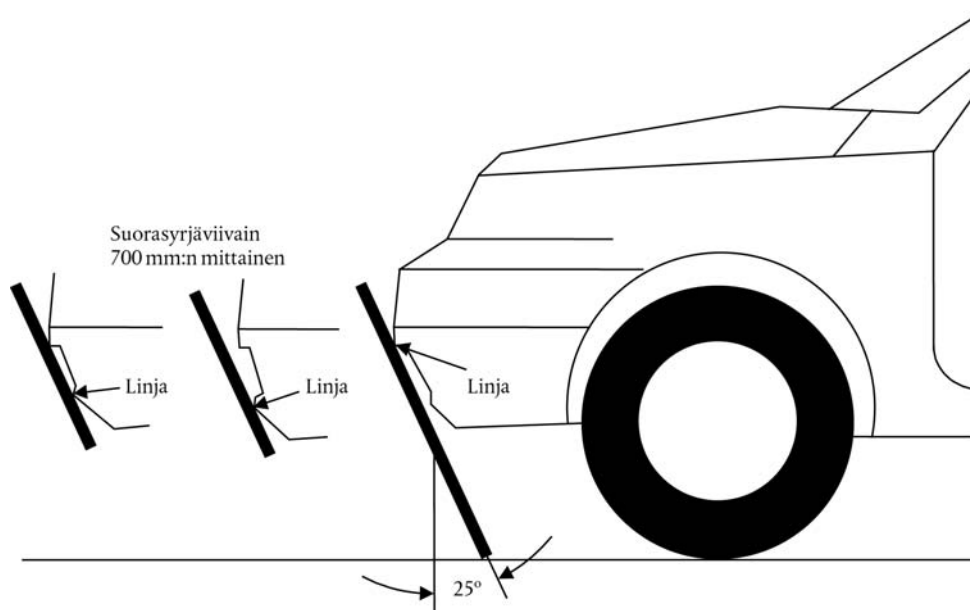
Kuva 1a

Puskurin ylävertailulinjan määrittäminen

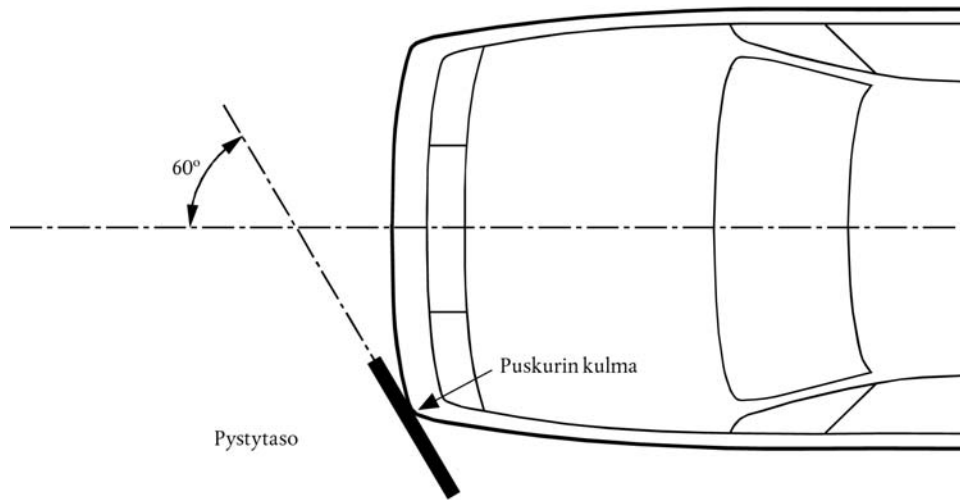

Kuva 1b

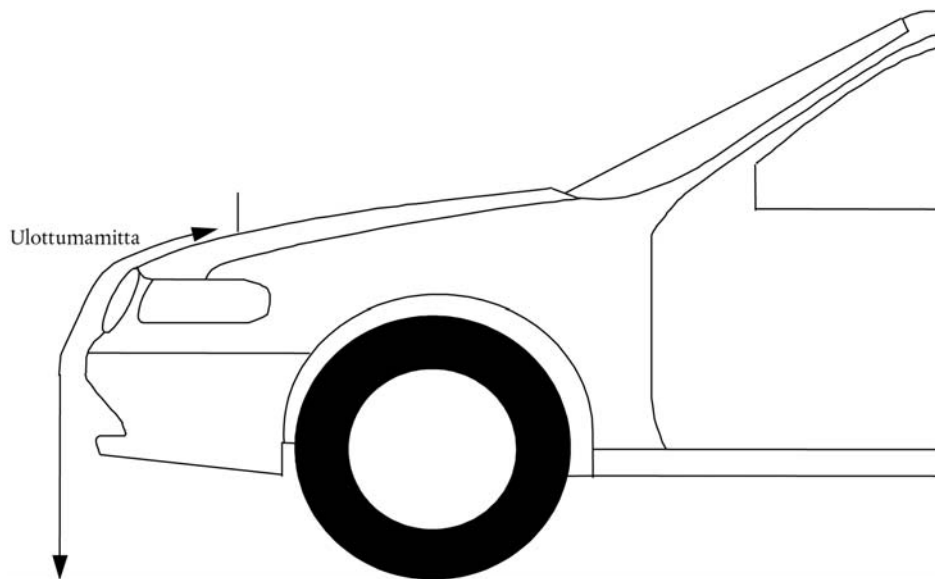
Puskurin alavertailulinjan määrittäminen

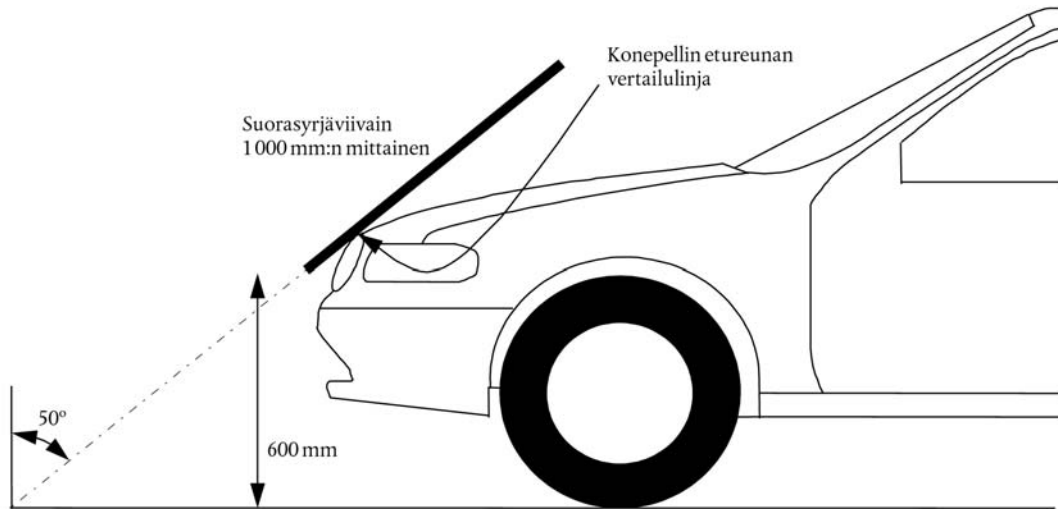
Kuva 2

Puskurin kulman määrittäminen

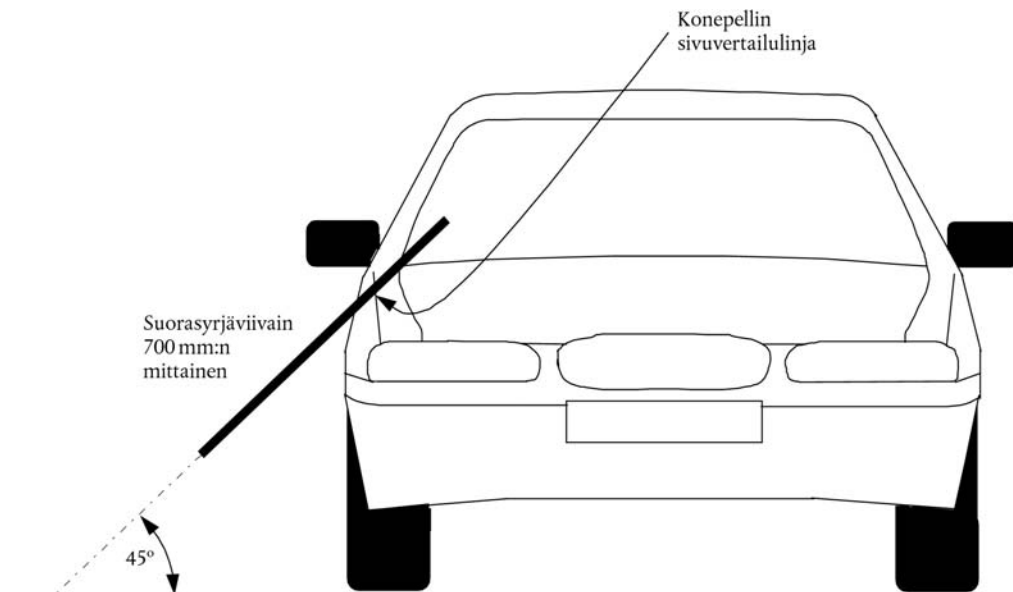
Kuva 3

Uloittumamitan määrittäminen

Kuva 4

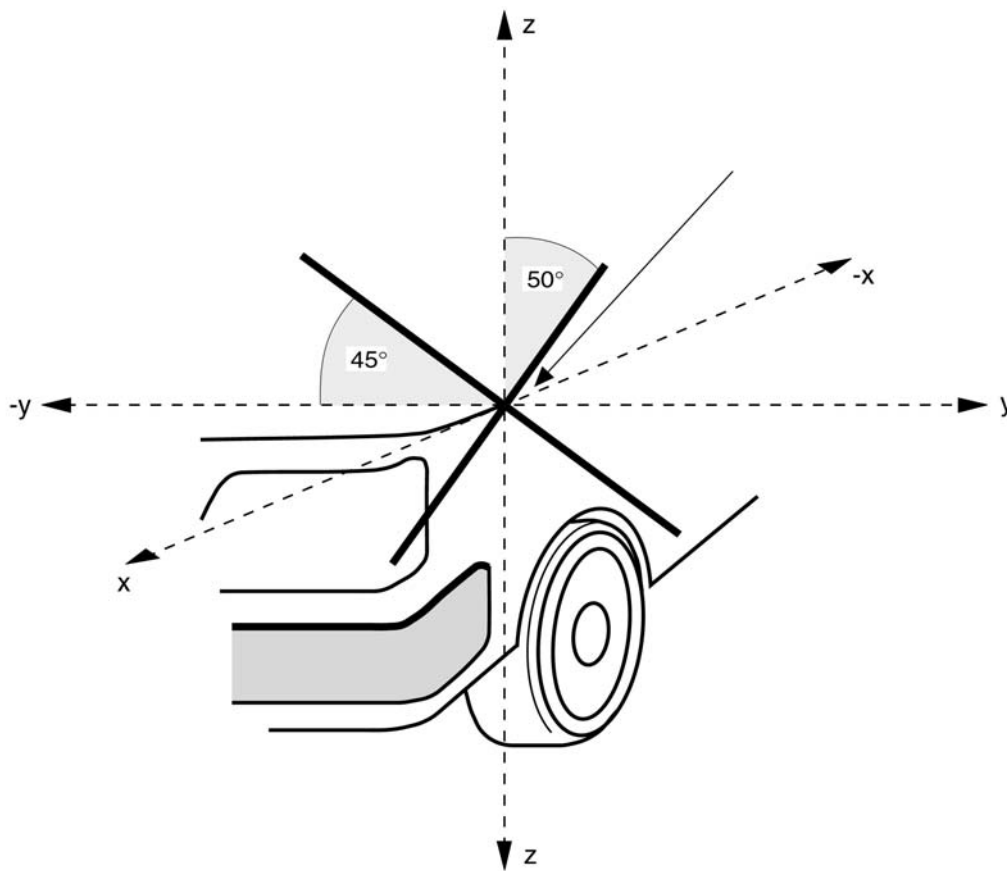
Konepellin etureunan vertailulinjan määrittäminen

Kuva 5

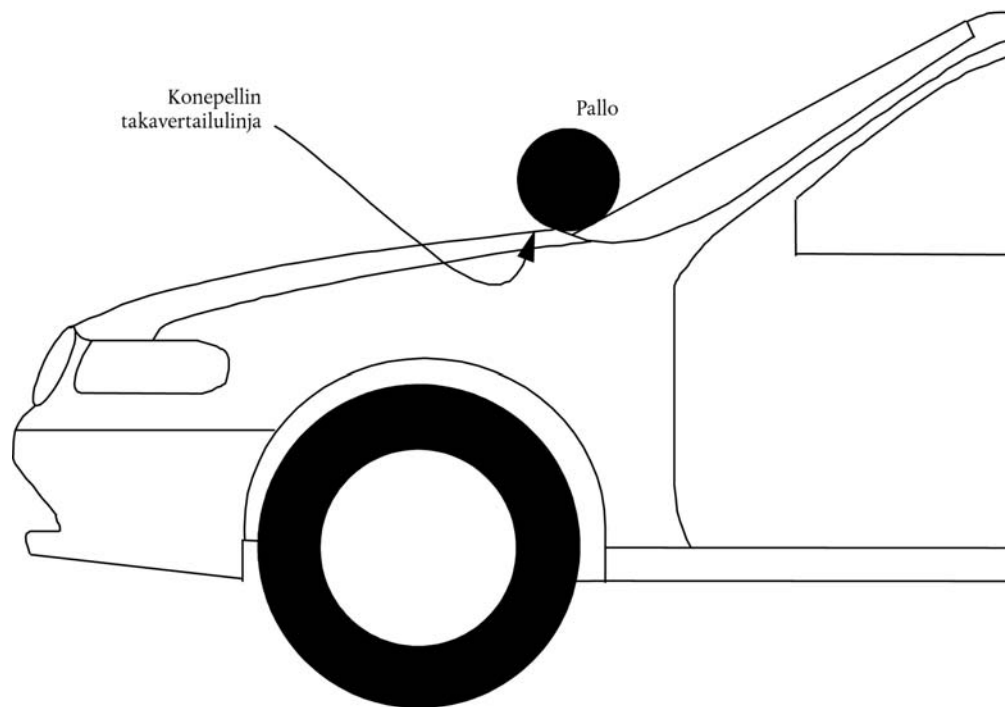
Konepellin sivuvertailulinjan määrittäminen

Kuva 6

Kulman vertailupisteen määrittäminen; konepellin etureunan vertailulinjan ja konepellin sivuvertailulinjan leikkauspiste

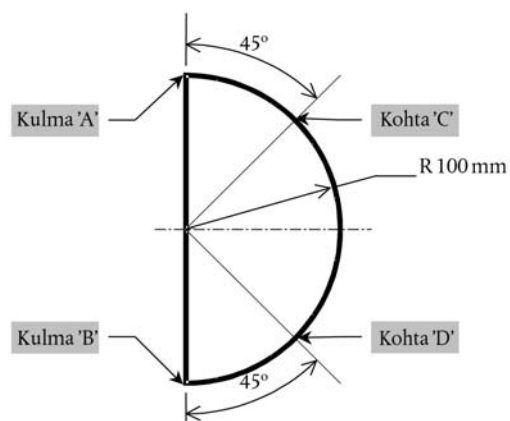

Kuva 7

Konepellin takavertailulinjan määrittäminen

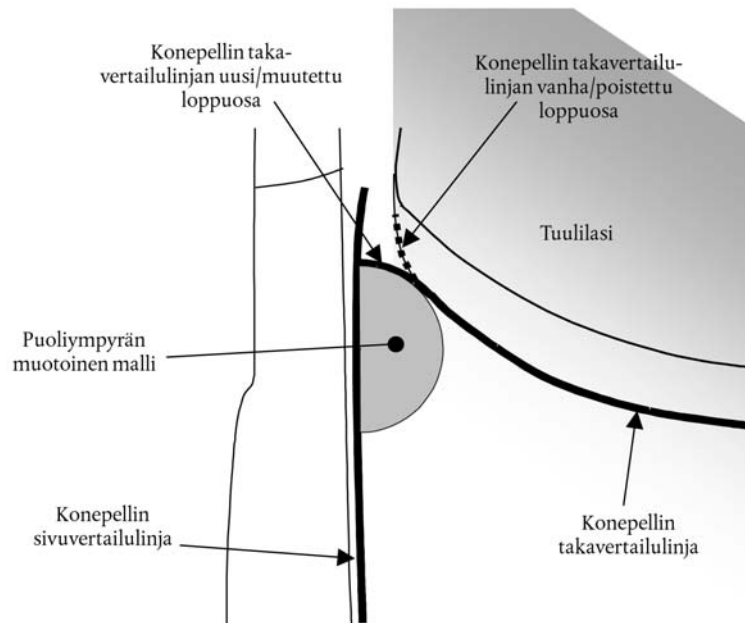
Kuva 8

Mallin piirustus ja merkinnät, joita käytetään konepellin takavertailulinjan ja konepellin sivuvertailulinjan yhdistämisessä

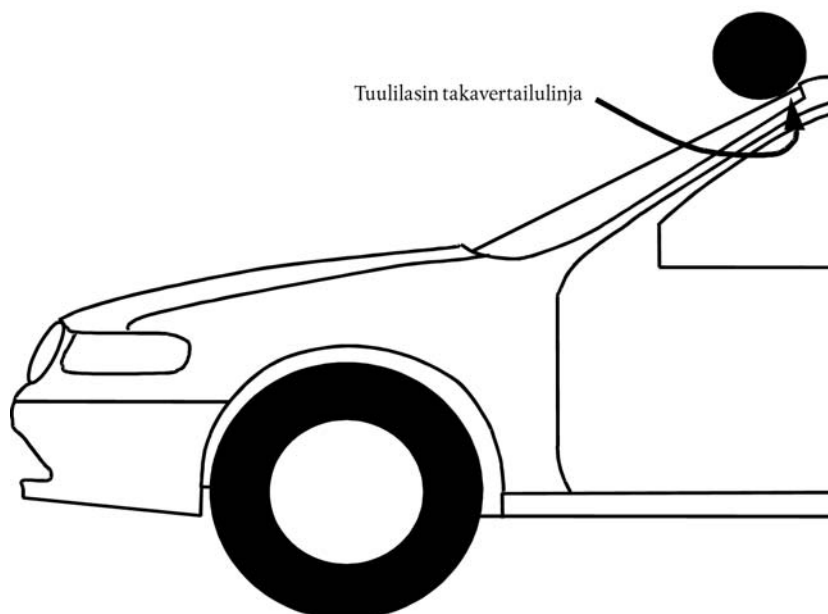
Kuva 9

Näkymä konepellin takakulmasta — konepellin takavertailulinjan pidentäminen siten, että se yhtyy konepellin sivuvertailulinjaan mallin kaarta myöten

Kuva 10

Tuulilasin takavertailulinjan määrittäminen

II OSA

I LUKU

Sovellettavat yleiset ehdot**1. Kokonainen ajoneuvo**

- 1.1 Kokonaisten ajoneuvojen testauksessa noudatetaan kohdissa 1.1.1, 1.1.2 ja 1.1.3 esitettyjä ehtoja.
- 1.1.1 Ajoneuvon on oltava tavanomaisessa ajoasennossa ja joko hyvin kiinnitettynä kohottavien tukien päälle tai vapaasti tasaisella pinnalla käsijarru päällä.
- 1.1.2 Kaikki loukkaantumisalttiiden tienkäyttäjien suojaamiseksi tarkoitetut laitteet on aktivoitava ennen testiä ja/tai niiden on oltava aktivoituina testin aikana. Hyväksynnän hakijan vastuulla on näyttää, että nämä laitteet toimivat tarkoitetulla tavalla jalankulkijan kanssa tapahtuvan törmäyksen sattuessa.
- 1.1.3 Kaikki ajoneuvon osat, lukuun ottamatta jalankulkijoiden suojelemiseksi tarkoitettuja aktiivisia laitteita, joiden muoto tai paikka voi muuttua, kuten esiin kääntyvät ajovalot, on asetettava mittauksia tehtäessä sellaiseen asentoon, jonka testauslaitokset kuultuaan valmistajia katsovat sopivimmaksi.

2. Ajoneuvon osakokonaisuus

- 2.1 Jos testattavaksi toimitetaan vain ajoneuvon osakokonaisuus, sen on täytettävä kohdissa 2.1.1, 2.1.2, 2.1.3 ja 2.1.4 esitetyt ehdot.
- 2.1.1 Testauksessa on oltava mukana kaikki ajoneuvon rakenteen osat ja konepellin alla sijaitsevat osat tai tuulilasin takana sijaitsevat osat, jotka voivat olla osallisina etutörmäyksessä loukkaantumiselle alttiin tienkäyttäjän kanssa, jotta kaikkien asianomaisten ajoneuvon osien käyttäytyminen tulee osoitetuksi.
- 2.1.2 Ajoneuvon osakokonaisuus on kiinnitettävä hyvin tavanomaiseen ajoasentoon.
- 2.1.3 Kaikki loukkaantumisalttiiden tienkäyttäjien suojaamiseksi tarkoitetut laitteet on aktivoitava ennen testiä ja/tai niiden on oltava aktivoituina testin aikana. Hyväksynnän hakijan vastuulla on näyttää, että nämä laitteet toimivat tarkoitetulla tavalla jalankulkijan kanssa tapahtuvan törmäyksen sattuessa.
- 2.1.4 Kaikki ajoneuvon osat, lukuun ottamatta jalankulkijoiden suojelemiseksi tarkoitettuja aktiivisia laitteita, joiden muoto tai paikka voi muuttua, kuten esiin kääntyvät ajovalot, on asetettava mittauksia tehtäessä sellaiseen asentoon, jonka testauslaitokset kuultuaan valmistajia katsovat sopivimmaksi.

II LUKU

Puskurin sääritestit**1. Soveltamisala**

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1 ja 3.2 vaatimuksiin.

2. YLEISTÄ

- 2.1 Puskuritestissä käytettävän säärtä edustavan iskulaitteen on oltava iskuhetkellä "vapaassa lennossa". Iskulaite lähetetään vapaaseen lentoon sellaiselta etäisyydeltä ajoneuvosta, että iskulaitteen kosketus käyttövoimajärjestelmään ei vaikuta testituloksiin iskulaitteen kimmotessa takaisin ajoneuvosta.
- 2.2 Iskulaitteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1.1.1 ja 3.2.1.1 vaatimuksia noudatetaan.

3.2 Puskurin sääritestijä on suoritettava vähintään kolme, yksi puskurin keskimmaiselle ja yksi kummallekin reunimmiselle kolmannekselle, kohtiin, joiden katsotaan todennäköisimmin aiheuttavan vammoja. Jos rakenne ajoneuvon arvioitavalla alueella vaihtelee, testit tehdään erityyppisille rakenteille. Valittujen testauspisteiden on oltava vähintään 132 mm:n etäisyydellä toisistaan ja vähintään 66 mm puskurin määritelyjen kulmien sisäpuolella. Vähimmäisetäisyydet mitataan taipuisalla mittanauhalla, joka pidetään kireällä ajoneuvon ulkopinnalla. Tutkimuslaitosten testaamien kohtien sijainti on ilmoitettava testausselektiossa.

3.3 Valmistajat voivat hakea poikkeusta irrotettavan vetokoukun kiinnitysalueen osalta.

3.4 Testausmenetelmä

3.4.1 Testauslaitteisto

3.4.1.1 Jalkaa edustava iskulaite koostuu kahdesta jäykästä vaahtopäällysteisestä osasta, jotka edustavat reittä ja säärtä ja joiden välissä on periksiantava polviniveltä edustava osa. Iskulaiteen kokonaispituus on 926 ± 5 mm ja testimassa $13,4 \pm 0,2$ kg, ja sen on oltava tämän luvun 4 kohdan ja tämän osan kuvan 1 mukainen. Iskulaiteen laukaisemista varten tarvittavat kiinnikkeet tai pylpyrät saavat lisätä kuvassa 1 esitettyjä mittoja.

3.4.1.2 Laite varustetaan antureilla, jotka mittaavat polven taipumiskulman ja leikkaussiirtymän. Säätiosaan lähelle polviniveltä ja sille puolelle, johon ei kohdistu iskuja, asennetaan yksiakselinen kiihtyvyyssmittari, jonka mittausakseli on iskun suuntainen.

3.4.1.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava kaikkien antureiden osalta 180. Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava polven taipumiskulman osalta 50° , leikkaussiirtymän osalta 10 mm ja kiihtyvyyden osalta 500 g. Tämä ei edellytä sitä, että iskulaite itse voisi fyysisesti taipua ja leikkautua näiden kulmien ja siirtymien verran.

3.4.1.4 Iskulaiteen on täytettävä liitteen I kohdassa 2 esitetyt vaatimukset, ja se on varustettava periksiantavilla polvielementeillä, jotka ovat samasta erästä kuin sertifiointitestissä käytetyt. Iskulaite on varustettava vaahtokerroksella, joka on Confor TM -vaahtomateriaalia. Materiaali otetaan levyistä, joka on yksi korkeintaan neljästä peräkkäisestä levystä, jotka ovat peräisin samasta valmistuserästä (leikattu samasta vaahtokappaleesta). Edellytyksenä on, että dynaamisessa sertifiointitestissä käytettiin näistä levyistä peräisin olevaa vaahtoa ja että levyjen paino poikkeaa enintään ± 2 prosenttia sertifiointitestissä käytetyn levyn painosta. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioitava uudelleen. Kussakin testissä on käytettävä uusia periksiantavia polvielementtejä. Iskulaite on myös sertifioitava uudelleen, jos edellisestä sertifiointista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaite anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.

3.4.1.5 Iskulaite asennetaan, lähetetään liikkeelle ja vapautetaan kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.

3.4.2 Testausmenettely

3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava $20 \pm 4^\circ\text{C}$.

3.4.2.2 Testit kohdistetaan puskurin kulmien väliselle alueelle kohdassa 3.2 määriteltyihin kohtiin.

3.4.2.3 Iskunopeuden vektorin suunnan on oltava vaakatasossa ja yhdensuuntainen ajoneuvon pystysuuntaisen pitkittäistason kanssa. Iskunopeuden vektorin suunnan sallittu toleranssi vaaka- ja pitkittäistason välillä on $\pm 2^\circ$ ensimmäisen kosketuksen hetkellä.

Iskulaiteen akselin on oltava kohtisuoraan vaakatasossa, tarkkuudella $\pm 2^\circ$ poikittais- ja pitkittäistason välillä. Vaaka-, poikittais- ja pitkittäistason akselit ovat kohtisuorassa keskenään (katso kuva 3).

- 3.4.2.4 Iskulaitteen alemman pään on oltava ± 10 mm:n tarkkuudella maavertailutasolla, kun ensimmäinen kosketus puskuriin tapahtuu (ks. kuva 2).

Käyttövoimajärjestelmän korkeutta asetettaessa on otettava huomioon painovoiman vaikutus iskulaitteen vapaan lennon aikana.

Jotta polvinivel toimisi oikein, iskulaitteen on ensimmäisen kosketuksen hetkellä oltava aiotussa asennossa laitteen pystyakselin suunnassa tarkkuudella $\pm 5^\circ$ (katso kuva 3).

- 3.4.2.5 Ensimmäisen kosketuksen hetkellä iskulaitteen keskilinjan on oltava ± 10 mm:n etäisyydellä valitusta iskukohdasta.

- 3.4.2.6 Iskulaitteen ja ajoneuvon kosketuksen aikana iskulaite ei saa koskettaa maahan tai mihinkään esineeseen, joka ei ole ajoneuvon osa.

- 3.4.2.7 Kun iskulaite iskeytyy puskuriin, sen iskunopeuden on oltava $11,1 \pm 0,2$ m/s. Painovoima on otettava huomioon, kun iskunopeus mitataan ennen ensimmäistä kosketusta.

4. Säätä edustava iskulaite

- 4.1 Reisi- ja sääriosan halkaisija on 70 ± 1 mm, ja molemmat osat on päällystetty vaahto-osalla ja pintakerroksella. Vaahto-osan on oltava 25 mm paksua CF-45-tyyppistä Confor™-vaahtoa. Pintakerros on neopreenivaahtoa, jonka kummallakin puolella on $\frac{1}{2}$ mm:n paksuinen nylonkangas, ja sen kokonaispaksuus on 6 millimetriä.

- 4.2 "Polven keskusta" on se kohta, josta polvi todellisuudessa taipuu.

"Reisi" sisältää kaikki polven keskustan tason yläpuolella sijaitsevat komponentit tai komponenttien osat (mukaan luettuna vaahto-osa (lihas), sitä peittävä pintakerros (iho), vaimennusosa, mittalaitteet sekä kiinnikkeet jne., jotka on kiinnitetty iskulaitteeseen sen laukaisemista varten).

"Sääri" sisältää kaikki polven keskustan tason alapuolella sijaitsevat komponentit tai komponenttien osat (mukaan luettuna vaahto-osa (lihas), sitä peittävä pintakerros (iho), vaimennusosa, mittalaitteet sekä kiinnikkeet jne., jotka on kiinnitetty iskulaitteeseen sen laukaisemista varten). Näin määriteltyyn sääreen sisältyvät myös jalkaterän massa ja osat.

- 4.3 Kokonaismassat ovat seuraavat: reisi $8,6 \pm 0,1$ kg, sääri $4,8 \pm 0,1$ kg, iskulaitteen kokonaismassa $13,4 \pm 0,2$ kg.

Reiden painopiste sijaitsee 217 ± 10 mm:n ja säären painopiste 233 ± 10 mm:n etäisyydellä polven keskustasta.

Reiden hitausmomentti on $0,127 \pm 0,010$ kgm² ja säären $0,120 \pm 0,010$ kgm² vastaavan painopisteen kautta kulkevalla vaak akselilla ja kohtisuorassa iskun suuntaan.

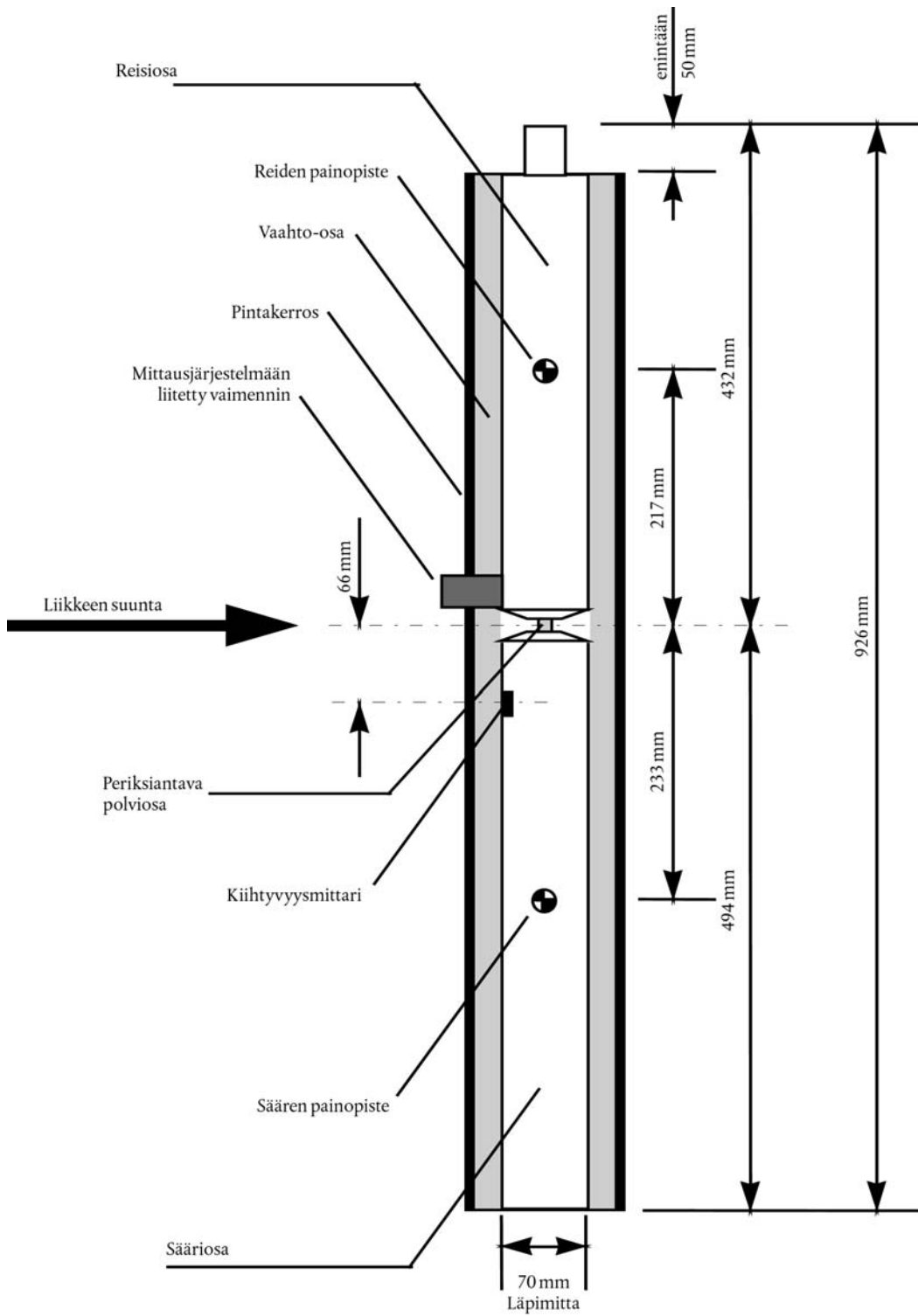
- 4.4 Sääriosaan 66 ± 5 mm polvinivelen keskustan alapuolelle ja sille puolelle, johon ei kohdistu iskua, asennetaan yksi akselinen kiihtyvyyssmittari, jonka mittaus akseli on iskun suuntainen.

- 4.5 Iskulaite varustetaan mittalaitteilla, jotka mittaavat reiden ja säären välisen taipumiskulman ja leikkaussiirtymän.

- 4.6 Leikkaussiirtymän mittausjärjestelmä on varustettava vaimentimella, joka voidaan asentaa mihin tahansa iskulaitteen takapuolelle tai sen sisälle. Vaimentimen ominaisuuksien on oltava sellaiset, että iskulaite täyttää sekä staattiset että dynaamiset leikkaussiirtymään liittyvät vaatimukset eikä leikkaussiirtymän mittausjärjestelmään synny liiallisia värinöitä.

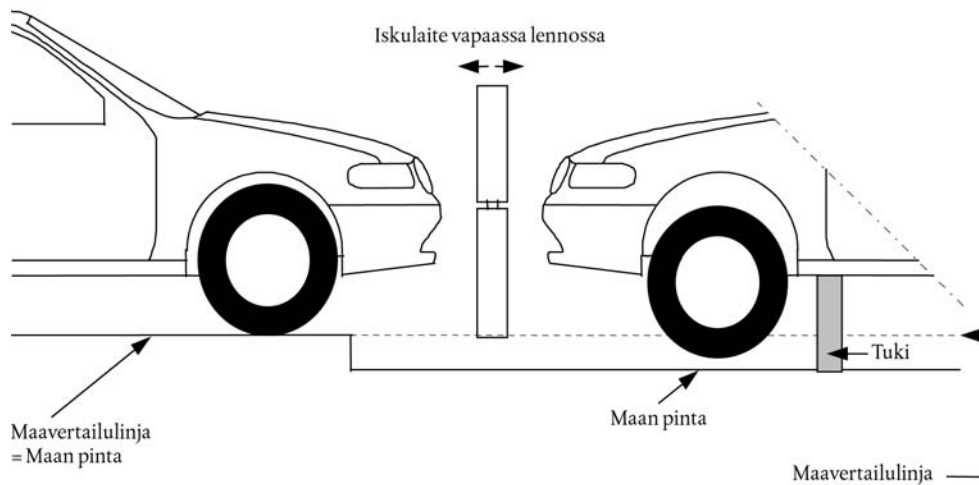
Kuva 1

Säärtä edustave iskulaite ja sen vaahto-osa ja pintakerros

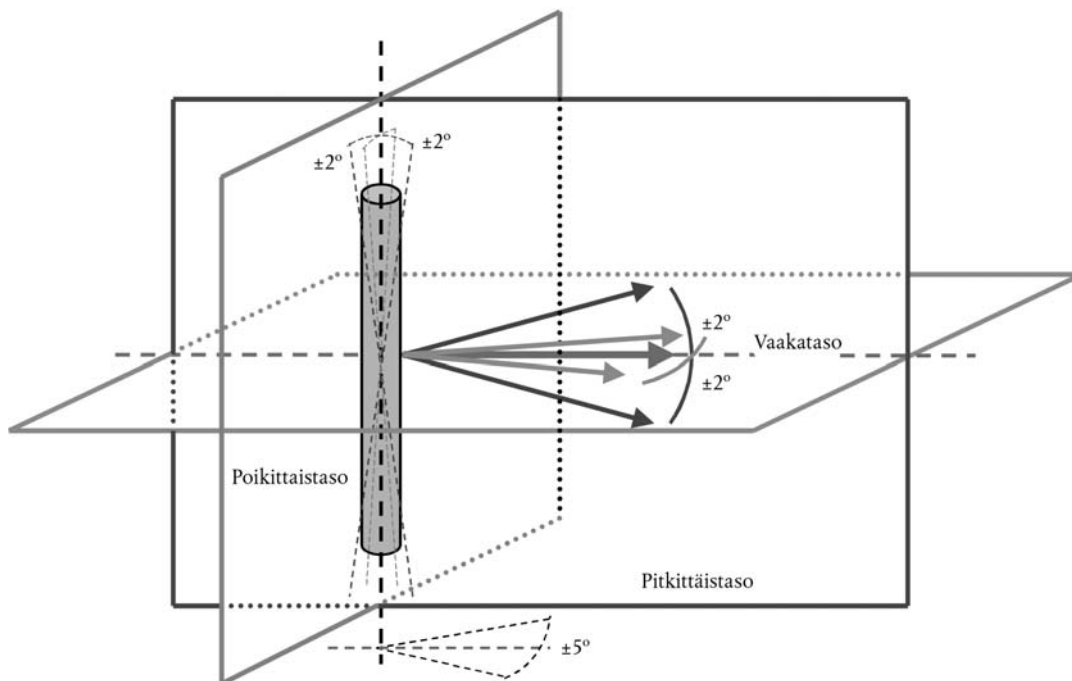
Kuva 2

Puskurin säärיתי kokonaiselle, tavanomaisessa ajoasennossa olevalle ajoneuvolle (vasemmalla) ja kokonaiselle ajoneuvolle tai ajoneuvon osakokonaisuudelle, joka on asennettu tukien päälle (oikealla)

Kuva 3

Säärtä edustavan iskulaitteen kulmien toleranssit ensimmäisen kosketuksen hetkellä

III LUKU

Puskurin reisitestit**1. Soveltamisala**

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1 ja 3.2 vaatimuksiin.

2. Yleistä

2.1 Puskuritestissä käytettävä reittä edustava iskulaite kiinnitetään käyttövoimajärjestelmään vääntömomenttia rajoittavalla liitoksella, jotta estetään suuria epäkeskeisiä voimia vahingoittamasta ohjainjärjestelmää. Ohjainjärjestelmä varustetaan ohjaimilla, joiden kitka on alhainen, joihin muut kuin akselinsuuntaiset voimat eivät vaikuta ja jotka antavat iskulaiteen liikkua vain iskun suuntaan kosketushetkellä ajoneuvon kanssa. Ohjainten on estettävä liikkuminen muihin suuntiin, mukaan luettuna pyörimisliike minkä tahansa akselin ympäri.

2.2 Iskulaiteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1.1.2 ja 3.2.1.2 vaatimuksia noudatetaan.

3.2 Puskurin reisitesti suoritetaan testauskohtiin, jotka on valittu tämän osan II luvun 3.2 kohdan mukaisesti, jos puskurin alakorkeus on testauskohdassa suurempi kuin 500 mm ja valmistaja päättää suorittaa puskurin reisitestin sääritestin sijasta. Poikkeustapauksissa ja ainoastaan direktiivin liitteen I kohdan 3.1.1.2 mukaisesti sovellettavien testausmenettelyjen nojalla valmistajat voivat hakea poikkeusta tämän vaihtoehdoisen testin soveltamisesta ajoneuvoihin, joiden puskurin alakorkeus on alle 500 mm.

3.3 Valmistajat voivat hakea poikkeusta irrotettavan vetokoukun kiinnitysalueen osalta.

3.4 Testausmenetelmä**3.4.1 Testauslaitteisto**

3.4.1.1 Reittä edustavan iskulaiteen on oltava jäykkä, iskupuolelta vaahtoaineella päällystetty ja 350 ±5 mm pitkä ja tämän luvun 4 kohdan ja tämän osan 4 a kuvan mukainen.

3.4.1.2 Kaksi kuormitusanturia on asennettava niin, että ne mittaavat erikseen reittä edustavan iskulaiteen ylä- ja alapäähän kohdistuvat voimat, ja iskulaiteen keskelle ja 50 mm keskustan kummallekin puolelle asennetaan muodonmuutosmittarit taivutusmomenttien mittaamista varten (ks. kuva 4 a).

3.4.1.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava kaikkien antureiden osalta 180. Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava voima-antureiden osalta 10 kN ja taivutusmomenttimittausten osalta 1 000 Nm.

3.4.1.4 Reittä edustavan iskulaiteen on täytettävä liitteen I kohdassa 3 esitetyt suorituskykyvaatimukset, ja se on varustettava vaahtokerroksella, joka on peräisin samasta materiaalilevystä, jota käytettiin dynaamisessa sertifiointitestissä. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioidava uudelleen (tämä ei koske käyttövoima- tai ohjainosia). Iskulaite on myös sertifioidava uudelleen, jos edellisestä sertifiointista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaiteen anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.

- 3.4.1.5 Reittä edustava iskulaite asennetaan ja lähetetään liikkeelle kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.
- 3.4.2 Testausmenettely
- 3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava 20 ± 4 °C.
- 3.4.2.2 Testit kohdistetaan puskuriin kulmien väliselle alueelle kohdassa 3.2 määriteltyihin kohtiin.
- 3.4.2.3 Iskun suunnan on oltava samansuuntainen ajoneuvon pitkittäisakselin kanssa, ja reittä edustavan iskulaitteen akselin on oltava ensimmäisen kosketuksen hetkellä pystysuorassa. Näiden suuntien toleranssi on $\pm 2^\circ$. Ensimmäisen kosketuksen hetkellä iskulaitteen keskilinjan on oltava puskurin ylävertailulinjan ja puskurin alavertailulinjan puolivälissä ± 10 mm:n tarkkuudella ja sivusuunnassa valitussa iskukohdassa ± 10 mm:n tarkkuudella.
- 3.4.2.4 Kun reittä edustava iskulaite iskeytyy puskuriin, sen iskunopeuden on oltava $11,1 \pm 0,2$ m/s.

4. Reittä edustava iskulaite

- 4.1 Reittä edustavan iskulaitteen ja niiden käyttövoima- ja ohjainlaitteiden, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana, kokonaismassa on $9,5 \text{ kg} \pm 0,1 \text{ kg}$. Massaa voidaan muuttaa enintään $\pm 1 \text{ kg}$, jos myös iskunopeutta muutetaan seuraavan kaavan mukaan:

$$V = \sqrt{\frac{1170}{M}}$$

jossa

V = iskunopeus (m/s)

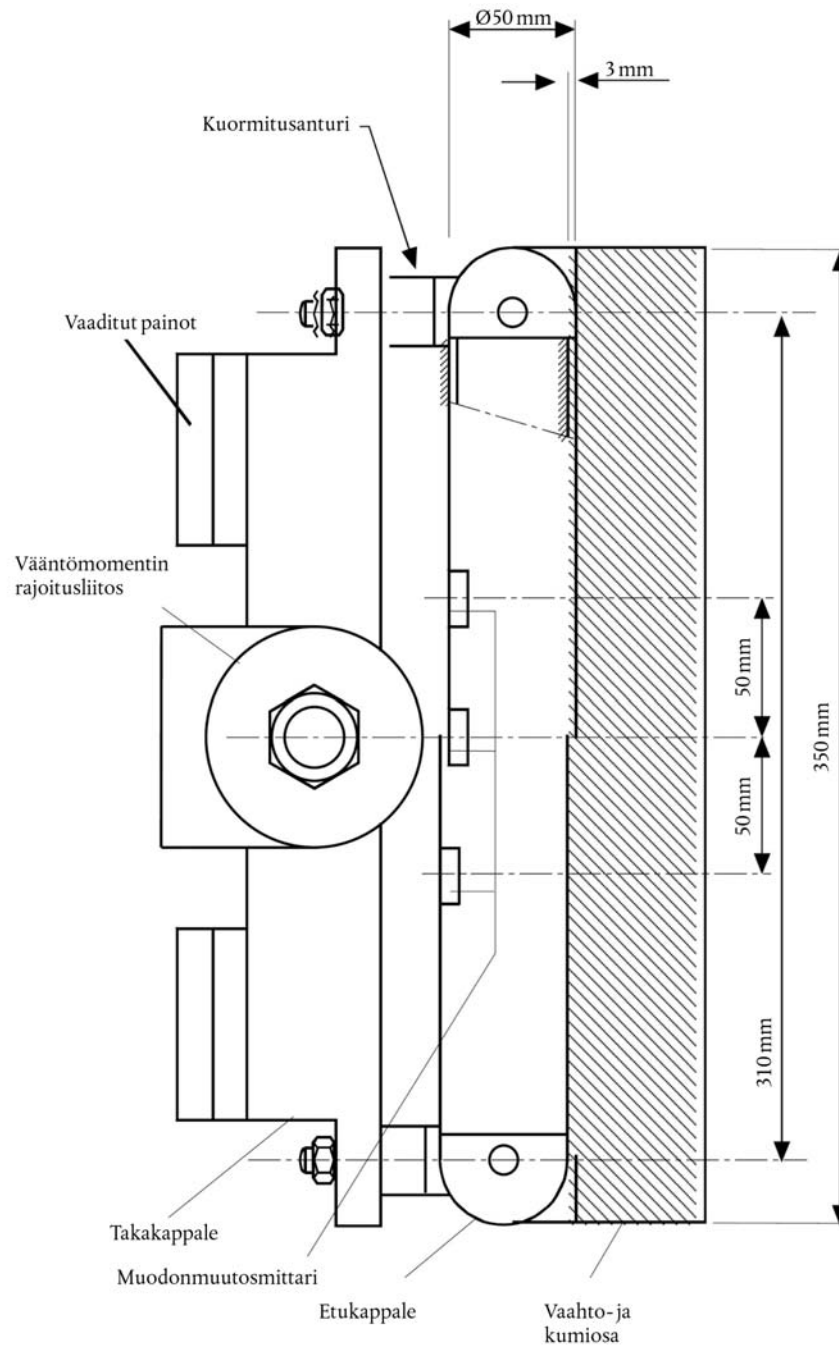
M = massa (kg), mitattuna tarkkuudella, joka on parempi kuin $\pm 1 \%$

- 4.2 Etukappaleen ja kuormitusantureiden edessä olevien muiden komponenttien sekä niiden kuormitusantureiden komponenttien, jotka ovat aktiivisten elementtien edessä, mutta lukuun ottamatta vaahto-osaa ja pintakerrosta, kokonaismassa on $1,95 \pm 0,05 \text{ kg}$.
- 4.3 Vaahto-osa muodostuu kahdesta 25 mm:n paksuisesta levystä, jotka ovat CF-45-tyyppistä ConforTM-vaahtoa. Pintakerros on 1,5 mm:n paksuista kuituvahvisteista kumilevyä. Vaahton ja kumin yhteispaino on $0,6 \pm 0,1 \text{ kg}$ (lukuun ottamatta vahvisteita, kiinnikkeitä jne., joilla kumilevyn takareunat kiinnitetään takakappaleeseen). Vaahto- ja kumiosat taivutetaan taaksepäin ja kumi kiinnitetään välilevyjen avulla takakappaleeseen niin, että kumilevyn sivut pysyvät samansuuntaisina. Vaahto-osan on oltava kooltaan ja muodoltaan sellainen, että vaahto-osan ja etukappaleen takana olevien osien väliin jää riittävä rako, jotta vaahto-osan ja näiden osien välille ei muodostu merkittäviä kuorman etenemisteitä.
- 4.4 Etukappaleen taivutusmomentit mitataan kolmesta kohdasta kuvan 4 a mukaisesti muodonmuutosmittareilla, joista kukin käyttää erillistä kanavaa. Muodonmuutosmittarit sijaitsevat iskulaitteella etukappaleen takana. Kaksi ulompaa mittaria sijaitsevat $50 \pm 1 \text{ mm}$:n etäisyydellä iskulaitteen symmetrisestä akselista. Keskimmäinen muodonmuutosmittari sijaitsee symmetrisellä akselilla $\pm 1 \text{ mm}$:n tarkkuudella.
- 4.5 Vääntömomentin rajoitusliitos tehdään niin, että etukappaleen pituusakseli on kohtisuorassa ohjainjärjestelmän akseliin nähden ± 2 asteen tarkkuudella ja liitoksen kitkamomentti on vähintään 650 Nm .

- 4.6 Iskulaitteen niiden osien painopiste, jotka ovat vääntömomentin rajoitusliitoksen etupuolella, mukaan luettuna mahdolliset lisäpainot, on iskulaitteen pituussuuntaisella keskilinjalla ± 10 mm:n tarkkuudella.
- 4.7 Kuorma-antureiden keskilinjojen etäisyys on 310 ± 1 mm, ja etukappaleen halkaisija on 50 ± 1 mm.

Kuva 4a

Reittä edustava iskulaite

IV LUKU

Konepellin etureunan reisitestit**1. Soveltamisala**

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1 ja 3.2 vaatimuksiin.

2. Yleistä

2.1 Konepellin etureunan testauksessa käytettävä reittä edustava iskulaite kiinnitetään käyttövoimajärjestelmään vääntömomenttia rajoittavalla liitoksella, jotta estetään suuria epäkeskeisiä voimia vahingoittamasta ohjainjärjestelmää. Ohjainjärjestelmä varustetaan ohjaimilla, joiden kitka on alhainen, joihin muut kuin akselinsuuntaiset voimat eivät vaikuta ja jotka antavat iskulaitteen liikkua vain iskun suuntaan kosketushetkellä ajoneuvon kanssa. Ohjainten on estettävä liikkuminen muihin suuntiin, mukaan luettuna pyörimisliike minkä tahansa akselin ympäri.

2.2 Iskulaitteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.1.3 ja 3.2.3 vaatimuksia noudatetaan.

3.2 Konepellin etureunan reisitestejä on suoritettava vähintään kolme, yksi konepellin etureunan keskimmäiselle ja yksi kummallekin reunimmaiselle kolmannekselle kohtiin, joiden katsotaan todennäköisimmin aiheuttavan vammoja. Testauspiste kullakin kolmanneksella valitaan kuitenkin niin, että kohdassa 3.4.2.7 määritelty iskun kineettinen energia on suurempi kuin 200 J, jos tällainen piste on olemassa. Jos rakenne ajoneuvon arvioitavalla alueella vaihtelee, testit tehdään erityyppisille rakenteille. Valittujen testauspisteiden on oltava vähintään 150 mm:n etäisyydellä toisistaan ja vähintään 75 mm määriteltyjen kulman vertailupisteiden sisäpuolella. Vähimmäisetäisyydet mitataan taipuisalla mittanauhalla, joka pidetään kireällä ajoneuvon ulkopinnalla. Tutkimuslaitosten testaamien kohtien sijainti on ilmoitettava testausselostuksessa.

3.3 Kaikkien ajoneuvon etureunassa olevien vakiovarusteiden on oltava paikoillaan.

3.4 Testausmenetelmä**3.4.1 Testauslaitteisto**

3.4.1.1 Reittä edustavan iskulaitteen on oltava jäykkä, iskupuolelta vaahtoaineella päällystetty ja 350 ± 5 mm pitkä ja tämän luvun 4 kohdan ja tämän osan 4 b kuvan mukainen.

3.4.1.2 Reittä edustavan iskulaitteen massa on riippuvainen auton etuosan yleisestä muodosta, ja se määritellään kohdan 3.4.2.7 mukaisesti.

3.4.1.3 Kaksi kuormitusanturia on asennettava niin, että ne mittaavat erikseen reittä edustavan iskulaitteen ylä- ja alapäähän kohdistuvat voimat, ja iskulaitteen keskelle ja 50 mm keskustan kummallekin puolelle asennetaan muodonmuutosmittarit taivutusmomenttien mittaamista varten (ks. kuva 4 b).

3.4.1.4 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava kaikkien antureiden osalta 180. Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava voima-antureiden osalta 10 kN ja taivutusmomenttimittausten osalta 1 000 Nm.

3.4.1.5 Reittä edustavan iskulaitteen on täytettävä liitteen I kohdassa 3 esitetyt suorituskykyvaatimukset, ja se on varustettava vaahto-osilla, jotka ovat peräisin samasta materiaalilevystä, jota käytettiin dynaamisessa sertifiointitestissä. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioitava uudelleen (tämä ei koske käyttövoima- tai ohjainosia). Iskulaite on myös sertifioitava uudelleen, jos edellisestä sertifiointista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaitteen anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.

- 3.4.1.6 Reittä edustava iskulaite asennetaan ja lähetetään liikkeelle kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.
- 3.4.2 Testausmenettely
- 3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava 20 ± 4 °C.
- 3.4.2.2 Testit kohdistetaan konepellin etureunaan kulmien vertailupisteiden väliselle alueelle 3.2 kohdassa määritelyihin kohtiin.
- 3.4.2.3 Reittä edustava iskulaite kohdistetaan niin, että käyttövoimajärjestelmän keskilinja ja reittä edustavan iskulaitteen pituusakseli ovat ajoneuvon testattavan osan pystysuoralla pitkittäistasolla. Näiden suuntien toleranssi on $\pm 2^\circ$. Ensimmäisen kosketuksen hetkellä iskulaitteen keskilinjaa on oltava konepellin etureunan vertailulinjan mukainen ± 10 mm:n tarkkuudella (ks. kuva 5) ja sivusuunnassa valitun iskukohdan mukainen ± 10 mm:n tarkkuudella.
- 3.4.2.4 Tarvittava iskunopeus, iskun suunta ja reittä edustavan iskulaitteen massa määritellään kohtien 3.4.2.6 ja 3.4.2.7 mukaisesti. Iskunopeuden toleranssi on $\pm 2\%$ ja iskusuunnan toleranssi $\pm 2^\circ$. Painovoima on otettava huomioon, kun iskunopeus mitataan ennen ensimmäistä kosketushetkeä. Reittä edustavan iskulaitteen massan mittaustarkkuuden on oltava parempi kuin $\pm 1\%$, ja jos mitattu arvo eroaa vaaditusta arvosta, on tarvittavaa nopeutta muutettava eron kompensoimiseksi kohdassa 3.4.2.7 määritellyllä tavalla.
- 3.4.2.5 Ajoneuvon muodon määrittely:
- 3.4.2.5.1 Puskurin ylävertailulinja määritellään osan I kohdassa 2.5.1 esitetyllä tavalla.
- 3.4.2.5.2 Konepellin etureunan vertailulinja määritellään osan I kohdassa 2.9.2 esitetyllä tavalla.
- 3.4.2.5.3 Konepellin etureunan testattavan kohdan osalta konepellin etureunan korkeus ja puskurin etenemä määritellään osan I kohtien 2.9.3 ja 2.6 mukaisesti.
- 3.4.2.6 Vaadittava iskunopeus ja iskun suunta määritellään kuvien 6 ja 7 mukaisesti käyttäen konepellin etureunan korkeuden ja puskurin etenemän arvoja, jotka määritellään kohdassa 3.4.2.5.
- 3.4.2.7 Reittä edustavan iskulaitteen kokonaismassa sisältää ne käyttövoima- ja ohjainosat, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana, myös mahdolliset lisäpainot.

Reittä edustavan iskulaitteen massan arvo lasketaan seuraavasta kaavasta:

$$M = 2E / V^2$$

jossa

M = massa (kg)

E = iskuenergia (J)

V = iskunopeus (m/s)

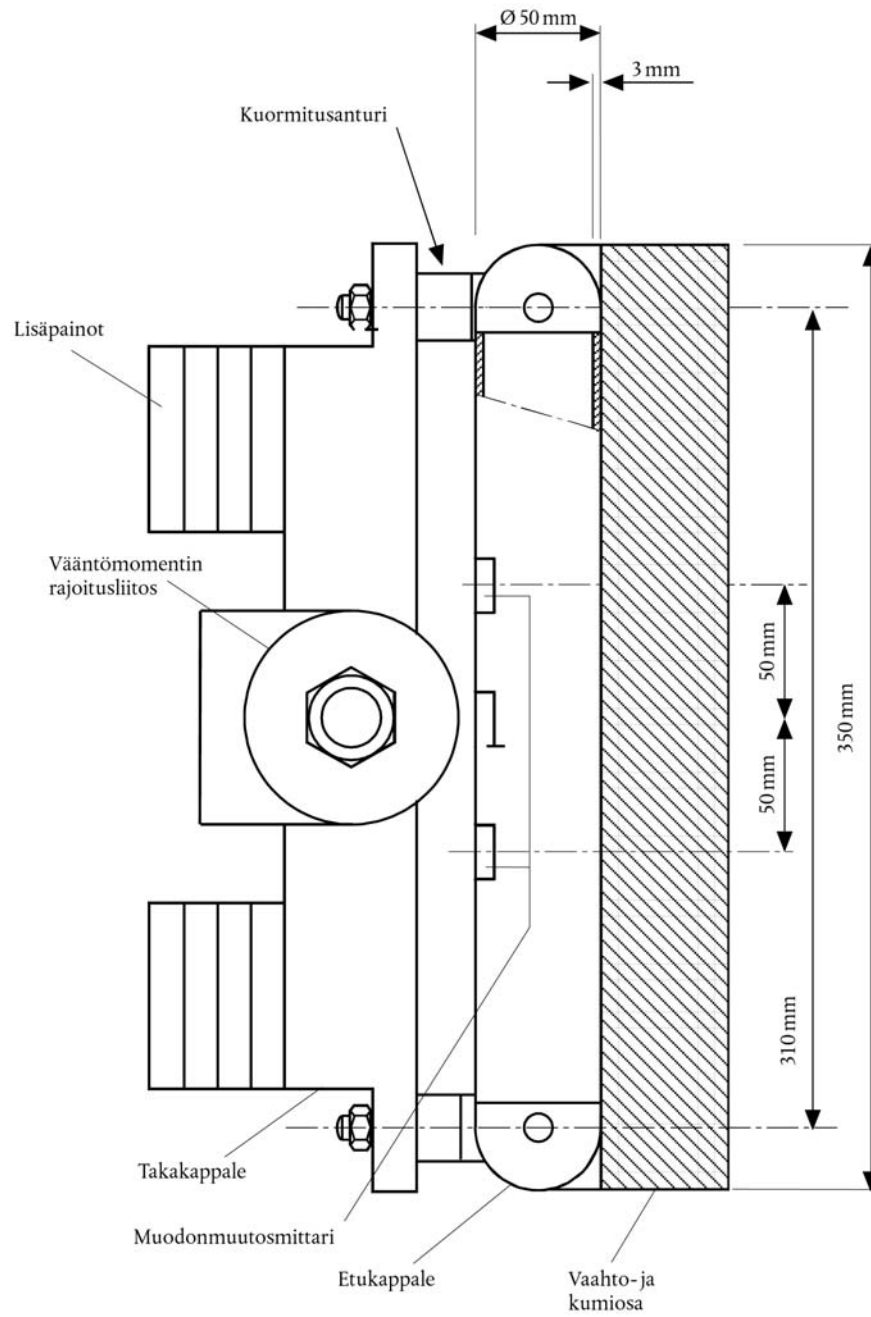
Vaadittava nopeus saadaan kohdan 3.4.2.6 mukaisesti ja energia kuvasta 8 konepellin etureunan korkeuden ja puskurin etenemän arvojen mukaan, jotka määritellään kohdassa 3.4.2.5.

Reittä edustavan iskulaitteen massaa voidaan muuttaa lasketusta arvosta enintään $\pm 10\%$ sillä edellytyksellä, että tarvittavaa iskunopeutta muutetaan myös käyttäen edellä olevaa kaavaa, jotta iskulaitteen kineettinen energia pysyy samana.

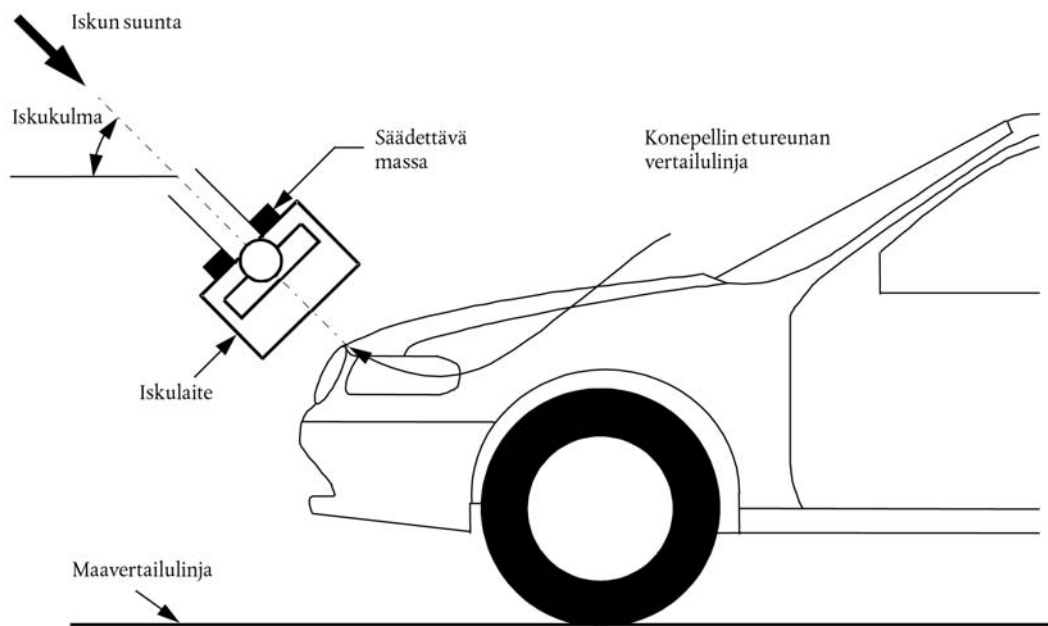
- 3.4.2.8 Reittä edustavan iskulaitteen kohdassa 3.4.2.7 määritellyn massan saavuttamiseksi voidaan käyttää lisäpainoja, jotka kiinnitetään kuvan 4 b mukaisesti takakappaleen taakse tai sellaisiin ohjainjärjestelmän osiin, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana.
4. **Reittä edustava iskulaite**
- 4.1 Etukappaleen ja kuormitusantureiden edessä olevien muiden komponenttien sekä niiden kuormitusantureiden komponenttien, jotka ovat aktiivisten elementtien edessä, mutta lukuun ottamatta vaahto-osaa ja pintakerrosta, kokonaismassa on $1,95 \pm 0,05$ kg.
- 4.2 Vaahto-osa muodostuu kahdesta 25 mm:n paksuisesta levystä, jotka ovat CF-45-tyyppistä ConforTM-vaahtoa. Pintakerros on 1,5 mm:n paksuista kuituvahvisteista kumilevyä. Vaahton ja kumin yhteispaino on $0,6 \pm 0,1$ kg (lukuun ottamatta vahvisteita, kiinnikkeitä jne., joilla kumilevyn takareunat kiinnitetään takakappaleeseen). Vaahto- ja kumiosat taivutetaan taaksepäin ja kumi kiinnitetään välilevyjen avulla takakappaleeseen niin, että kumilevyn sivut pysyvät samansuuntaisina. Vaahto-osan on oltava kooltaan ja muodoltaan sellainen, että vaahto-osan ja etukappaleen takana olevien osien väliin jää riittävä rako, jotta vaahto-osan ja näiden osien välille ei muodostu merkittäviä kuorman etenemisteitä.
- 4.3 Etukappaleen taivutusmomentit mitataan kolmesta kohdasta kuvan 4 b mukaisesti muodonmuutosmittareilla, joista kukin käyttää erillistä kanavaa. Muodonmuutosmittarit sijaitsevat iskulaitteella etukappaleen takana. Kaksi ulompaa mittaria sijaitsevat 50 ± 1 mm:n etäisyydellä iskulaitteen symmetrisestä akselista. Keskimäinen muodonmuutosmittari sijaitsee symmetrisellä akselilla ± 1 mm:n tarkkuudella.
- 4.4 Vääntömomentin rajoitusliitos tehdään niin, että etukappaleen pituusakseli on kohtisuorassa ohjainjärjestelmän akseliin nähden ± 2 asteen tarkkuudella ja liitoksen kitkamomentti on vähintään 650 Nm.
- 4.5 Iskulaitteen niiden osien painopiste, jotka ovat vääntömomentin rajoitusliitoksen etupuolella, mukaan luettuna mahdolliset lisäpainot, on iskulaitteen pituussuuntaisella keskilinjalla ± 10 mm:n tarkkuudella.
- 4.6 Kuorma-antureiden keskilinjojen etäisyys on 310 ± 1 mm, ja etukappaleen halkaisija on 50 ± 1 mm.

Kuva 4 b

Reittä edustava iskulaite

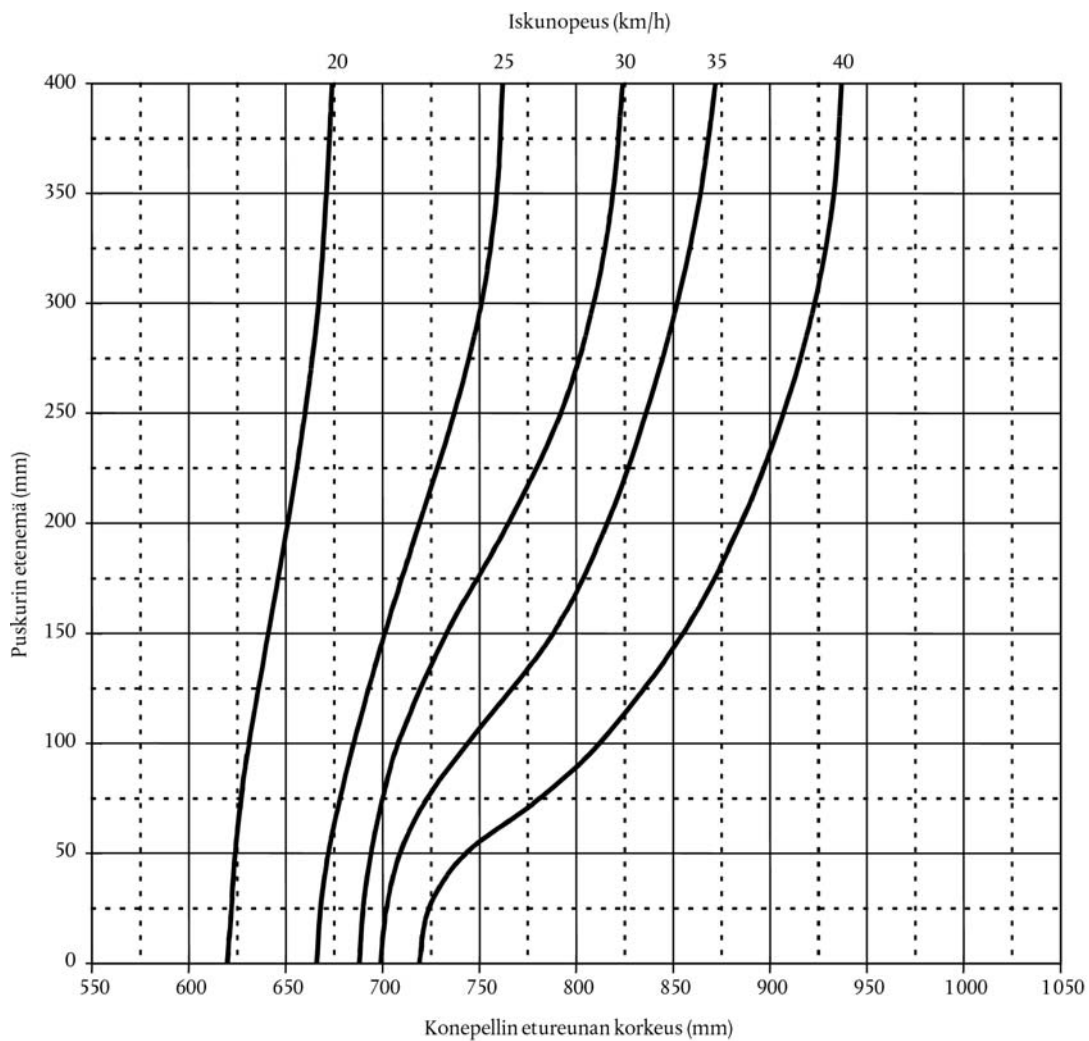

Kuva 5

Konepellin etureunan reisitestä

Kuva 6

Nopeus konepellin etureunan reisitesteissä ajoneuvon muodon suhteen

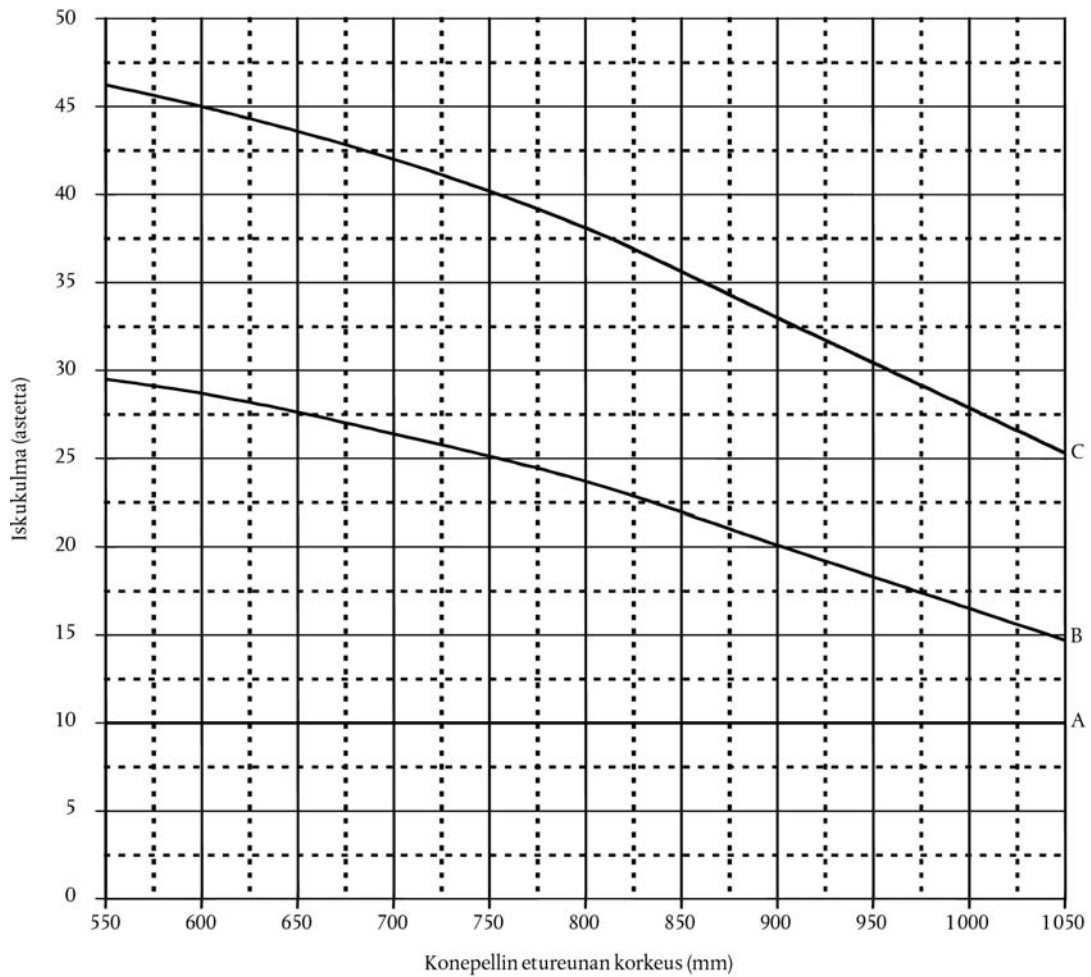

Huomautuksia:

1. Interpoloidaan horisontaalisesti käyrien välissä.
2. Konfiguraatio alle 20 km/h — testataan nopeudella 20 km/h.
3. Konfiguraatio yli 40 km/h — testataan nopeudella 40 km/h.
4. Jos puskurin etenemä on negatiivinen, testataan kuten etenemä olisi nolla.
5. Jos puskurin etenemä on yli 400 mm, testataan kuten etenemä olisi 400 mm.

Kuva 7

Kulma konepellin etureunan reisitesteissä ajoneuvon muodon suhteen

Selitykset:

A = puskurin etenemä 0 mm

B = puskurin etenemä 50 mm

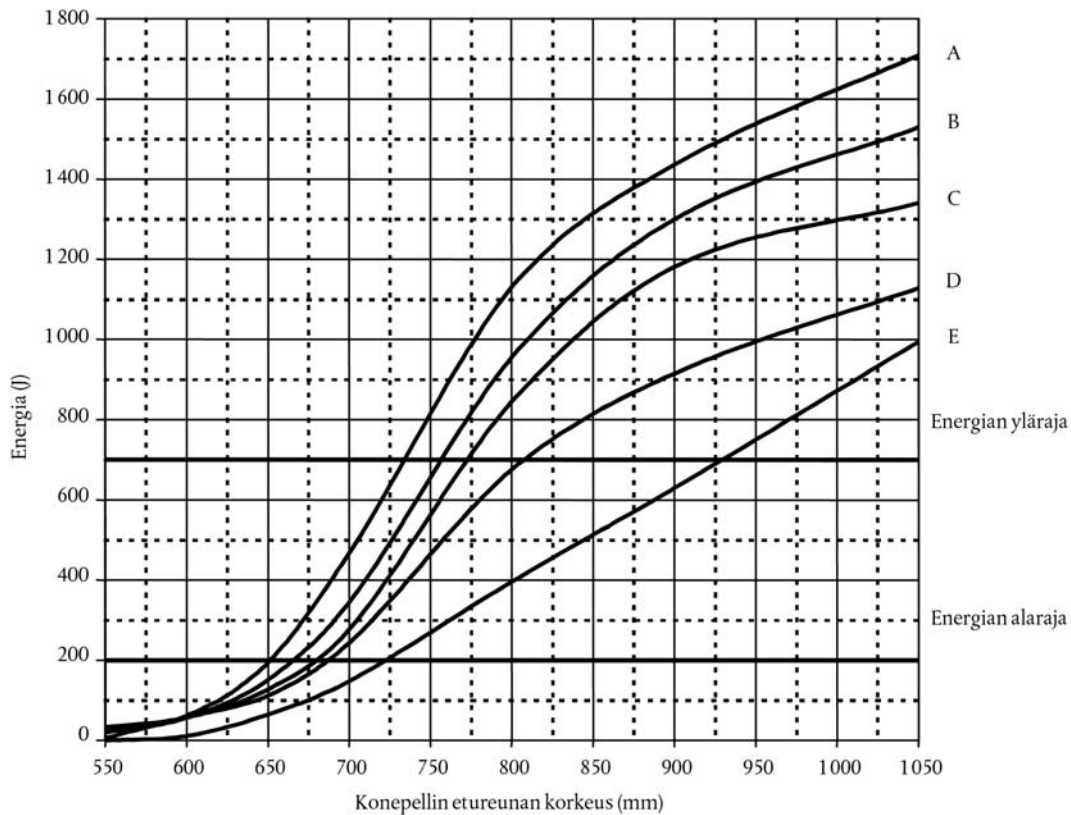
C = puskurin etenemä 150 mm

Huomautuksia

1. Interpoloidaan vertikaalisesti käyrien välissä.
2. Jos puskurin etenemä on negatiivinen, testataan kuten etenemä olisi nolla.
3. Jos puskurin etenemä on yli 150 mm, testataan kuten etenemä olisi 150 mm.
4. Jos konepellin etureunan korkeus on yli 1 050 mm, testataan kuten etureunan korkeus olisi 1 050 mm.

Kuva 8

Kineettinen energia konepellin etureunan reisitestissä ajoneuvon muodon suhteen

Selitykset:

- A = puskurin etenemä 50 mm
- B = puskurin etenemä 100 mm
- C = puskurin etenemä 150 mm
- D = puskurin etenemä 250 mm
- E = puskurin etenemä 350 mm

Huomautuksia

1. Interpoloidaan vertikaalisesti käyrien välissä.
2. Jos puskurin etenemä on alle 50 mm, testataan kuten etenemä olisi 50 mm.
3. Jos puskurin etenemä on yli 350 mm, testataan kuten etenemä olisi 350 mm.
4. Jos konepellin etureunan korkeus on yli 1 050 mm, testataan kuten etureunan korkeus olisi 1 050 mm.
5. Jos vaadittava kineettinen energia on yli 700 J, testataan arvolla 700 J.
6. Jos vaadittava kineettinen energia on 200 J tai alle, testausta ei tarvita.

V LUKU

Konepellin päätestit lapsen / pienen aikuisen päätä edustavalla laitteella**1. Soveltamisala**

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdan 3.1 vaatimuksiin.

2. Yleistä

2.1 Konepellin testauksessa käytettävän päätä edustavan iskulaitteen on oltava iskuhetkellä "vapaassa lennossa". Iskulaite lähetetään vapaaseen lentoon sellaiselta etäisyydeltä ajoneuvosta, että iskulaitteen kosketus käyttövoimajärjestelmään ei vaikuta testituloksiin iskulaitteen kimmotessa takaisin ajoneuvosta.

2.2 Iskulaitteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdan 3.1.2 vaatimuksia noudatetaan.

3.2 Päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavat testit tehdään konepellille, joka määritellään osan I kohdassa 2.9. Päätä edustavalla iskulaitteella tehdään vähintään kahdeksantoista testiä, kuusi konepellin keskimmäiselle ja kummallekin reunimmiselle kolmannekselle (joiden määrittäminen kuvataan osan I kohdassa 2.9.8) kohtiin, joiden katsotaan todennäköisimmin aiheuttavan vammoja. Jos rakenne ajoneuvon arvioitavalla alueella vaihtelee, testit tehdään erityyppisille rakenteille.

Vähintään kahdeksastoista testistä päätä edustavalla iskulaitteella tehdään vähintään kaksitoista testiä "konepellin alueella A" ja vähintään kuusi testiä "konepellin alueella B" kohdan 3.3 mukaisesti.

Testauspisteet on sijoitettava niin, että iskulaite ei vain hipaise konepellin etureunaa ja sitten iskeydy voimakkaammin tuulilasiin tai A-pylväaseen. Lapsen / pienen aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella tehtävien testien testauspisteet on valittava niin, että ne ovat vähintään 165 mm:n etäisyydellä toisistaan, vähintään 82,5 mm määritellyn konepellin sivuvertailulinjojen sisäpuolella ja vähintään 82,5 mm määritellyn konepellin takavertailulinjan etupuolella. Lapsen / pienen aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella tehtävien testien testauspisteiden on lisäksi oltava vähintään 165 mm:n etäisyydellä konepellin etureunan vertailulinjasta, paitsi jos mikään piste konepellin etureunan testausalueella ei sivusuunnassa 165 mm:n sisällä edellyttäisi konepellin etureunan reistestissä yli 200 J:n kineettistä iskuenergiaa.

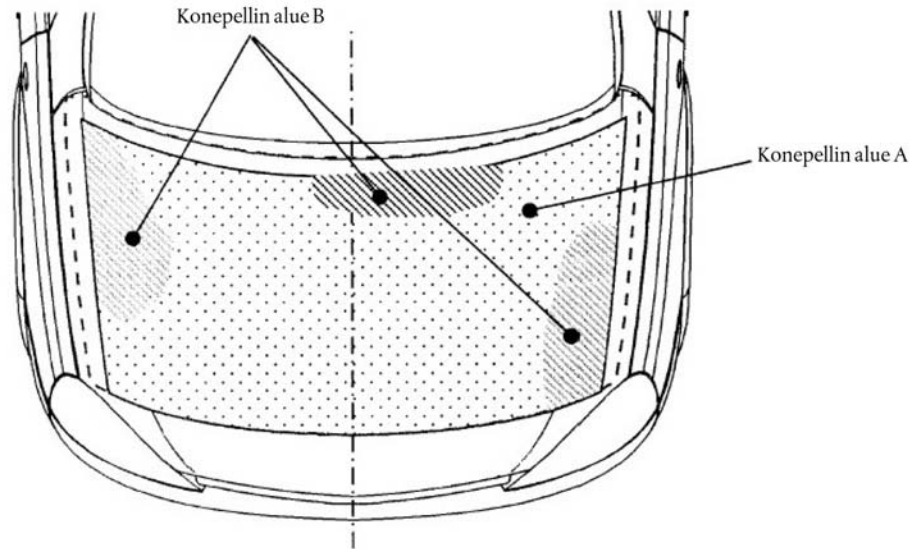
Vähimmäisetäisyydet mitataan taipuisalla mittanauhalla, joka pidetään kireällä ajoneuvon ulkopinnalla. Jos joukko testauspisteitä on valittu järjestyksessä, joka vastaa niiden mahdollisuuksia aiheuttaa vammoja, ja jäljelle jäävä testausalue on niin pieni, että testauspistettä ei enää voida valita niin, että testien vähimmäisetäisyys säilyy, voidaan suorittaa vähemmän kuin kahdeksantoista testiä. Tutkimuslaitosten testaa-
mien kohtien sijainti on ilmoitettava testausselostuksessa.

Testien suorittamisesta vastaavien teknisten tutkimuslaitosten on kuitenkin tehtävä tarvittava määrä testejä sen takaamiseksi, että ajoneuvo on pään suorituskykyperusteen (HPC) raja-arvon 1 000 mukainen "konepellin alueen A" osalta ja raja-arvon 2 000 mukainen "konepellin alueen B" osalta, erityisesti näiden kahdentyyppisten alueiden rajoilla.

3.3 "Konepellin alue A" ja "konepellin alue B"

3.3.1 Valmistajan on ilmoitettava konepellin alueet, joilla pään suorituskykyperuste (HPC) ei saa olla yli 1 000 (konepellin alue A) tai yli 2 000 (konepellin alue B) direktiivin liitteen I kohdassa 3.1.2 määritettyjen teknisten vaatimusten mukaisesti (ks. kuva 9).

Kuva 9

Konepellin alue A ja konepellin alue B

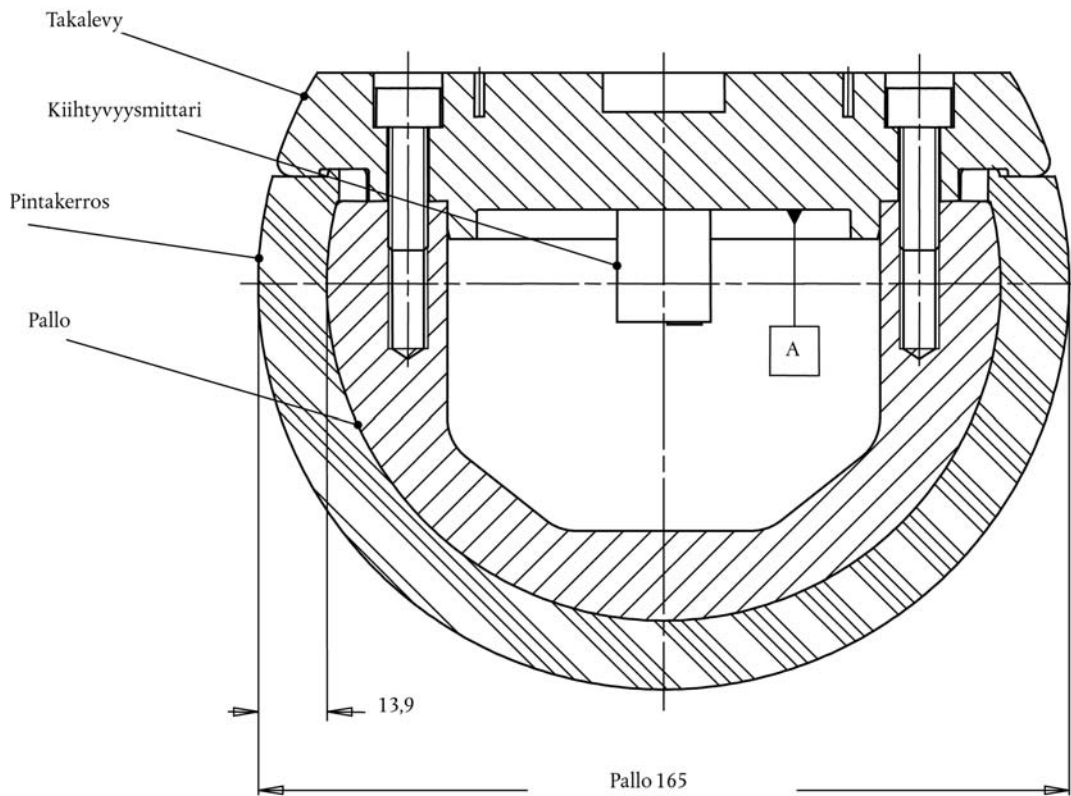
- 3.3.2 "Konepellin" iskualueen ja "konepellin alueen A" ja "konepellin alueen B" merkinnät perustuvat valmistajan toimittamaan piirustukseen katsottuna ajoneuvon yläpuolelta vaakatasosta, joka on yhdensuuntainen ajoneuvon vaakasuuntaisen nollatason kanssa. Valmistajan on toimitettava riittävä määrä x- ja y-koordinaatteja alueiden merkitsemiseksi itse ajoneuvoon, kun ajoneuvon ulkoreuna on z-suunnassa.
- 3.3.3 "Konepellin alue A" ja "konepellin alue B" saattavat muodostua useasta osasta, eikä näiden osien määrää ole rajoitettu.
- 3.3.4 Iskualueen, "konepellin alueen A" ja "konepellin alueen B" pinta-alat lasketaan konepellin perusteella katsottuna ajoneuvon yläpuolelta, joka on yhdenmukainen vaakasuuntaisen nollatason kanssa, valmistajan toimittamien piirustustietojen perusteella.
- 3.4 *Testausmenetelmä*
- 3.4.1 *Testauslaitteisto*
- 3.4.1.1 Lapsen / pienen aikuisen päätä edustavan iskulaitteen on oltava ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella päällystetty jäykkä pallo, ja sen on oltava tämän luvun 4 kohdan ja tämän osan kuvan 10 mukainen. Läpimitan on oltava 165 ± 1 mm kuvan 10 mukaisesti. Iskulaitteen kokonaismassan on oltava $3,5 \pm 0,07$ kg.
- 3.4.1.2 Pallon keskelle asennetaan yksi kolmiakselinen (tai kolme yksiakselista) kiihtyvyyssmittari.
- 3.4.1.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava 1 000. Standardin ISO 6487:2000 mukaisen CAC-vastearvon on oltava kiihtyvyyden osalta 500 g.
- 3.4.1.4 Lapsen / pienen aikuisen päätä edustavan iskulaitteen on täytettävä liitteen I kohdassa 4 esitetyt suorituskykyvaatimukset. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioitava uudelleen. Iskulaite on myös sertifioitava uudelleen, jos edellisestä sertifioinnista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaitteen anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.

- 3.4.1.5 Päättä edustavat iskulaitteet asennetaan, lähetetään liikkeelle ja vapautetaan kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.
- 3.4.2 Testausmenettely
- 3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava 20 ± 4 °C.
- 3.4.2.2 Testaus tehdään konepellille kohdissa 3.2 ja 3.4.2.3 määriteltyjen rajojen sisäpuolelle.
- Testattaessa konepellin takaosaa, päättä edustava iskulaite ei saa koskettaa tuulilasias tai A-pylvästä ennen iskeytymistään konepeltiin.
- 3.4.2.3 Kohdassa 3.4.1 määritellyllä lapsen / pienen aikuisen päättä edustavalla iskulaitteella suoritettavat testit kohdistuvat konepeltiin, ja ensimmäisen kosketuksen on tapahduttava alueella, jonka rajoina ovat 1 000 mm:n ulottumamitta ja konepellin takavertailulinja, joka määritellään osan I kohdassa 2.9.7.
- Iskusuunnan on oltava kohdan 3.4.2.4 ja iskunopeuden kohdan 3.4.2.6 mukainen.
- 3.4.2.4 Iskun on oltava testattavan ajoneuvon osan pystysuoran pitkittäistason suuntainen. Suunnan toleranssi on $\pm 2^\circ$. Konepellin testauksessa iskun on suuntauduttava alas ja taaksepäin, kuten ajoneuvo olisi maassa. Lapsen / pienen aikuisen päättä edustavalla iskulaitteella suoritettavissa testeissä iskulaitteen iskukulman on oltava $50^\circ \pm 2^\circ$ suhteessa maavertailutasoon. Painovoiman vaikutus on otettava huomioon, kun iskukulma mitataan ennen ensimmäisen kosketuksen hetkeä.
- 3.4.2.5 Ensimmäisen kosketuksen hetkellä päättä edustavan iskulaitteen on oltava ± 10 mm:n tarkkuudella valitussa iskukohdassa.
- 3.4.2.6 Kun päättä edustava iskulaite iskeytyy konepeltiin, sen iskunopeuden on oltava $9,7 \pm 0,2$ m/s. Painovoima on otettava huomioon, kun iskunopeus mitataan ennen ensimmäistä kosketushetkeä.
4. **Lapsen / pienen aikuisen päättä edustava iskulaite**
- 4.1 Lapsen / pienen aikuisen päättä edustava iskulaite on alumiinista valmistettu pallo, joka on rakenteeltaan homogeeninen.
- 4.2 Pallo on päällystetty $13,9 \pm 0,5$ mm:n paksuisella ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella, jonka on peitettävä vähintään puolet pallosta.
- 4.3 Aikuisen päättä edustavan iskulaitteen painopisteen mittalaitteet mukaan luettuna on oltava pallon keskellä ± 5 mm:n tarkkuudella. Hitausmomentin painopisteen kautta kulkevalla akselilla, joka on kohtisuoraan iskun suuntaan, on oltava $0,010 \pm 0,0020$ kgm².
- 4.4 Pallossa on oltava tila yhden kolmiakselisen tai kolmen yksiakselisen kiihtyvyyssmittarin asentamista varten. Kiihtyvyyssmittarit on asennettava kohtien 4.4.1 ja 4.4.2 mukaisesti.
- 4.4.1 Yhden kiihtyvyyssmittarin mittaussakselin on oltava kohtisuorassa asennuspuoleen A nähden (kuva 10) ja sen seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssikäntän sisäpuolella, jonka säde on 1 mm ja pituus 20 mm. Toleranssikäntän keskilinjalla on oltava kohtisuoraan asennuspuoleen nähden ja sen keskikohdan on oltava sama kuin päättä edustavan iskulaitteen pallomaisen osan keskus.

- 4.4.2 Muiden kiihtyvyyssmittareiden mitta akselien on oltava kohtisuorassa toisiinsa ja yhdensuuntaisia asennuspuoleen A nähden ja niiden seismissen massan on sijoitettava lieriömäisen toleranssikäntän sisäpuolella, jonka säde on 10 mm. Toleranssikäntän keskuksen on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaiteen palomaisen osan keskus.

Kuva 10

Lapsen / pienen aikuisen päätä edustava iskulaite (mitat millimetreinä)

VI LUKU

Tuulilasin päätteksi aikuisen päätä edustavalla laitteella

1. Soveltamisala

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdan 3.1 vaatimuksiin.

2. Yleistä

- 2.1 Tuulilasin testauksessa käytettävän päätä edustavan iskulaiteen on oltava iskuhetkellä "vapaassa lennossa". Iskulaite lähetetään vapaaseen lentoonsa sellaiselta etäisyydeltä ajoneuvosta, että iskulaiteen kosketus käyttövoimajärjestelmään ei vaikuta testituloksiin iskulaiteen kimmotessa takaisin ajoneuvosta.

- 2.2 Iskulaiteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

- 3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdan 3.1.4 vaatimuksia noudatetaan.

- 3.2 Aikuisen päätä edustavalla laitteella suoritettavat pätestit tehdään tuulilasille. Päätä edustavalla iskulaitteella tehdään vähintään viisi testiä kohtiin, joiden katsotaan todennäköisimmin aiheuttavan vammoja.

Aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella tehtävien tuulilasitestien testauspisteet on valittava niin, että ne ovat vähintään 165 mm:n etäisyydellä toisistaan, vähintään 82,5 mm tuulilasin rajojen sisäpuolella direktiivin 77/649/ETY mukaisesti ja vähintään 82,5 mm osan I kohdan 2.11.1 mukaisesti määritellyn tuulilasin takavertailulinjan etupuolella (katso kuva 11).

Vähimmäisetäisyydet mitataan taipuisalla mittanauhalla, joka pidetään kireällä ajoneuvon ulkopinnalla. Jos joukko testauspisteitä on valittu järjestyksessä, joka vastaa niiden mahdollisuuksia aiheuttaa vammoja, ja jäljelle jäävä testausalue on niin pieni, että testauspistettä ei enää voida valita niin, että testien vähimmäisetäisyys säilyy, voidaan suorittaa vähemmän kuin viisi testiä. Tutkimuslaitosten testaamien kohtien sijainti on ilmoitettava testausselostuksessa.

- 3.3 Kohdassa 3.2 määritellyllä alueella kaikkia alueita käsitellään samalla tavalla.

3.4 Testausmenetelmä

3.4.1 Testauslaitteisto

- 3.4.1.1 Aikuisen päätä edustavan iskulaitteen on oltava ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella päällystetty jäykkä pallo, ja sen on oltava tämän luvun kohdan 4 ja tämän osan kuvan 12 mukainen. Läpimitan on oltava 165 ± 1 mm kuvan 12 mukaisesti. Iskulaitteen kokonaismassan mittalaitteet mukaan luettuina on oltava $4,8 \pm 0,1$ kg.

- 3.4.1.2 Pallon keskelle asennetaan yksi kolmiakselinen (tai kolme yksiakselista) kiihtyvyyssmittari.

- 3.4.1.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava 1 000. Standardin ISO 6487:2000 mukaisen CAC-vastearvon on oltava kiihtyvyyden osalta 500 g.

- 3.4.1.4 Päätä edustavan iskulaitteen on täytettävä liitteen I kohdassa 4 esitetyt suorituskykyvaatimukset. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioitava uudelleen. Iskulaite on myös sertifioitava uudelleen, jos edellisestä sertifioinnista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaitteen anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.

- 3.4.1.5 Päätä edustavat iskulaitteet asennetaan, lähetetään liikkeelle ja vapautetaan kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.

3.4.2 Testausmenettely

- 3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava 20 ± 4 °C.

- 3.4.2.2 Testaus tehdään tuulilasille kohdassa 3.2 määriteltyjen rajojen sisäpuolelle.

- 3.4.2.3 Kohdassa 3.4.1 määritellyllä aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavat testit kohdistuvat tuulilasiin, ja ensimmäisen kosketuksen on tapahduttava alueella, jonka rajat määritellään kohdassa 3.4.2.2.

Iskusuunnan on oltava kohdan 3.4.2.4 ja iskunopeuden kohdan 3.4.2.6 mukainen.

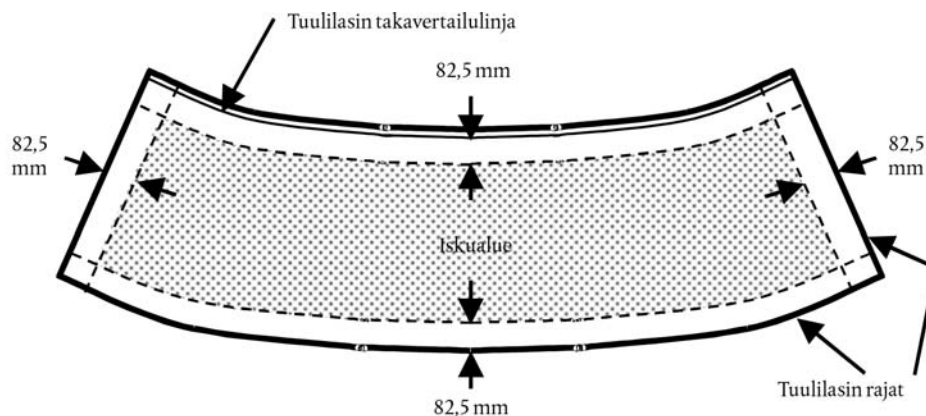
- 3.4.2.4 Iskun on oltava testattavan ajoneuvon osan pystysuoran pitkittäistason suuntainen. Suunnan toleranssi on $\pm 2^\circ$. Iskukulman on oltava $35^\circ \pm 2^\circ$ suhteessa maavertailutasoon. Painovoiman vaikutus on otettava huomioon, kun iskukulma mitataan ennen ensimmäisen kosketuksen hetkeä.
- 3.4.2.5 Ensimmäisen kosketuksen hetkellä päätä edustavan iskulaiteen on oltava ± 10 mm:n tarkkuudella valitussa iskukohdassa.
- 3.4.2.6 Kun päätä edustava iskulaite iskeytyy tuulilasiin, sen iskunopeuden on oltava $9,7 \pm 0,2$ m/s. Painovoima on otettava huomioon, kun iskunopeus mitataan ennen ensimmäistä kosketusta.

4. Aikuisen päätä edustava iskulaite

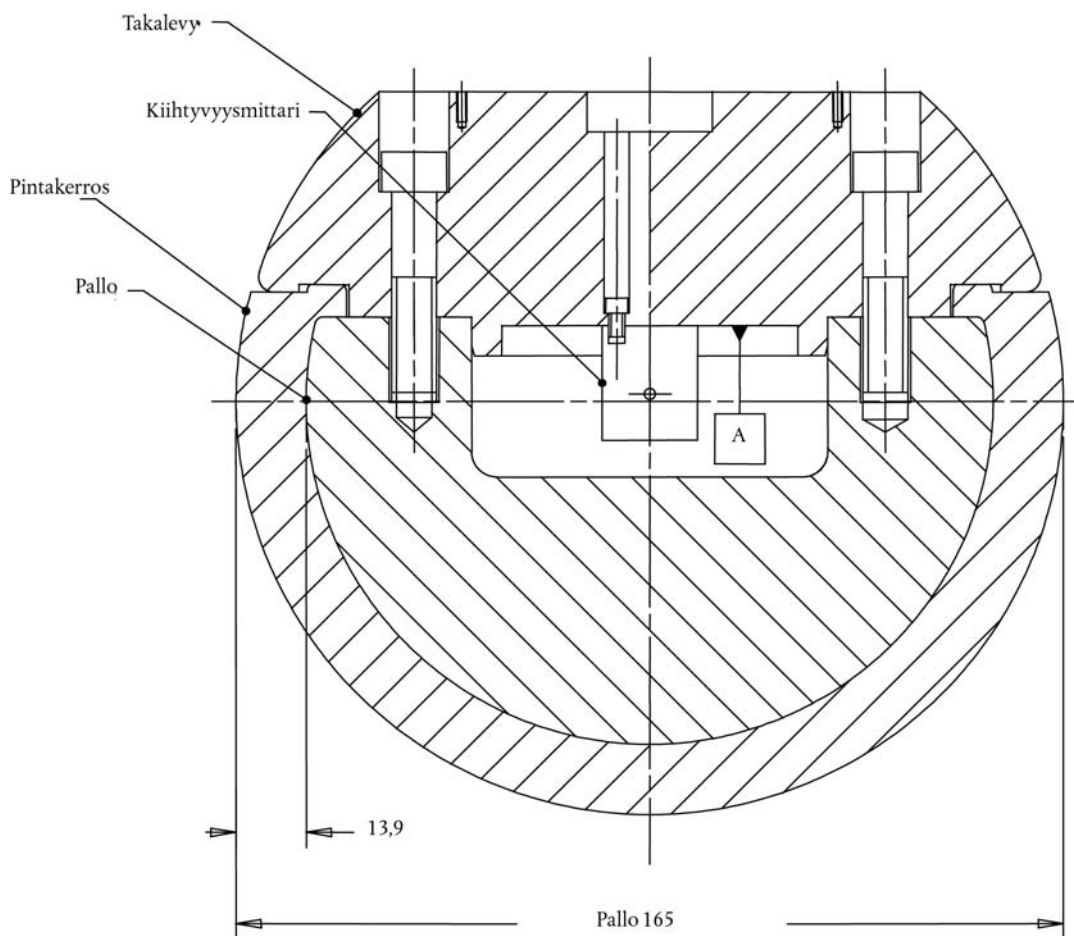
- 4.1 Aikuisen päätä edustava iskulaite on alumiinista valmistettu pallo, joka on rakenteeltaan homogeeninen.
- 4.2 Pallo on päällystetty $13,9 \pm 0,5$ mm:n paksuisella ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella, jonka on peitettävä vähintään puolet pallost.
- 4.3 Aikuisen päätä edustavan iskulaiteen painopisteen mittalaitteet mukaan luettuina on oltava pallon keskellä ± 5 mm:n tarkkuudella. Hitausmomentin painopisteen kautta kulkevalla akselilla, joka on kohtisuoraan iskun suuntaan, on oltava $0,0125 \pm 0,0010$ kgm².
- 4.4 Pallossa on oltava tila yhden kolmiakselisen tai kolmen yksiakselisen kiihtyvyyssmittarin asentamista varten. Kiihtyvyyssmittarit on asennettava kohtien 4.4.1 ja 4.4.2 mukaisesti.
- 4.4.1 Yhden kiihtyvyyssmittarin mittausakselin on oltava kohtisuorassa asennuspuoleen A nähden (kuva 12) ja sen seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssientän sisäpuolella, jonka säde on 1 mm ja pituus 20 mm. Toleranssientän keskilinjaa on oltava kohtisuoraan asennuspuoleen nähden ja sen keskikohdan on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaiteen pallomaisen osan keskus.
- 4.4.2 Muiden kiihtyvyyssmittareiden mittausakselien on oltava kohtisuorassa toisiinsa ja yhdensuuntaisia asennuspuoleen A nähden ja niiden seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssientän sisäpuolella, jonka säde on 10 mm. Toleranssientän keskuksen on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaiteen pallomaisen osan keskus.

Kuva 11

Tuulilasin iskualue

Kuva 12

Aikuisen päätä edustava iskulaite (mitat millimetreinä)

VII LUKU

Konepellin päätestit lapsen ja aikuisen päätä edustavalla laitteella**1. Soveltamisala**

Tätä testausmenettelyä sovelletaan direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohdan 3.2 vaatimuksiin.

2. Yleistä

- 2.1 Konepellin testauksessa käytettävän päätä edustavan iskulaitteen on oltava iskuhetkellä "vapaassa lennossa". Iskulaite lähetetään vapaaseen lentoon sellaiselta etäisyydeltä ajoneuvosta, että iskulaitteen kosketus käyttövoimajärjestelmään ei vaikuta testituloksiin iskulaitteen kimmotessa takaisin ajoneuvosta.
- 2.2 Iskulaitteen käyttövoimajärjestelmä voi toimia paineilmalla, jousella tai hydraulisesti taikka muulla tavalla, jonka voidaan osoittaa antavan saman tuloksen.

3. Testin kuvaus

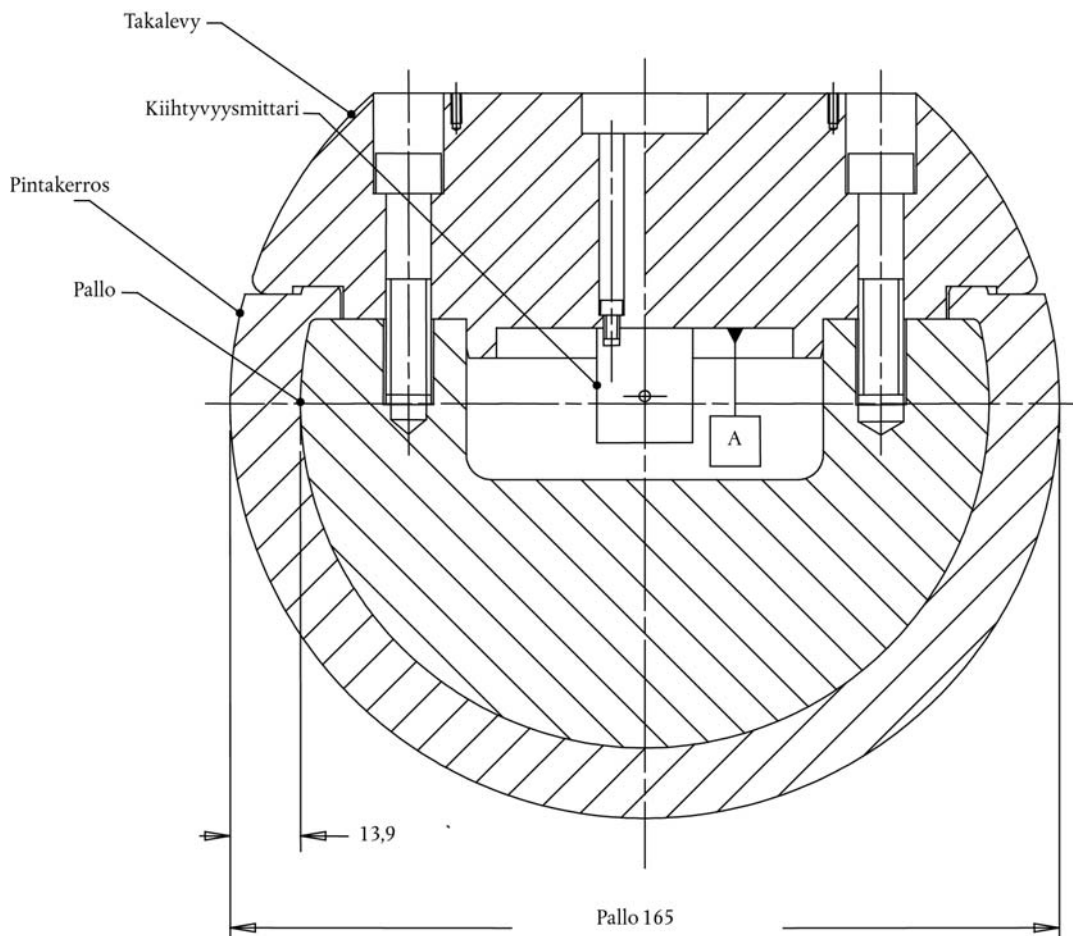
- 3.1 Testin tarkoituksena on varmistaa, että direktiivin 2003/102/EY liitteen I kohtien 3.2.2 ja 3.2.4 vaatimuksia noudatetaan.

- 3.2 Pääta edustavalla iskulaiteella suoritettavat testit tehdään konepellille, joka määritellään osan I kohdassa 2.9. Konepellin etuosaan kohdistettavat testit tehdään kohdan 3.4.2.3 mukaisesti käyttäen lapsen pääta edustavaa iskulaitetta, joka määritellään kohdassa 3.4.1.1. Konepellin takaosaan kohdistettavat testit tehdään kohdan 3.4.2.4 mukaisesti käyttäen aikuisen pääta edustavaa iskulaitetta, joka määritellään kohdassa 3.4.1.1. Kullakin pääta edustavalla iskulaiteella tehdään vähintään yhdeksän testiä, kolme konepellin etu- ja takaosan keskimmaiselle ja kummallekin reunimmiselle kolmannekselle (joiden määrittäminen kuvataan liitteen I kohdassa 2.9.8) kohtiin, joiden katsotaan todennäköisimmin aiheuttavan vammoja. Jos rakenne ajoneuvon arvioitavalla alueella vaihtelee, testit tehdään erityyppisille rakenteille.
- 3.3 Aikuisen pääta edustavalla iskulaiteella tehtävien testien testauspisteet on valittava niin, että ne ovat vähintään 165 mm:n etäisyydellä toisistaan, vähintään 82,5 mm määritettyjen konepellin sivuvertailulinjojen sisäpuolella ja vähintään 82,5 mm määritellyn konepellin takavertailulinjan etupuolella. Testauspisteet on sijoitettava niin, että iskulaite ei vain hipaise konepellin etureunaa ja sitten iskeydy voimakkaammin tuulilasiin tai A-pylväaseen. Lapsen pääta edustavalla iskulaiteella tehtävien testien testauspisteet on valittava niin, että ne ovat vähintään 130 mm:n etäisyydellä toisistaan, vähintään 65 mm määritettyjen konepellin sivuvertailulinjojen sisäpuolella ja vähintään 65 mm määritellyn konepellin takavertailulinjan etupuolella. Lapsen pääta edustavalla iskulaiteella tehtävien testien testauspisteiden on lisäksi oltava vähintään 130 mm:n etäisyydellä konepellin etureunan vertailulinjasta, paitsi jos mikään piste konepellin etureunan testausalueella ei sivusuunnassa 130 mm:n sisällä edellyttäisi konepellin etureunan reisitestissä yli 200 J:n kineettistä iskuenergiaa.
- Vähimmäisetäisyydet mitataan taipuisalla mittanauhalla, joka pidetään kireällä ajoneuvon ulkopinnalla. Jos joukko testauspisteitä on valittu järjestyksessä, joka vastaa niiden mahdollisuuksia aiheuttaa vammoja, ja jäljelle jäävä testausalue on niin pieni, että testauspistettä ei enää voida valita niin, että testien vähimmäisetäisyys säilyy, voidaan suorittaa vähemmän kuin yhdeksän testiä. Tutkimuslaitosten testaamien kohtien sijainti on ilmoitettava testausselostuksessa.
- 3.4 *Testausmenetelmä*
- 3.4.1 *Testauslaitteisto*
- 3.4.1.1 Aikuisen ja lapsen pääta edustavan iskulaiteen on oltava ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella päällystetty jäykkä pallo, ja sen on oltava tämän luvun 4 kohdan ja tämän osan kuvan 13 (aikuinen) ja 14 (lapsi) mukainen. Aikuisen pääta edustavan iskulaiteen halkaisija on 165 ± 1 mm kuvan 13 ja lapsen 130 ± 1 mm kuvan 14 mukaisesti. Iskulaitteiden kokonaismassat mittalaitteet mukaan luettuina ovat seuraavat: aikuisen pää $4,8 \pm 0,1$ kg, lapsen pää $2,5 \pm 0,05$ kg.
- 3.4.1.2 Sekä lapsen että aikuisen pääta edustavan iskulaiteen pallon keskipisteeseen asennetaan yksi kolmiakselinen kiihtyvyyssmittari (tai kolme yksiakselista mittaria).
- 3.4.1.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava 1 000. Standardin ISO 6487:2000 mukaisen CAC-vastearvon on oltava kiihtyvyyden osalta 500 g.
- 3.4.1.4 Pääta edustavan iskulaiteen on täytettävä liitteen I kohdassa 4 esitetyt suorituskyvyvaatimukset. Sertifioitua iskulaitetta voidaan käyttää enintään 20 iskuun, minkä jälkeen se on sertifioitava uudelleen. Iskulaite on myös sertifioitava uudelleen, jos edellisestä sertifioinnista on kulunut yli vuosi tai jos iskulaiteen anturin antama tulos on jossakin iskussa ylittänyt määritellyn CAC-arvon.
- 3.4.1.5 Pääta edustavat iskulaitteet asennetaan, lähetetään liikkeelle ja vapautetaan kohdissa 2.1 ja 2.2 määritellyllä tavalla.
- 3.4.2 *Testausmenettely*
- 3.4.2.1 Ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden tilan on oltava tämän osan I luvun vaatimusten mukainen. Testauslaitteiston ja ajoneuvon tai ajoneuvon osakokonaisuuden jatkuvan lämpötilan on oltava 20 ± 4 °C.

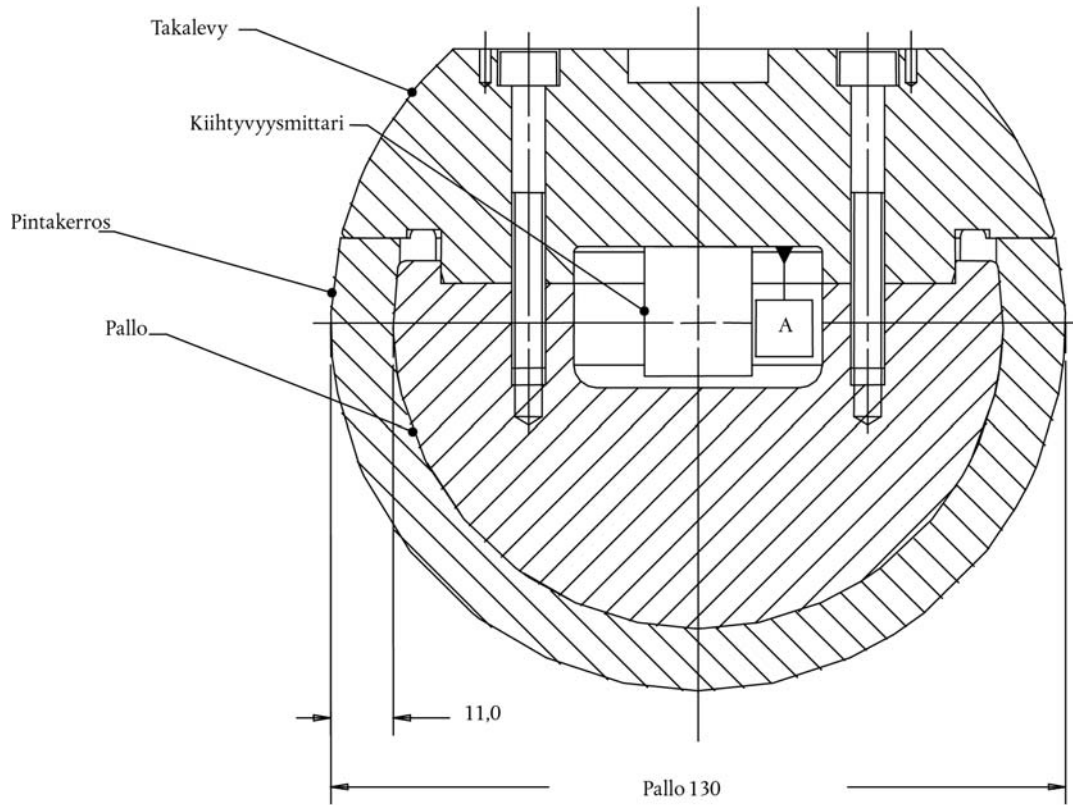
- 3.4.2.2 Testaus tehdään konepellille kohdissa 3.2, 3.4.2.3 ja 3.4.2.4 määriteltyjen rajojen sisäpuolelle.
- Testattaessa konepellin takaosaa, päätä edustava iskulaite ei saa koskettaa tuulilasia tai A-pylvästä ennen iskeytymistään konepeltiin.
- 3.4.2.3 Kohdassa 3.4.1 määritellyllä lapsen päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavat testit kohdistuvat konepellin etuosaan, ja ensimmäisen kosketuksen on tapahduttava alueella, jonka rajoina ovat 1 000 mm:n ja 1 500 mm:n ulottumamitat tai konepellin takavertailulinja, joka määritellään osan I kohdassa 2.9.7.
- Iskusuunnan on oltava kohdan 3.4.2.5 ja iskunopeuden kohdan 3.4.2.7 mukainen.
- 3.4.2.4 Kohdassa 3.4.1 määritellyllä aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavat testit kohdistuvat konepellin takaosaan, ja ensimmäisen kosketuksen on tapahduttava alueella, jonka rajoina ovat 1 500 mm:n ja 2 100 mm:n ulottumamitat tai konepellin takavertailulinja, joka määritellään osan I kohdassa 2.9.7.
- Iskusuunnan on oltava kohdan 3.4.2.5 ja iskunopeuden kohdan 3.4.2.7 mukainen.
- 3.4.2.5 Iskun on oltava testattavan ajoneuvon osan pystysuoran pitkittäistason suuntainen. Suunnan toleranssi on $\pm 2^\circ$. Konepellin testauksessa iskun on suuntauduttava alas ja taaksepäin, kuten ajoneuvo olisi maassa. Lapsen päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavissa testeissä iskulaitteen iskukulman on oltava $50^\circ \pm 2^\circ$ suhteessa maavertailutasoon. Aikuisen päätä edustavalla iskulaitteella suoritettavissa testeissä iskulaitteen iskukulman on oltava $65^\circ \pm 2^\circ$ suhteessa maavertailutasoon. Painovoiman vaikutus on otettava huomioon, kun iskukulma mitataan ennen ensimmäisen kosketuksen hetkeä.
- 3.4.2.6 Ensimmäisen kosketuksen hetkellä päätä edustavan iskulaitteen on oltava ± 10 mm:n tarkkuudella valitussa iskukohdassa.
- 3.4.2.7 Kun päätä edustava iskulaite iskeytyy konepeltiin, sen iskunopeuden on oltava $11,1 \pm 0,2$ m/s. Painovoima on otettava huomioon, kun iskunopeus mitataan ennen ensimmäistä kosketushetkeä.
4. **Päätä edustavat iskulaitteet**
- 4.1 *Aikuisen päätä edustava iskulaite*
- 4.1.1 Aikuisen päätä edustava iskulaite on alumiinista valmistettu pallo, joka on rakenteeltaan homogeeninen.
- 4.1.2 Pallo on päällystetty $13,9 \pm 0,5$ mm:n paksuisella ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella, jonka on peitettävä vähintään puolet pallosta.
- 4.1.3 Aikuisen päätä edustavan iskulaitteen painopisteen mittalaitteet mukaan luettuina on oltava pallon keskellä ± 5 mm:n tarkkuudella. Hitausmomentin painopisteen kautta kulkevalla akselilla, joka on kohtisuoraan iskun suuntaan, on oltava $0,0125 \pm 0,0010$ kgm².
- 4.1.4 Pallossa on oltava tila yhden kolmiakselisen tai kolmen yksiakselisen kiihtyvyyssmittarin asentamista varten. Kiihtyvyyssmittarit on asennettava kohtien 4.1.4.1 ja 4.1.4.2 mukaisesti.
- 4.1.4.1 Yhden kiihtyvyyssmittarin mittausakselin on oltava kohtisuorassa asennuspuoleen A nähden (kuva 13) ja sen seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssikentän sisäpuolella, jonka säde on 1 mm ja pituus 20 mm. Toleranssikentän keskilinjan on oltava kohtisuoraan asennuspuoleen nähden ja sen keskikohdan on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaitteen pallomaisen osan keskus.
- 4.1.4.2 Muiden kiihtyvyyssmittareiden mittausakselien on oltava kohtisuorassa toisiinsa ja yhdensuuntaisia asennuspuoleen A nähden ja niiden seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssikentän sisäpuolella, jonka säde on 10 mm. Toleranssikentän keskuksen on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaitteen pallomaisen osan keskus.

- 4.2 *Lapsen päätä edustava iskulaite*
- 4.2.1 Lapsen päätä edustava iskulaite on alumiinista valmistettu pallo, joka on rakenteeltaan homogeeninen.
- 4.2.2 Pallo on päällystetty 11,0 ±0,5 mm:n paksuisella ihoa edustavalla synteettisellä pintakerroksella, jonka on peitettävä vähintään puolet pallost.
- 4.2.3 Lapsen päätä edustavan iskulaitteen painopisteen mittalaitteet mukaan luettuina on oltava pallon keskellä ±5 mm:n tarkkuudella. Hitausmomentin painopisteen kautta kulkevalla vaaka-akselilla, joka on kohtisuoraan iskun suuntaan, on oltava 0,0036 ±0,0003 kgm².
- 4.2.4 Pallossa on oltava tila yhden kolmiakselisen tai kolmen yksiakselisen kiihtyvyyssmittarin asentamista varten. Kiihtyvyyssmittarit on asennettava kohtien 4.2.4.1 ja 4.2.4.2 mukaisesti.
- 4.2.4.1 Yhden kiihtyvyyssmittarin mittausakselin on oltava kohtisuorassa asennuspuoleen A nähden (kuva 14) ja sen seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssikentän sisäpuolella, jonka säde on 1 mm ja pituus 20 mm. Toleranssikentän keskilinjan on oltava kohtisuoraa asennuspuoleen nähden ja sen keskikohtaan on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaitteen pallomaisen osan keskus.
- 4.2.4.2 Muiden kiihtyvyyssmittareiden mittausakselien on oltava kohtisuorassa toisiinsa ja yhdensuuntaisia asennuspuoleen A nähden ja niiden seismisen massan on sijaittava lieriömäisen toleranssikentän sisäpuolella, jonka säde on 10 mm. Toleranssikentän keskuksen on oltava sama kuin päätä edustavan iskulaitteen pallomaisen osan keskus.

Kuva 13

Aikuisen päätä edustava iskulaite (mitat millimetreinä)

Kuva 14

Lapsen päätä edustava iskulaite (mitat millimetreinä)

Lisäys I

ISKULAITTEIDEN SERTIFIINTI

1. Sertifiointivaatimukset

- 1.1 Osassa II määritellyissä testeissä käytettävien iskulaitteiden on täytettävä asianmukaiset suorituskykyvaatimukset.

Säärtä edustavan iskulaitteen vaatimukset määritellään kohdassa 2; reittä edustavan iskulaitteen vaatimukset määritellään kohdassa 3 ja aikuisen, lapsen ja lapsen / pienen aikuisen päätä edustavan iskulaitteen vaatimukset määritellään kohdassa 4.

2. Säärtä edustava iskulaite**2.1 Staattiset testit**

- 2.1.1 Säärtä edustavan iskulaitteen on täytettävä kohdan 2.1.2 vaatimukset, kun testi suoritetaan kohdan 2.1.4 mukaisesti, ja kohdan 2.1.3 vaatimukset, kun testi suoritetaan kohdan 2.1.5 mukaisesti.

Jotta polvinivel toimisi oikein, iskulaitteen on molemmissa testeissä oltava aiotussa asennossa pituusakselin suunnassa tarkkuudella $\pm 2^\circ$.

Iskulaitteen jatkuvan lämpötilan on sertifiointin aikana oltava $20^\circ \pm 2^\circ \text{C}$.

Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava seuraavat: polven taipumiskulma 50° ja kohdistettu voima 500 N, kun jalkaa edustavaa iskulaitetta kuormitetaan taiputussuunnassa kohdan 2.1.4 mukaisesti; leikkaussiirtymä 10 mm ja kohdistettu voima 10 kN, kun iskulaitetta kuormitetaan leikkaussuunnassa kohdan 2.1.5 mukaisesti. Molemmissa testeissä voidaan käyttää soveltuvan taajuista alipäästösuodatusta korkeataajuisien häiriöiden poistamiseksi niin, ettei tällä ole merkittävää vaikutusta iskulaitteen vasteen mitaukseen.

- 2.1.2 Kun iskulaitetta kuormitetaan taiputussuunnassa kohdan 2.1.4 mukaisesti, kohdistetun voiman / taipumiskulman vasteen on oltava kuvassa 1 esitetyissä rajoissa. Lisäksi $15,0$ asteen taiputukseen tarvittavan energiamäärän on oltava $100 \pm 7 \text{ J}$.

- 2.1.3 Kun iskulaitetta kuormitetaan leikkaussuunnassa kohdan 2.1.5 mukaisesti, kohdistetun voiman / leikkaussiirtymän vasteen on oltava kuvassa 2 esitetyissä rajoissa.

- 2.1.4 Iskulaite kiinnitetään ilman vaahto-osaa ja pintakerrosta niin, että sääriosa on tiukasti kiinnitettynä kiinteään vaakatasoon ja reisisaana on tiukasti kiinnitetty metalliputki kuvan 3 osoittamalla tavalla. Kitkavirheiden välttämiseksi reisosaa tai metalliputkea ei saa tukea mitenkään. Metalliputken ja muiden osien (jalkaa edustavaa iskulaitetta lukuun ottamatta) painosta johtuva polvinivelen keskustan taiputusmomentti saa olla enintään 25 Nm.

Metalliputken kohdistetaan horisontaalinen normaalivoima $2,0 \pm 0,01 \text{ m}$:n etäisyydelle polvinivelen keskustasta, ja tuloksena saatava polven taipumiskulma kirjataan. Kuormitusta lisätään, kunnes polven taipumiskulma on yli 22° .

Energia lasketaan integroimalla voima taipumiskulman suhteen radiaaneina ja kertomalla vivun pituudella, joka on $2,0 \pm 0,01 \text{ m}$.

- 2.1.5 Iskulaite kiinnitetään ilman vaahto-osaa ja pintakerrosta niin, että sääriosa on tiukasti kiinnitettynä kiinteään vaakatasoon ja reisisaana on tiukasti kiinnitetty metalliputki, jossa on rajoitin $2,0 \text{ m}$:n etäisyydellä polvinivelen keskustasta kuvan 4 osoittamalla tavalla.

Reisisaana kohdistetaan horisontaalinen normaalivoima 50 mm :n etäisyydelle polvinivelen keskustasta ja tuloksena saatava polven leikkaussiirtymä kirjataan. Kuormitusta lisätään, kunnes polven leikkaussiirtymä on yli $8,0 \text{ mm}$ tai kuorma on yli $6,0 \text{ kN}$.

2.2 Dynaamiset testit

- 2.2.1 Säärtä edustavan iskulaitteen on täytettävä kohdan 2.2.2 vaatimukset, kun testaus suoritetaan kohdan 2.2.4 mukaisesti.

Iskulaitteen jatkuvan lämpötilan on sertifiointin aikana oltava $20^{\circ} \pm 2^{\circ}\text{C}$.

- 2.2.2 Kun iskulaiteeseen kohdistetaan lineaarisesti ohjatun sertifiointi-iskulaitteen isku kohdan 2.2.4 mukaisesti, säären yläpään kiihtyvyyden on oltava vähintään 120 g ja enintään 250 g. Suurimman taivutuskulman on oltava vähintään $6,2^{\circ}$ ja enintään $8,2^{\circ}$. Suurimman leikkaussiirtymän on oltava vähintään 3,5 mm ja enintään 6,0 mm.

Mittauslukemat kaikkia näitä arvoja varten otetaan sertifiointi-iskulaitteen iskun alkuvaiheesta eikä pysähtymisvaiheesta. Kaikki iskulaitteen tai sertifiointi-iskulaitteen pysäyttämiseen käytettävät laitteet on asennettava niin, että pysäytysvaihe ei ole ajallisesti päällekkäinen iskun alkuvaiheen kanssa. Pysäytysjärjestelmä ei saa aiheuttaa sitä, että antureiden tulokset ylittäisivät määritellyt CAC-arvot.

- 2.2.3 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava kaikkien antureiden osalta 180. Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava polven taipumiskulman osalta 50° , leikkaussiirtymän osalta 10 mm ja kiihtyvyyden osalta 500 g. Tämä ei edellytä sitä, että iskulaite itse voisi fyysisesti taipua ja leikkautua näiden kulmien ja siirtymien verran.

2.2.4 Testausmenettely

- 2.2.4.1 Iskulaite, joka sisältää vaahto-osan ja pintakerroksen, ripustetaan vaaka-asentoon kolmella vajjerilla, joiden halkaisija on $1,5 \pm 0,2$ mm ja vähimmäispituus 2,0 m, kuvan 5 a mukaisesti. Iskulaite ripustetaan niin, että sen pituusakseli on vaakatasossa $0,5$ asteen tarkkuudella ja kohtisuorassa sertifiointi-iskulaitteen iskun suuntaan vastaan 2 asteen tarkkuudella. Jotta polvinivel toimisi oikein, iskulaitteen on oltava aiotussa asennossa pituusakselin suunnassa tarkkuudella $\pm 2^{\circ}$. Iskulaitteen on täytettävä osan II luvun II kohdan 3.4.1.1 vaatimukset vajereiden kiinnityskorvake (kiinnityskorvakkeet) kiinnitetty(i)nä.

- 2.2.4.2 Sertifiointi-iskulaitteen massan on oltava $9,0 \pm 0,05$ kg, mihin sisältyvät ne käyttövoima- ja ohjainlaitteiston osat, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana. Sertifiointi-iskulaitteen iskupinnan mittojen on oltava kuvan 5 b mukaiset. Sertifiointi-iskulaitteen iskupinnan on oltava alumiinia ja sen pintakäsittelyn pakisuuden on oltava yli 2,0 mikrometriä.

Ohjainjärjestelmä varustetaan ohjaimilla, joiden kitka on alhainen, joihin muut kuin akselinsuuntaiset voimat eivät vaikuta ja jotka antavat iskulaitteen liikkua vain iskun suuntaan kosketushetkellä ajoneuvon kanssa. Ohjainten on estettävä liikkuminen muihin suuntiin, mukaan luettuna pyörimisliike minkä tahansa akselin ympäri.

- 2.2.4.3 Iskulaite on sertifioitava käyttämällä uutta vaahtokerrosta.

- 2.2.4.4 Iskulaitteen vaahto-osaa ei saa käsitellä tai muovata liiaksi ennen asennusta, sen aikana tai sen jälkeen.

- 2.2.4.5 Sertifiointi-iskulaite lähetetään liikkeelle vaakatasossa nopeudella $7,5 \pm 0,1$ m/s kohti paikallaan olevaa iskulaitetta kuvan 5 a mukaisesti. Sertifiointi-iskulaite asetetaan niin, että sen keskilinja osuu sääriosan keskilinjalle 50 mm:n etäisyydellä polven keskustasta tarkkuudella, joka on ± 3 mm sivusuunnassa ja ± 3 mm pystysuunnassa.

3. Reittä edustava iskulaite

- 3.1 Reittä edustavan iskulaitteen on täytettävä kohdan 3.2 vaatimukset, kun testaus suoritetaan kohdan 3.3 mukaisesti.

Iskulaitteen jatkuvan lämpötilan on sertifiointin aikana oltava $20^{\circ} \pm 2^{\circ}\text{C}$.

3.2 Vaatimukset

- 3.2.1 Kun iskulaite törmäytetään paikallaan olevaa sylinterimäistä heiluria vasten, kullakin anturilla mitatun suurimman voiman on oltava vähintään 1,20 kN ja enintään 1,55 kN ja ylä- ja ala-antureilla mitattujen suurimpien voimien ero saa olla enintään 0,10 kN. Muodonmuutosmittareilla mitatun suurimman taivutusmomentin on oltava vähintään 190 Nm ja enintään 250 Nm keskellä ja vähintään 160 Nm ja enintään 220 Nm reunoilla. Taivutusmomenttien ylempien ja alempien suurimpien arvojen ero saa olla enintään 20 Nm.

Mittauslukemat kaikkia näitä arvoja varten otetaan heiluria vasten tapahtuvan iskun alkuvaiheesta eikä pysähtymisvaiheesta. Kaikki iskulaitteen tai heilurin pysäyttämiseen käytettävät laitteet on asennettava niin, että pysäytysvaihe ei ole ajallisesti päällekkäinen iskun alkuvaiheen kanssa. Pysäytysjärjestelmä ei saa aiheuttaa sitä, että antureiden tulokset ylittäisivät määritellyt CAC-arvot.

- 3.2.2 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava kaikkien antureiden osalta 180. Standardin ISO 6487:2000 mukaisten CAC-vastearvojen on oltava voima-antureiden osalta 10 kN ja taivutusmomenttimittausten osalta 1 000 Nm.

3.3 Testausmenettely

- 3.3.1 Iskulaite kiinnitetään käyttövoima- ja ohjainjärjestelmään vääntömomenttia rajoittavalla liitoksella. Vääntömomentin rajoitusliitos tehdään niin, että etukappaleen pituusakseli on kohtisuorassa ohjainjärjestelmän akseliin nähden ± 2 asteen tarkkuudella ja liitoksen kitkamomentti on vähintään 650 Nm. Ohjainjärjestelmä varustetaan ohjaimilla, joiden kitka on alhainen ja jotka antavat iskulaitteen liikkua vain määriteltyyn isku-suuntaan, kun se koskettaa heiluria.

- 3.3.2 Iskulaitteen massan on oltava $12 \pm 0,1$ kg, mihin sisältyvät ne käyttövoima- ja ohjainlaitteiston osat, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana.

- 3.3.3 Iskulaitteen niiden osien painopisteen, jotka ovat tosiasiallisesti vääntömomentin rajoitusliitoksen etupuolella, mukaan luettuna mahdolliset lisäpainot, on oltava iskulaitteen pituussuuntaisella keskijonalla ± 10 mm:n tarkkuudella.

- 3.3.4 Iskulaite on sertifioitava käyttämällä uutta vaahtoerosta.

- 3.3.5 Iskulaitteen vaaho-osaa ei saa käsitellä tai muovata liiksi ennen asennusta, sen aikana tai sen jälkeen.

- 3.3.6 Iskulaite, jonka etukappale on pystyasennossa, lähetetään liikkeelle vaakatasossa nopeudella $7,1 \pm 0,1$ m/s kohti paikallaan olevaa heiluria kuvan 6 mukaisesti.

- 3.3.7 Heilurin putken massan on oltava $3 \pm 0,03$ kg, ulkohalkaisijan 150 ± 1 mm ja seinämäpaksuuden $3 \pm 0,15$ mm. Heilurin putken kokonaispituuden on oltava 275 ± 25 mm. Heilurin putken on oltava kylmävedettyä saumatonta terästä (joka voi olla metallipinnoitettu korroosion estämiseksi), jonka ulkopinnoitteen paksuus on yli 2,0 mikrometriä. Heiluri ripustetaan kahdella vaijerilla, joiden halkaisija on $1,5 \pm 0,2$ mm ja pituus vähintään 2,0 m. Heilurin pinnan on oltava puhdas ja kuiva. Heilurin putki asetetaan siten, että lieriön pituusakseli on kohtisuorassa etukappaleeseen nähden ja ± 2 asteen tarkkuudella ja iskulaitteen liikkeen suhteen ± 2 asteen tarkkuudella ja heilurin putken keskusta on samalla tasolla iskulaitteen etukappaleen keskustan kanssa ± 5 mm:n tarkkuudella sivu- ja pystysuunnassa.

4. Päätä edustavat iskulaitteet

- 4.1 Lapsen, lapsen / pienen aikuisen ja aikuisen päätä edustavan iskulaitteen on täytettävä kohdan 4.2 vaatimukset, kun testaus suoritetaan kohdan 4.3 mukaisesti.

Iskulaitteiden jatkuvan lämpötilan on sertifioinnin aikana oltava $20^\circ \pm 2^\circ \text{C}$.

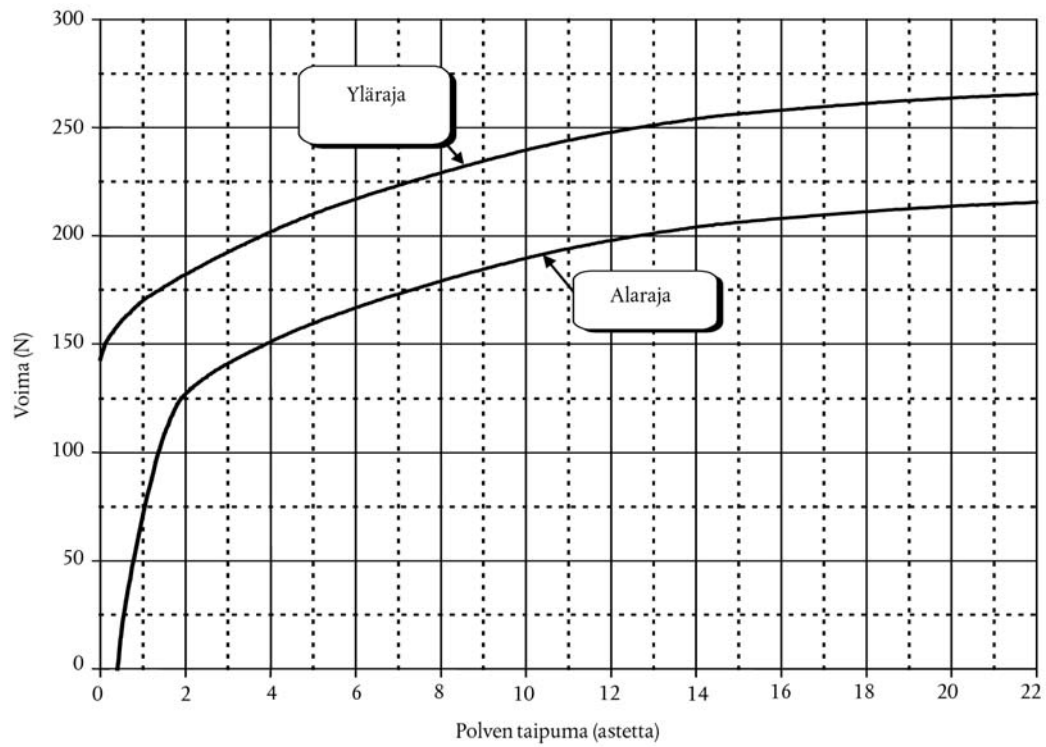
- 4.2 *Vaatimukset*
- 4.2.1 Kun lineaarisesti ohjattu sertifiointi-iskulaite iskeytyy lapsen päätä edustavaan iskulaitteeseen kohdan 4.3 mukaisesti, tuloksena olevan suurimman kiihtyvyyden mitattuna yhdellä kolmiakselisella (tai kolmella yksiakselisella) iskulaitteessa olevalla kiihtyvyydsmittarilla on oltava vähintään 405 g ja enintään 495 g. Saatavan kiihtyvyyssaiakäyrän on oltava unimodaalinen.
- 4.2.2 Kun lineaarisesti ohjattu sertifiointi-iskulaite iskeytyy lapsen / pienen aikuisen päätä edustavaan iskulaitteeseen kohdan 4.3 mukaisesti, tuloksena olevan suurimman kiihtyvyyden mitattuna yhdellä kolmiakselisella (tai kolmella yksiakselisella) iskulaitteessa olevalla kiihtyvyydsmittarilla on oltava vähintään 290 g ja enintään 350 g. Saatavan kiihtyvyyssaiakäyrän on oltava unimodaalinen.
- 4.2.3 Kun lineaarisesti ohjattu sertifiointi-iskulaite iskeytyy aikuisen päätä edustavaan iskulaitteeseen kohdan 4.3 mukaisesti, tuloksena olevan suurimman kiihtyvyyden mitattuna yhdellä kolmiakselisella (tai kolmella yksiakselisella) iskulaitteessa olevalla kiihtyvyydsmittarilla on oltava vähintään 337,5 g ja enintään 412,5 g. Saatavan kiihtyvyyssaiakäyrän on oltava unimodaalinen.
- 4.2.4 Standardin ISO 6487:2000 mukaisen mittauslaitteiston vastearvon (CFC) on oltava 1 000. Standardin ISO 6487:2000 mukaisen CAC-vastearvon on oltava kiihtyvyyden osalta 1 000 g.
- 4.3 *Testausmenettely*
- 4.3.1 Päättä edustava iskulaite ripustetaan kuvan 7 mukaisesti. Päättä edustava iskulaite ripustetaan niin, että sen takapinnan ja vaakatason välinen kulma on 25°—90° kuvan 7 mukaisesti.
- 4.3.2 Sertifiointi-iskulaiteen massan on oltava 1,0 ±0,01 kg. Tähän massaan sisältyvät ne käyttövoima- ja ohjainlaitteiston osat, jotka ovat todellisuudessa osa iskulaitetta iskun aikana. Lineaarinen ohjainjärjestelmä on varustettava ohjaimilla, joiden kitka on alhainen ja joissa ei ole mitään pyöriviä osia. Iskulaiteen tasaisen pinnan halkaisijan on oltava 70 ±1 mm ja sen kulman on oltava pyöristetty 5 ±0,5 mm:n säteellä. Sertifiointi-iskulaiteen iskupinnan on oltava alumiinia ja sen pintakäsittelyn paksuuden on oltava yli 2,0 mikrometriä.
- 4.3.3 Sertifiointi-iskulaite lähetetään liikkeelle vaakatasossa nopeudella 7,0 ±0,1 m/s kohti paikallaan olevaa lapsen ja lapsen / pienen aikuisen päätä edustavaa iskulaitetta ja nopeudella 10,0 ±0,1 m/s kohti paikallaan olevaa aikuisen päätä edustavaa iskulaitetta. Sertifiointi-iskulaite asetetaan niin, että päättä edustavan iskulaiteen painopiste sijoittuu sertifiointi-iskulaiteen keskilinjalle ±5 mm:n tarkkuudella sivu- ja pystysuunnassa.
- 4.3.4 Testaus suoritetaan päättä edustavan iskulaiteen kolmeen eri iskukohtaan. Käytetyt ja/tai vahingoittuneet pintakerrokset testataan näillä alueilla.

Taulukko 1: yhteenveto päättä edustavien iskulaiteiden vastevaatimuksista

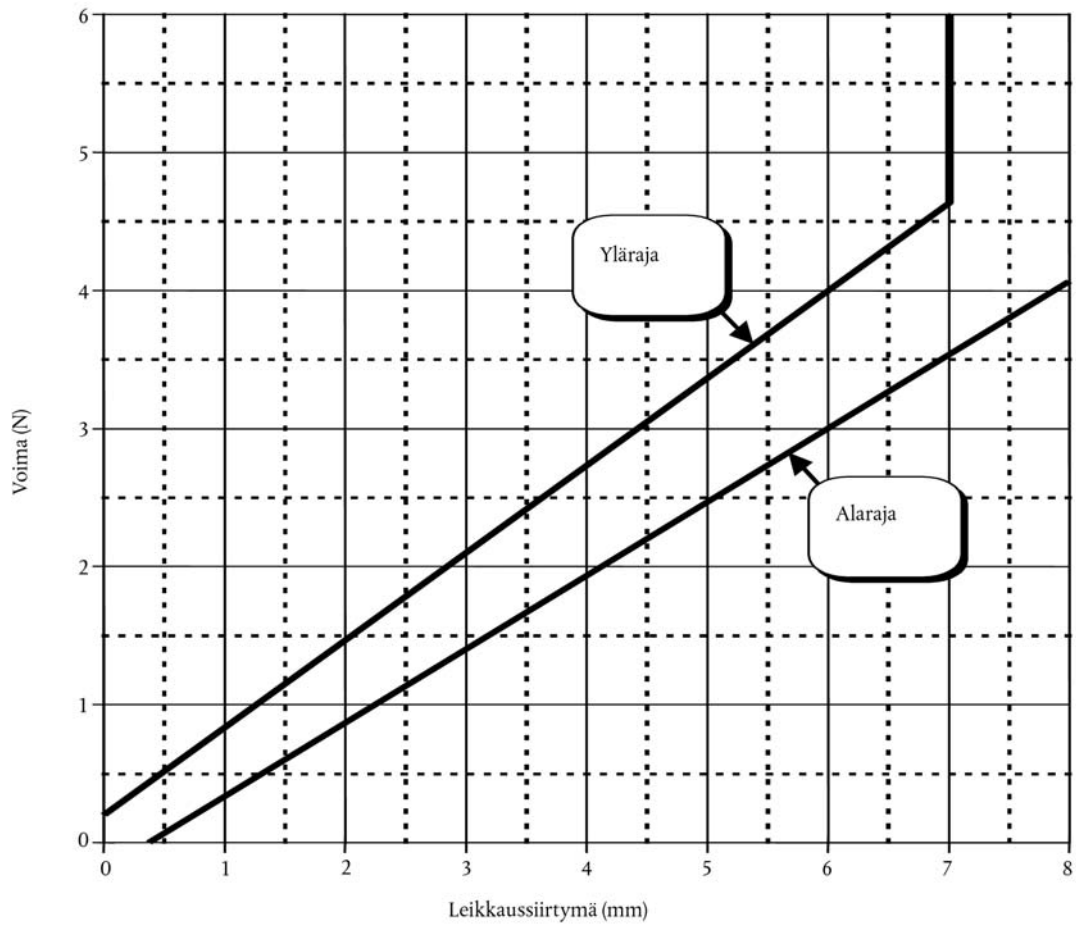
Iskulaite & massa	Sertifiointinopeus (m/s)	Alaraja (g)	Yläaraja (g)
Lapsi 2,5 kg	7	405	495
Lapsi / pieni aikuinen 3,5 kg	7	290	350
Aikuinen 4,8 kg	10	337,5	412,5

Kuva 1

Voima ja kulma staattisessa säärtä edustavan iskulaitteen taipumisen sertifiointitestissä

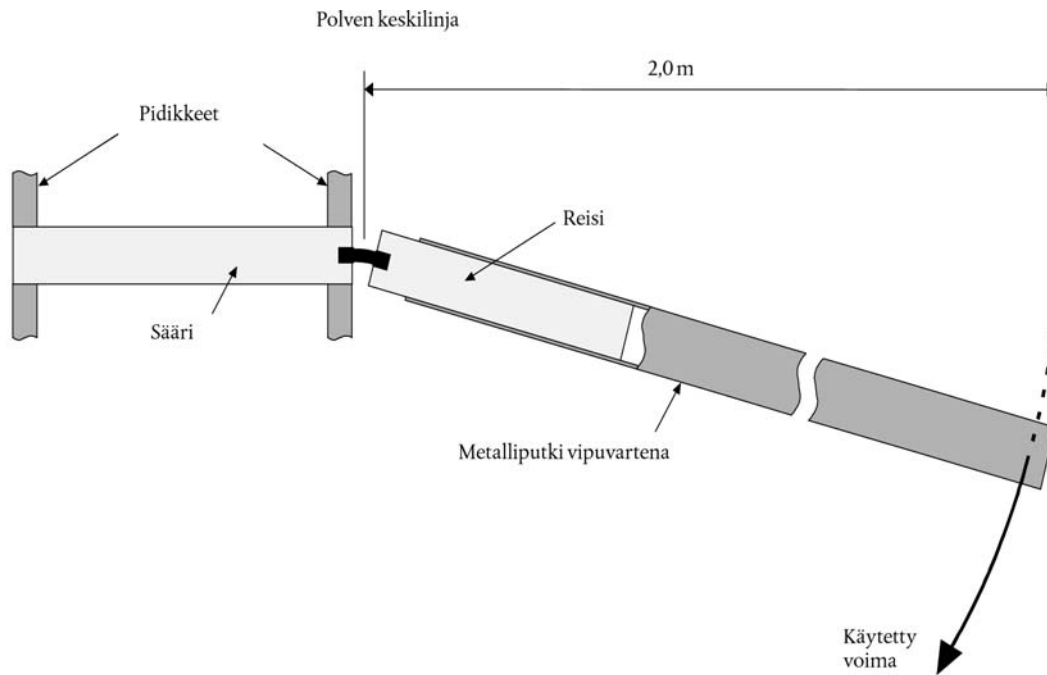

Kuva 2

Voima ja siirtymä staattisessa säärtä edustavan iskulaitteen leikkautumisen sertifiointitestissä

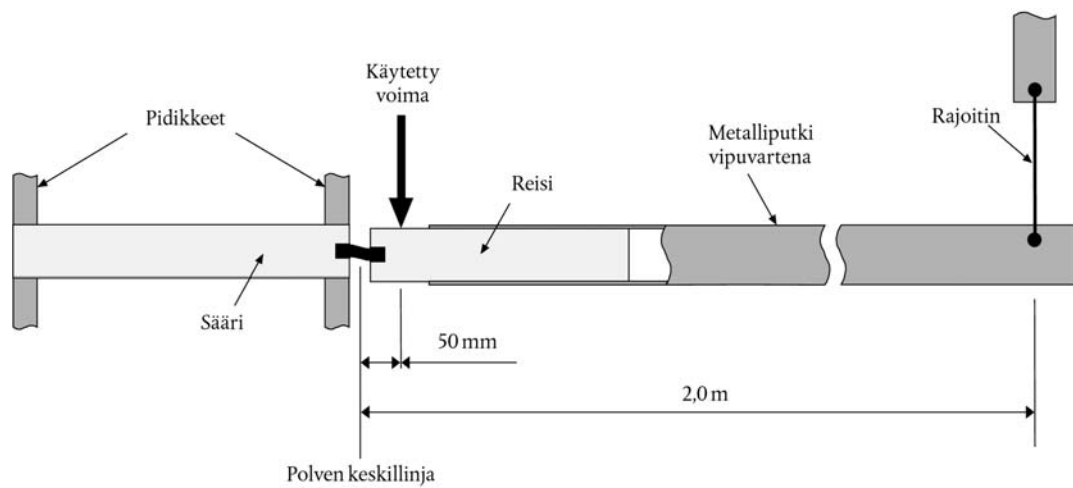
Kuva 3

Ylhäältä testausjärjestely staattisessa säärtä edustavan iskulaitteen taipumisen sertifiointitestissä

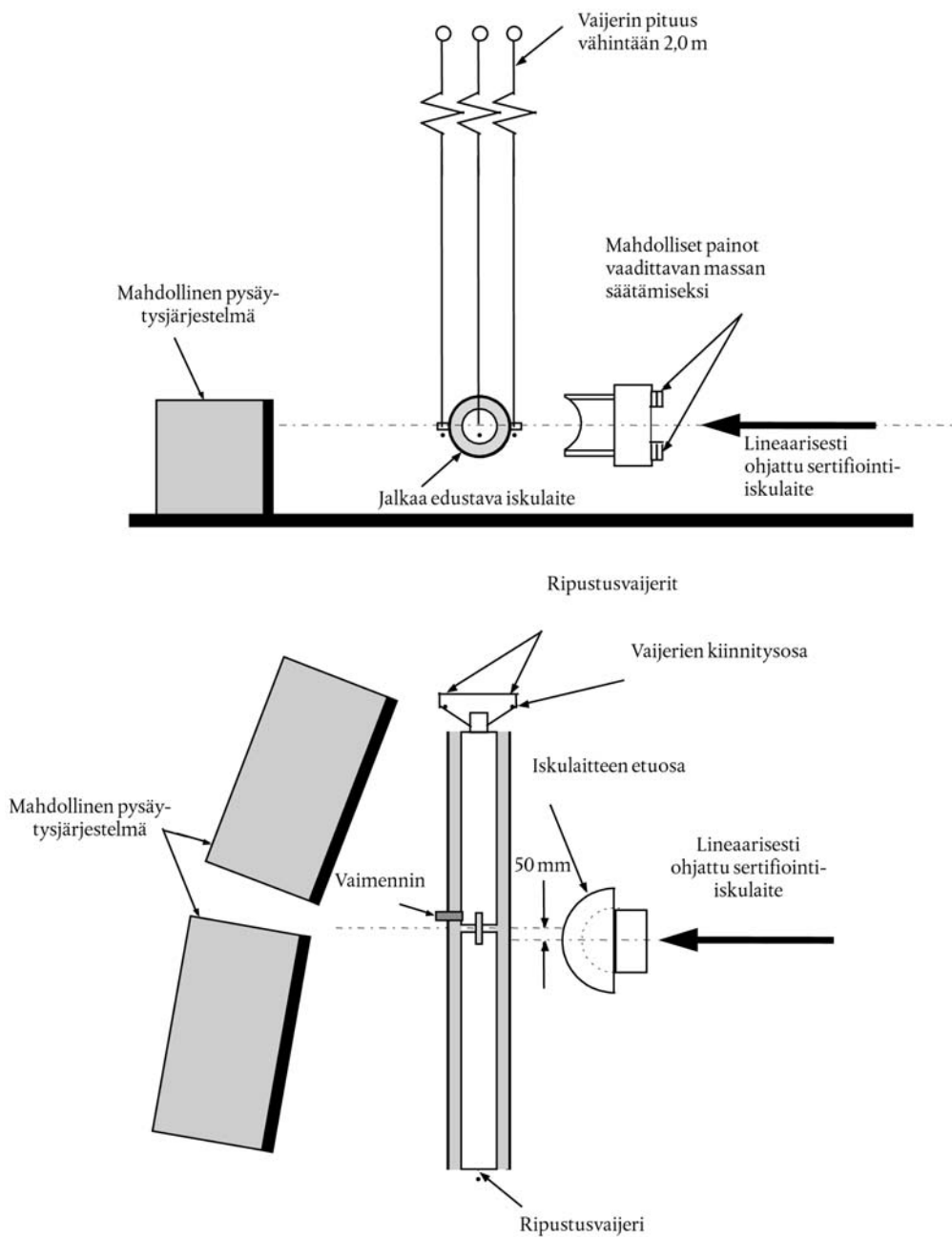
Kuva 4

Ylhäältä testausjärjestely staattisessa säärtä edustavan iskulaitteen leikkautumisen sertifiointitestissä

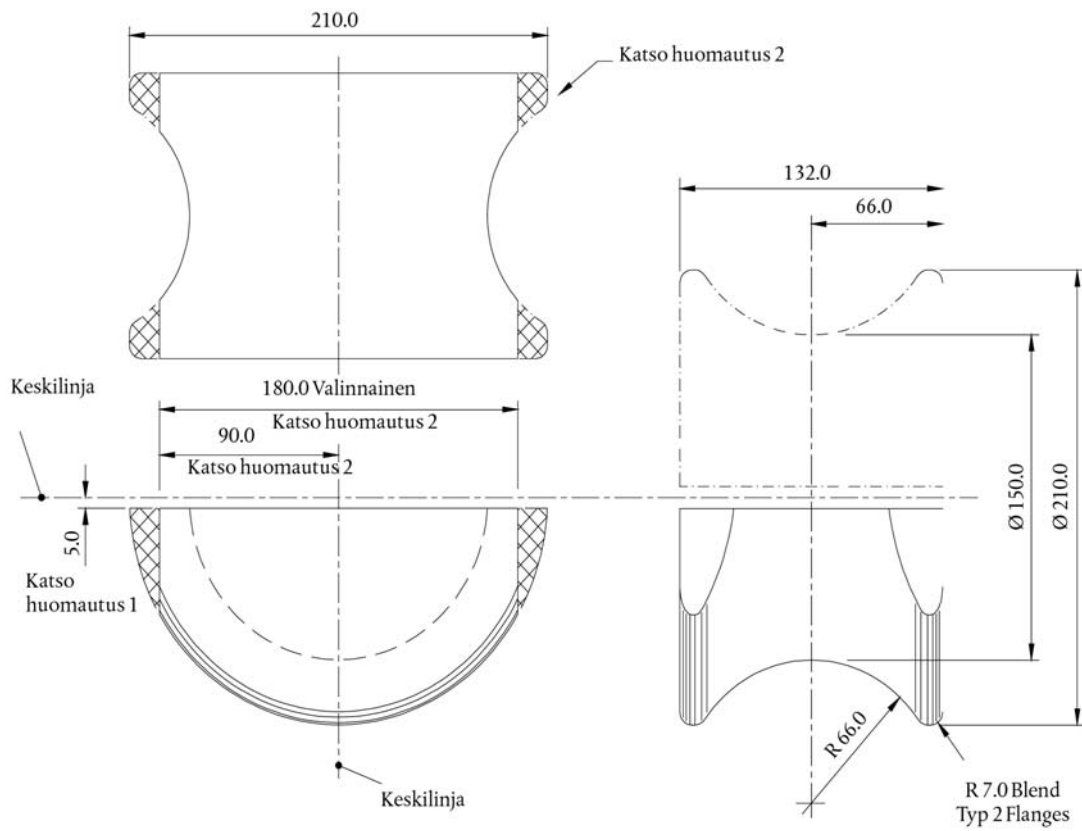
Kuva 5 a

Testausjärjestely dynaamisessa säätä edustavan iskulaitteen sertifiointitestissä
(yläkuvasa sivulta, alakuvassa ylhäältä)

Kuva 5 b

Säärtä edustavan iskulaitteen sertifiointitestissä käytettävän sertifiointi-iskulaitteen etuosa

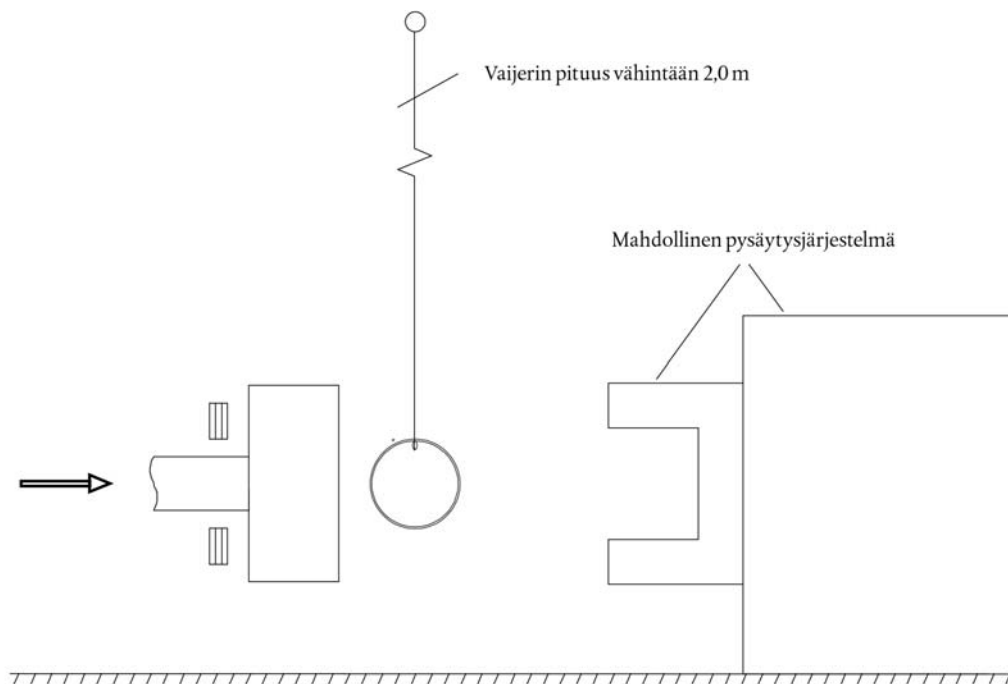
Huomautuksia:

1. Voidaan valmistaa yhtenä kappaleena ja leikata kuvan mukaisesti kahteen osaan.
2. Varjostetut alueet voidaan poistaa, jolloin saadaan vaihtoehtoinen muoto.
3. Kaikkien mittojen toleranssi on $\pm 1,0$ mm.

Materiaali: alumiiniseos

Kuva 6

Testausjärjestely dynaamisessa reittä edustavan iskulaitteen sertifiointitestissä

Kuva 7

Testausjärjestely dynaamisessa päätä edustavan iskulaitteen sertifiointitestissä

